

การแปรของคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยตามถิ่นที่อยู่และอายุของผู้พูด

นางสาว ศิริรัตน์ ชูพันธ์

สถาบันวิทยบริการ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาภาษาศาสตร์ ภาควิชาภาษาศาสตร์

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2547

ISBN 974-17-6891-5

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

LEXICAL VARIATION IN THE THAI DIALECT OF SAMUI ISLAND BY
SPEAKERS' AREA OF RESIDENCE AND AGE

Miss Sirirat Choophan

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts in Linguistics
Department of Linguistics

Faculty of Arts
Chulalongkorn University
Academic Year 2004
ISBN 974-17-6891-5

หัวข้อวิทยานิพนธ์   การแปรของคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยตามถิ่นที่อยู่และอายุของผู้พูด
โดย   นางสาว ศิริรัตน์ ชูพันธ์
สาขาวิชา   ภาษาศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษา   ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ม.ร.ว. กัลยา ติงศภัทิย์

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้บัณฑิตวิทยาลัยรับนี้เป็นส่วน
หนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทมหาบัณฑิต

.....คณบดีคณะอักษรศาสตร์
(ศาสตราจารย์ ดร. วีระพันธ์ เหลืองทองคำ)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ
(ศาสตราจารย์ ดร. วีระพันธ์ เหลืองทองคำ)

.....อาจารย์ที่ปรึกษา
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ม.ร.ว. กัลยา ติงศภัทิย์)

สถาบันวิจัยประชากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

.....กรรมการ
(ศาสตราจารย์ ดร. อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์)

ศิริรัตน์ ชูพันธ์ : การแปรของคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยตามถิ่นที่อยู่และอายุของผู้พูด (LEXICAL VARIATION IN THE THAI DIALECT OF SAMUI ISLAND BY SPEAKERS' AREA OF RESIDENCE AND AGE) อ. ที่ปรึกษา : ผศ. ดร. ม.ร.ว. กัลยา ดิงศภิทัย, 198 หน้า. ISBN 974-17-6891-5.

ภาษาไทยถิ่นใต้ประกอบด้วยภาษาถิ่นย่อยหลัก 2 ภาษา ได้แก่ ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกและภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก งานวิจัยที่ผ่านมาไม่ได้ให้ข้อสรุปที่ชัดเจนว่าภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยเป็นส่วนหนึ่งของภาษาถิ่นย่อยใด งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อหาคำตอบในเรื่องดังกล่าวโดยศึกษาจากการใช้คำศัพท์ อีกทั้งต้องการศึกษาว่าภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยเป็นภาษาลูกผสมในความหมายที่กว้างขึ้นหรือไม่อย่างไร อีกทั้งวัตถุประสงค์หนึ่งของงานวิจัยนี้คือ วิเคราะห์การแปรของคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยตามถิ่นที่อยู่และรุ่นอายุของผู้พูด จำนวนผู้บอกภาษาในงานวิจัยนี้มีทั้งหมด 140 คน จากทุกตำบลในอำเภอเกาะสมุยซึ่งมีทั้งหมด 7 ตำบล ได้แก่ตำบลอ่างทอง ตำบลแม่น้ำ ตำบลบ่อผุด ตำบลมะเร็ด ตำบลหน้าเมือง ตำบลดิ่งงาม และตำบลลิปะน้อย ผู้บอกภาษาตำบลละ 20 คน แบ่งออกเป็น 2 รุ่นอายุ ได้แก่รุ่นอายุ 10-20 ปี (10 คน) และรุ่นอายุ 60-70 ปี (10 คน) ผู้วิจัยเดินทางไปเก็บข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์ผู้บอกภาษาที่อำเภอเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี งานวิจัยนี้ใช้หน่วยอรรถทั้งสิ้น 200 หน่วยอรรถ โดยแบ่งหน่วยอรรถออกเป็น 4 กลุ่ม กลุ่มละ 50 หน่วยอรรถ เพื่อศึกษาคำศัพท์ที่ต่างประเภทกัน ได้แก่ หน่วยอรรถกลุ่มที่ 1 เป็นหน่วยอรรถสำหรับศึกษาคำศัพท์ภาษาไทย 4 ถิ่น หน่วยอรรถกลุ่มที่ 2 เป็นหน่วยอรรถสำหรับศึกษาคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกและภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก หน่วยอรรถกลุ่มที่ 3 เป็นหน่วยอรรถสำหรับศึกษาคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป และหน่วยอรรถกลุ่มที่ 4 เป็นหน่วยอรรถสำหรับศึกษาคำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุย

ผลการวิจัยแสดงว่าภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยใช้ทั้งภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกและภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก โดยใช้ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกมากกว่าภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก นอกจากนี้ยังพบว่าภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยเป็นภาษาลูกผสมในความหมายที่กว้าง กล่าวคือผู้บอกภาษาใช้คำศัพท์หลายประเภทปะปนกัน ได้แก่ คำศัพท์ภาษาไทย 4 ถิ่น คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุย คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานและใช้คำศัพท์ที่จัดกลุ่มไม่ได้ด้วย นอกจากนี้พบว่าการใช้ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยในระดับตำบลและรุ่นอายุมีลักษณะเป็นภาษาลูกผสมในทุกกรณี

ผลการวิเคราะห์ทางสถิติแสดงว่าภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยมีความแตกต่างกันในระดับรุ่นอายุ แต่ไม่มีความแตกต่างกันในระดับตำบล กล่าวคือ ผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานมากกว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุมากอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.001 และพบว่าคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยที่ใช้ในตำบลต่างๆ ไม่มีความแตกต่างกัน ทั้งตำบลที่มีนักท่องเที่ยวมากและตำบลที่มีนักท่องเที่ยวน้อย

ภาควิชา	ภาษาศาสตร์	ลายมือชื่อผู้พิมพ์.....
สาขาวิชา	ภาษาศาสตร์	ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา.....
ปีการศึกษา	2547	ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาร่วม.....

4580224022 : MAJOR LINGUISTICS

KEYWORD : DIALECTOLOGY/ LEXICAL VARIATION/ SOUTHERN THAI/ KOH SAMUI
DIALECT/ AGE GROUP

SIRIRAT CHOOPHAN : LEXICAL VARIATION IN THE THAI DIALECT OF SAMUI
ISLAND BY SPEAKERS' AREA OF RESIDENCE AND AGE. THESIS ADVISOR :
ASST. PROF. DR. M.R. KALAYA TINGSABADH, 198 pp. ISBN 974-17-6891-5

Southern Thai consists of two main sub-dialects: Western Southern Thai and Eastern Southern Thai. Results of previous studies on the Thai dialect of Samui Island have not clearly shown which sub-dialect it belongs to. This study aims at answering that question by investigating lexical usage. The researcher also wants to find out whether the Koh Samui dialect is a hybrid variety in a more general sense. The study will also investigate lexical variation in the dialect of Samui Island by area of residence and age group. Altogether 140 informants were interviewed – 20 from each of the 7 tambons of Amphoe Koh Samui i.e. Ang Thong, Mae Nam, Bo Phut, Maret, Na Muang, Taling Ngam, and Lipa Noi. In each tambon, informants belong to 2 age group – 10-20 years old and 60-70 years old – 10 informants per group. The researcher collected data on location at Amphoe Koh Samui, Changwat Suratthani using the interviewing technique. The questionnaire contains 200 semantic units. They belong to 4 groups – 50 semantic units per group. The semantics units in each group were selected with different objectives in mind: the first group – usage of the lexical items that are commonly used in all 4 main Thai dialects; the second group – usage of the lexical items that vary between western Southern Thai and eastern Southern Thai; the third group - usage of the lexical items that are commonly used in Southern Thai; and the fourth group - usage of the lexical items that are used only in the Koh Samui dialect.

This study conclusively shows that both western Southern Thai and eastern Southern Thai lexical items occur in the Koh Samui dialect, The western Southern Thai lexical items are more numerous than eastern Southern Thai ones. The study finds that the Koh Samui dialect is hybrid in a more general sense as it contains all of the following types of lexical items: those that are commonly used in all 4 main Thai dialects, those that are used in western Southern Thai, those that are used in eastern Southern Thai, those that are commonly used in Southern Thai, those that are used only in the Koh Samui dialect, those that are used in Standard Thai, and those that cannot be classified. The hybrid character of the Koh Samui dialect exists in all 7 tambons and in both age groups.

A Chi-square test shows that the two age groups differ significantly in their lexical usage (at .001 level), The younger informants use more Standard Thai lexical items than the older informants. However, the informants of the 7 tambons including the ones inside and outside the tourist areas do not differ in their lexical usage.

Department	Linguistics	Student's signature.....
Field of study	Linguistics	Advisor's signature.....
Academic year	2004	Co-advisor's signature.....

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงอย่างสมบูรณ์ได้ด้วยความช่วยเหลือของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ม.ร.ว. กัลยา ติงศภัทย์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ผู้ซึ่งกรุณาสละเวลาอันมีค่าเพื่อให้คำแนะนำ ข้อคิดเห็นต่างๆ และตรวจแก้ไขวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ด้วยความเอาใจใส่อย่างดียิ่งตลอดมา อีกทั้งยังสอนให้ผู้วิจัยมีวิธีคิดที่เป็นระบบมากยิ่งขึ้น อาจารย์เป็นกำลังใจให้กับผู้วิจัยเสมอมา ทำให้ผู้วิจัยมีความเชื่อมั่น พากเพียรและอดทน จนกระทั่งวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ผู้วิจัยสัมผัสได้ถึงความรักและความเมตตาที่อาจารย์มีให้กับผู้วิจัยเสมอ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ศาสตราจารย์ ดร. ธีระพันธ์ เหลืองทองคำ และศาสตราจารย์ ดร. อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ เป็นอย่างสูง ที่ได้กรุณาให้ข้อคิดเห็นและคำแนะนำที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ทั้งยังช่วยตรวจแก้ไขให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณคุณอาจารย์ภาควิชาภาษาศาสตร์ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้เพื่อให้นิสิตเป็นคนที่มีความรู้มากยิ่งขึ้น ผู้วิจัยรู้สึกภาคภูมิใจอย่างยิ่งที่ได้เป็นส่วนหนึ่งของภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผู้วิจัยขอขอบคุณผู้ออกภาษาชาวเกาะสมุยทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูล อีกทั้งยังมีน้ำใจอันดีให้กับผู้วิจัย ให้ความช่วยเหลือ ให้คำแนะนำและความรู้อันเป็นประโยชน์เกี่ยวกับภาษาไทยถิ่นเกาะสมุย ทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ผู้วิจัยขอขอบคุณสำหรับน้ำใจ กำลังใจและมิตรภาพอันดีของพี่น้องและเพื่อนชาวภาษาศาสตร์ทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ดร. พิณรัตน์ อัครวิฒนากุลและคุณวาชิต พุ่มอยู่ ที่ให้คำแนะนำและข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์สำหรับการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ด้วยดีเสมอมา และคุณสุนิสา กิตติวงษ์ ประทีป เพื่อนที่เดินทางไปเก็บข้อมูลร่วมกันที่อำเภอเกาะสมุย ซึ่งคอยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและเป็นที่กำลังใจให้กันและกันตลอดมา

ผู้วิจัยขอขอบคุณ คุณสุพัฒน์ สมหวัง ชาวเกาะสมุยคนแรกที่ทำให้ผู้วิจัยสนใจภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยและเป็นแรงบันดาลใจในการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ อีกทั้งยังเป็นกำลังใจและให้ความช่วยเหลือในทุกๆ ด้านในขณะที่ผู้วิจัยเดินทางไปเก็บข้อมูลที่อำเภอเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี

ผู้วิจัยขอขอบคุณพี่สาวและน้องชาย ที่ให้ความรัก คอยเป็นห่วงเป็นใย ช่วยเหลือ สนับสนุน และเป็นกำลังใจให้ผู้วิจัยด้วยดีเสมอมา เหนือสิ่งอื่นใดผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงสำหรับคุณพ่อและคุณแม่ของผู้วิจัยที่เห็นความสำคัญของการศึกษาและให้การสนับสนุนในทุกด้านจนกระทั่งสำเร็จการศึกษา ถ้าไม่ได้ความรัก ความห่วงใย ความเข้าใจและกำลังใจที่มากมายมหาศาลอย่างหาที่เปรียบมิได้จากคุณพ่อและคุณแม่ ลูกคงไม่มีวันนี้

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญภาพ.....	ท

บทที่

1 บทนำ

1.1 ความเป็นมาของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
1.3 สมมติฐานของการวิจัย.....	3
1.4 ขอบเขตของการวิจัย.....	4
1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	4
1.6 นิยามศัพท์.....	4
1.7 รายละเอียดเกี่ยวกับอำเภอเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี.....	5

2 ทบทวนวรรณกรรม

2.1 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการแปรของภาษาถิ่นในบริเวณที่ศึกษา.....	11
2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการแปรของภาษาถิ่นตามตัวแปรทางสังคม.....	26

3 วิธีดำเนินการวิจัย

3.3.1 การคัดเลือกหน่วยอรรถ.....	32
---------------------------------	----

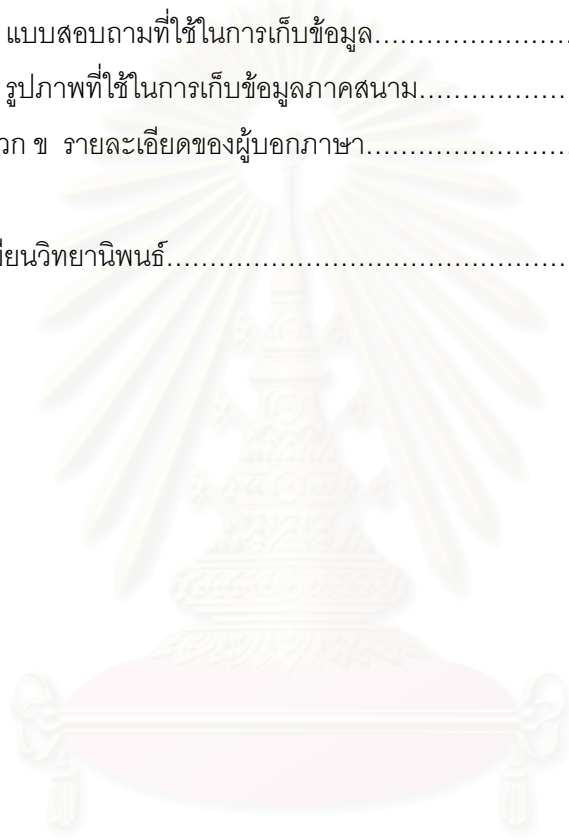
บทที่

หน้า

3.3.2	การสร้างแบบสอบถาม.....	43
3.3.3	การเตรียมอุปกรณ์สำหรับเก็บข้อมูลภาคสนาม.....	44
3.4	การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	45
3.5	ปัญหาในการเก็บข้อมูล.....	46
3.6	การประมวลผลข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	47
3.6.1	การประมวลผลข้อมูล.....	47
3.6.2	การวิเคราะห์ข้อมูลและการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	48
4	การแปรของคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุย	
4.1	ความเป็นภาษาลูกผสมของภาษาไทยถิ่นเกาะสมุย.....	56
4.2	ผลการวิเคราะห์การใช้คำศัพท์โดยจำแนกตามกลุ่มหน่วยอรรถ.....	59
5	การแปรของคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยตามถิ่นที่อยู่ของผู้พูด	
5.1	ความเป็นภาษาลูกผสมของภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยในระดับตำบล.....	75
5.2	ผลการวิเคราะห์การใช้คำศัพท์โดยจำแนกตามกลุ่มหน่วยอรรถ:การแปรตามตำบล.81	
6	การแปรของคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยตามรุ่นอายุของผู้พูด	
6.1	ความเป็นภาษาลูกผสมของภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยในระดับรุ่นอายุ.....	93
6.2	ผลการวิเคราะห์การใช้คำศัพท์โดยจำแนกตามกลุ่มหน่วยอรรถ:การแปรตามรุ่นอายุ98	
7	การแปรของคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยตามถิ่นที่อยู่และรุ่นอายุของผู้พูด	
7.1	ความเป็นภาษาลูกผสมของภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยในระดับตำบลและรุ่นอายุ....	121
7.2	ผลการวิเคราะห์การใช้คำศัพท์โดยจำแนกตามกลุ่มหน่วยอรรถ:การแปรตามตำบลและรุ่นอายุ.....	126
8	สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	
8.1	สรุปผล.....	137
8.2	อภิปรายผล.....	140
8.3	ข้อเสนอแนะ.....	146

รายการอ้างอิง.....	147
ภาคผนวก	
ภาคผนวก ก เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล.....	151
แบบสอบถามที่ใช้ในการเก็บข้อมูล.....	152
รูปภาพที่ใช้ในการเก็บข้อมูลภาคสนาม.....	177
ภาคผนวก ข รายละเอียดของผู้บอกภาษา.....	190
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	198

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1 ข้อมูลด้านประชากรในเขตเทศบาลอำเภอเกาะสมุย.....	6
2 จำนวนประชากรแต่ละตำบลในอำเภอเกาะสมุย.....	6
3 หน่วยอรรถและศัพท์กลุ่มที่ 1:หน่วยอรรถสำหรับศึกษาภาษาไทย 4 ถิ่น.....	33
4 หน่วยอรรถและศัพท์กลุ่มที่ 2:หน่วยอรรถสำหรับศึกษาภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก และภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก.....	36
5 หน่วยอรรถและศัพท์กลุ่มที่ 3:หน่วยอรรถสำหรับศึกษาภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป.....	38
6 หน่วยอรรถและศัพท์กลุ่มที่ 4:หน่วยอรรถสำหรับศึกษาภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุย.....	41
7 ปริมาณและอัตราการใช้คำศัพท์ ไม่แยกตามกลุ่มหน่วยอรรถ.....	56
8 ปริมาณและอัตราการใช้คำศัพท์กรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 1.....	60
9 หน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาใช้คำศัพท์ภาษาไทย 4 ถิ่นในอัตรามากกว่าร้อยละ 50 กรณีของ หน่วยอรรถกลุ่มที่ 1.....	61
10 ปริมาณและอัตราการใช้คำศัพท์กรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 2	62
11 หน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกหรือภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก ในอัตรามากกว่าร้อยละ 50 กรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 2.....	64
12 หน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกหรือภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก ในอัตราน้อยกว่าร้อยละ 50 กรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 2.....	64
13 ปริมาณและอัตราการใช้คำศัพท์กรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 3.....	66
14 แสดงหน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปในอัตรามากกว่าร้อยละ 50 กรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 3.....	67
15 หน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปในอัตราน้อยกว่าร้อยละ 50 กรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 3.....	67
16 ปริมาณและอัตราการใช้คำศัพท์กรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 4.....	69
17 หน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยในอัตรามากกว่าร้อยละ 50 กรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 4.....	70
18 หน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยในอัตราน้อยกว่าร้อยละ 50 กรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 4.....	70
19 การใช้คำศัพท์ของผู้บอกภาษาโดยนับรวมข้อมูลการใช้คำศัพท์กลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้เป็น กลุ่มเดียวกัน.....	73

20	การแบ่งกลุ่มตำบลตามความเจริญและปริมาณนักท่องเที่ยว.....	76
21	ปริมาณและอัตราการใช้จ่ายของแต่ละตำบล.....	77
22	ปริมาณและอัตราการใช้จ่ายกรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 2:การแปรตามตำบล.....	82
23	ปริมาณและอัตราการใช้จ่ายกรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 3:การแปรตามตำบล.....	85
24	ปริมาณและอัตราการใช้จ่ายกรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 4:การแปรตามตำบล.....	87
25	การใช้จ่ายของผู้บอกภาษาโดยนับรวมข้อมูลการใช้จ่ายกลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้เป็น กลุ่มเดียวกัน:การแปรตามตำบล.....	91
26	ปริมาณและอัตราการใช้จ่ายของแต่ละรุ่นอายุ.....	94
27	ปริมาณและอัตราการใช้จ่ายกรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 2:การแปรตามรุ่นอายุ.....	99
28	หน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุใช้จ่ายภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกหรือ ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกในอัตรามากกว่าร้อยละ 50 กรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 2: การแปรตามรุ่นอายุ.....	101
29	หน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษารุ่นอายุมากเท่านั้นใช้จ่ายภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกหรือ ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกในอัตราน้อยกว่าร้อยละ 50 กรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 2 :การแปรตามรุ่นอายุ.....	102
30	หน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุใช้จ่ายภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกหรือ ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกในอัตราน้อยกว่าร้อยละ 50 กรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 2 :การแปรตามรุ่นอายุ.....	102
31	ปริมาณและอัตราการใช้จ่ายกรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 3:การแปรตามรุ่นอายุ.....	106
32	หน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุใช้จ่ายภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป ในอัตรามากกว่าร้อยละ 50 กรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 3:การแปรตามรุ่นอายุ.....	107
33	หน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษารุ่นอายุมากเท่านั้นใช้จ่ายภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป ในอัตรามากกว่าร้อยละ 50 กรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 3 :การแปรตามรุ่นอายุ.....	109
34	หน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุใช้จ่ายภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป ในอัตราน้อยกว่าร้อยละ 50 กรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 3:การแปรตามรุ่นอายุ.....	109
35	ปริมาณและอัตราการใช้จ่ายกรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 4:การแปรตามรุ่นอายุ.....	112
36	หน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุใช้จ่ายเฉพาะถิ่นเกาะสมุย ในอัตรามากกว่าร้อยละ 50 กรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 4:การแปรตามรุ่นอายุ.....	114

37	หน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษารุ่นอายุมากเท่านั้นใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุย ในอัตรามากกว่าร้อยละ 50 กรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 4 :การแปรตามรุ่นอายุ.....	115
38	หน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุย ในอัตราน้อยกว่าร้อยละ 50 กรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 4:การแปรตามรุ่นอายุ.....	115
39	การใช้คำศัพท์ของผู้บอกภาษาโดยนับรวมข้อมูลการใช้คำศัพท์กลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้ เป็นกลุ่มเดียวกัน:การแปรตามรุ่นอายุ.....	119
40	ปริมาณและอัตราการใช้คำศัพท์ของผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุในแต่ละตำบลและรุ่นอายุ..	122
41	ปริมาณและอัตราการใช้คำศัพท์กรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 2:การแปรตามตำบล และรุ่นอายุ.....	127
42	ปริมาณและอัตราการใช้คำศัพท์กรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 3:การแปรตามตำบล และรุ่นอายุ.....	130
43	ปริมาณและอัตราการใช้คำศัพท์กรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 4:การแปรตามตำบล และรุ่นอายุ.....	132
44	การใช้คำศัพท์ของผู้บอกภาษาโดยนับรวมข้อมูลการใช้คำศัพท์กลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้ เป็นกลุ่มเดียวกัน:การแปรตามตำบลและรุ่นอายุ.....	135
45	การเปรียบเทียบการใช้คำศัพท์ระหว่างงานวิจัยของดวงใจ (2529) และงานวิจัยนี้.....	143
46	รายละเอียดเกี่ยวกับผู้บอกภาษาตำบลอ่างทอง รุ่นอายุน้อย.....	191
47	รายละเอียดเกี่ยวกับผู้บอกภาษาตำบลอ่างทอง รุ่นอายุมาก.....	191
48	รายละเอียดเกี่ยวกับผู้บอกภาษาตำบลแม่น้ำ รุ่นอายุน้อย.....	192
49	รายละเอียดเกี่ยวกับผู้บอกภาษาตำบลแม่น้ำ รุ่นอายุมาก.....	192
50	รายละเอียดเกี่ยวกับผู้บอกภาษาตำบลบ่อผุด รุ่นอายุน้อย.....	193
51	รายละเอียดเกี่ยวกับผู้บอกภาษาตำบลบ่อผุด รุ่นอายุมาก.....	193
52	รายละเอียดเกี่ยวกับผู้บอกภาษาตำบลมะเร็ต รุ่นอายุน้อย.....	194
53	รายละเอียดเกี่ยวกับผู้บอกภาษาตำบลมะเร็ต รุ่นอายุมาก.....	194
54	รายละเอียดเกี่ยวกับผู้บอกภาษาตำบลหน้าเมือง รุ่นอายุน้อย.....	195
55	รายละเอียดเกี่ยวกับผู้บอกภาษาตำบลหน้าเมือง รุ่นอายุมาก.....	195
56	รายละเอียดเกี่ยวกับผู้บอกภาษาตำบลดิ่งงาม รุ่นอายุน้อย.....	196
57	รายละเอียดเกี่ยวกับผู้บอกภาษาตำบลดิ่งงาม รุ่นอายุมาก.....	196
58	รายละเอียดเกี่ยวกับผู้บอกภาษาตำบลลิปะน้อย รุ่นอายุน้อย.....	197

59 รายละเอียดเกี่ยวกับผู้บอภาษาตำบลิปะน้อย รุ่นอายุมาก.....197

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1	แผนที่แสดงการแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นใต้ออกเป็น 2 ถิ่นย่อย.....2
2	แผนที่อำเภอเกาะสมุย แสดงตำบลทั้ง 7 ตำบล.....8
3	แผนที่แสดงบริเวณที่คาดว่าเป็นภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกและภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก (ดัดแปลงจากฉลิลิกา มหาพูนทอง, 2539).....13
4	แผนผังแสดงความสัมพันธ์ของภาษาไทยถิ่นใต้ (ดัดแปลงจากบราวน์, 1965).....15
5	แผนที่แสดงการแบ่งกลุ่มของภาษาไทยถิ่นใต้เป็น 6 กลุ่ม (ดัดแปลงจากดิลเลอร์, 1976)....18
6	แผนที่แสดงการแบ่งเขตภาษาย่อยของภาษาไทยถิ่นสุราษฎร์ธานี โดยใช้ระบบวรรณยุกต์ เป็นเกณฑ์ (ดัดแปลงจากธีระพันธ์ ล.ทองคำ และคณะ, 2521).....19
7	แผนที่แสดงการเกาะกลุ่มของศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ในจังหวัดสุราษฎร์ธานีและ นครศรีธรรมราช (ดวงใจ เกษ, 2529) หน่วยอรรถ 'ข้าวโพด'.....23
8	แผนที่แสดงการเกาะกลุ่มของศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ในจังหวัดสุราษฎร์ธานีและ นครศรีธรรมราช (ดวงใจ เกษ, 2529) หน่วยอรรถ 'แกงไตปลา'.....24
9	แผนที่แสดงการเกาะกลุ่มของศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ในจังหวัดสุราษฎร์ธานีและ นครศรีธรรมราช (ดวงใจ เกษ, 2529) หน่วยอรรถ 'เหล็กไน'.....25
10	แผนที่แสดงการเปรียบเทียบเขตปรับเปลี่ยนภาษาตามตัวแปรรุ่นอายุ ระหว่างเขตปรับเปลี่ยน ภาษาในปี 2535 (พริ้มรส, 2535) กับเขตปรับเปลี่ยนภาษาในงานวิจัยของอุไรภรณ์ (2544) ...30
11	ปริมาณและอัตราการใช้คำศัพท์ ไม่แยกตามกลุ่มหน่วยอรรถ.....57
12	ปริมาณการใช้คำศัพท์กรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 1.....60
13	ปริมาณการใช้คำศัพท์กรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 2.....63
14	ปริมาณการใช้คำศัพท์กรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 3.....66
15	ปริมาณการใช้คำศัพท์กรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 4.....69
16	การใช้คำศัพท์ของผู้บอกภาษาโดยนับรวมข้อมูลการใช้คำศัพท์กลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้ เป็นกลุ่มเดียวกัน.....74
17	อัตราการใช้คำศัพท์ทุกประเภทของแต่ละตำบล.....78
18	อัตราการใช้คำศัพท์แต่ละประเภทในทุกตำบล.....79
19	ปริมาณการใช้คำศัพท์กรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 2: การแปรตามตำบล.....83
20	ปริมาณการใช้คำศัพท์กรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 3: การแปรตามตำบล.....85

21 ปริมาณการใช้คำศัพท์กรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 4:การแปรตามตำบล.....88

22 การใช้คำศัพท์ของผู้บอกภาษาโดยนับรวมข้อมูลการใช้คำศัพท์กลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้
เป็นกลุ่มเดียวกัน:การแปรตามตำบล.....92

23 อัตราการใช้คำศัพท์ทุกประเภทของแต่ละรุ่นอายุ.....95

24 อัตราการใช้คำศัพท์แต่ละประเภทในแต่ละรุ่นอายุ.....96

25 ปริมาณการใช้คำศัพท์กรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 2:การแปรตามรุ่นอายุ.....100

26 ปริมาณการใช้คำศัพท์กรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 3:การแปรตามรุ่นอายุ.....106

27 ปริมาณการใช้คำศัพท์กรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 4:การแปรตามรุ่นอายุ.....113

28 การใช้คำศัพท์ของผู้บอกภาษาโดยนับรวมข้อมูลการใช้คำศัพท์กลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้
เป็นกลุ่มเดียวกัน:การแปรตามรุ่นอายุ.....120

29 ปริมาณการใช้คำศัพท์ทุกประเภทของผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุในแต่ละตำบล.....123

30 ปริมาณการใช้คำศัพท์แต่ละประเภทของผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุในแต่ละตำบล.....124

31 ปริมาณการใช้คำศัพท์กรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 2:การแปรตามตำบลและรุ่นอายุ.....128

32 ปริมาณการใช้คำศัพท์กรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 3:การแปรตามตำบลและรุ่นอายุ.....131

33 ปริมาณการใช้คำศัพท์กรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 4:การแปรตามตำบลและรุ่นอายุ.....133

34 การใช้คำศัพท์ของผู้บอกภาษาโดยนับรวมข้อมูลการใช้คำศัพท์กลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้
เป็นกลุ่มเดียวกัน:การแปรตามตำบลและรุ่นอายุ.....129

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาของปัญหา

ภาษาไทยจำแนกออกเป็นภาษาถิ่น 4 ภาษา ได้แก่ ภาษาไทยถิ่นกลาง ภาษาไทยถิ่นเหนือ ภาษาไทยถิ่นอีสาน และภาษาไทยถิ่นใต้ ผู้วิจัยสนใจศึกษาภาษาไทยถิ่นใต้มากที่สุด เนื่องจากผู้วิจัยเป็นชาวใต้โดยกำเนิด มีภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัดสุราษฎร์ธานี และใช้ภาษาไทยถิ่นใต้ในชีวิตประจำวันด้วย

นักวิชาการแบ่งภาษาไทยถิ่นใต้ออกเป็น 2 ภาษาถิ่นย่อย¹ คือ ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก หรือภาษาไทยถิ่นใต้เขต 1 ซึ่งใช้พูดกันในบริเวณจังหวัดกระบี่ พังงา ภูเก็ต ระนอง ชุมพร สุราษฎร์ธานี และภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกหรือภาษาไทยถิ่นใต้เขต 2 ซึ่งใช้พูดกันในบริเวณจังหวัดตรัง พัทลุง นครศรีธรรมราช สงขลา ยะลา ปัตตานี และนราธิวาส (ภิญโญ จิตต์ธรรม (2513), เรืองเดช ปันเขื่อนขันธ์ (2531) และอัครา บุญทิพย์ (2535))

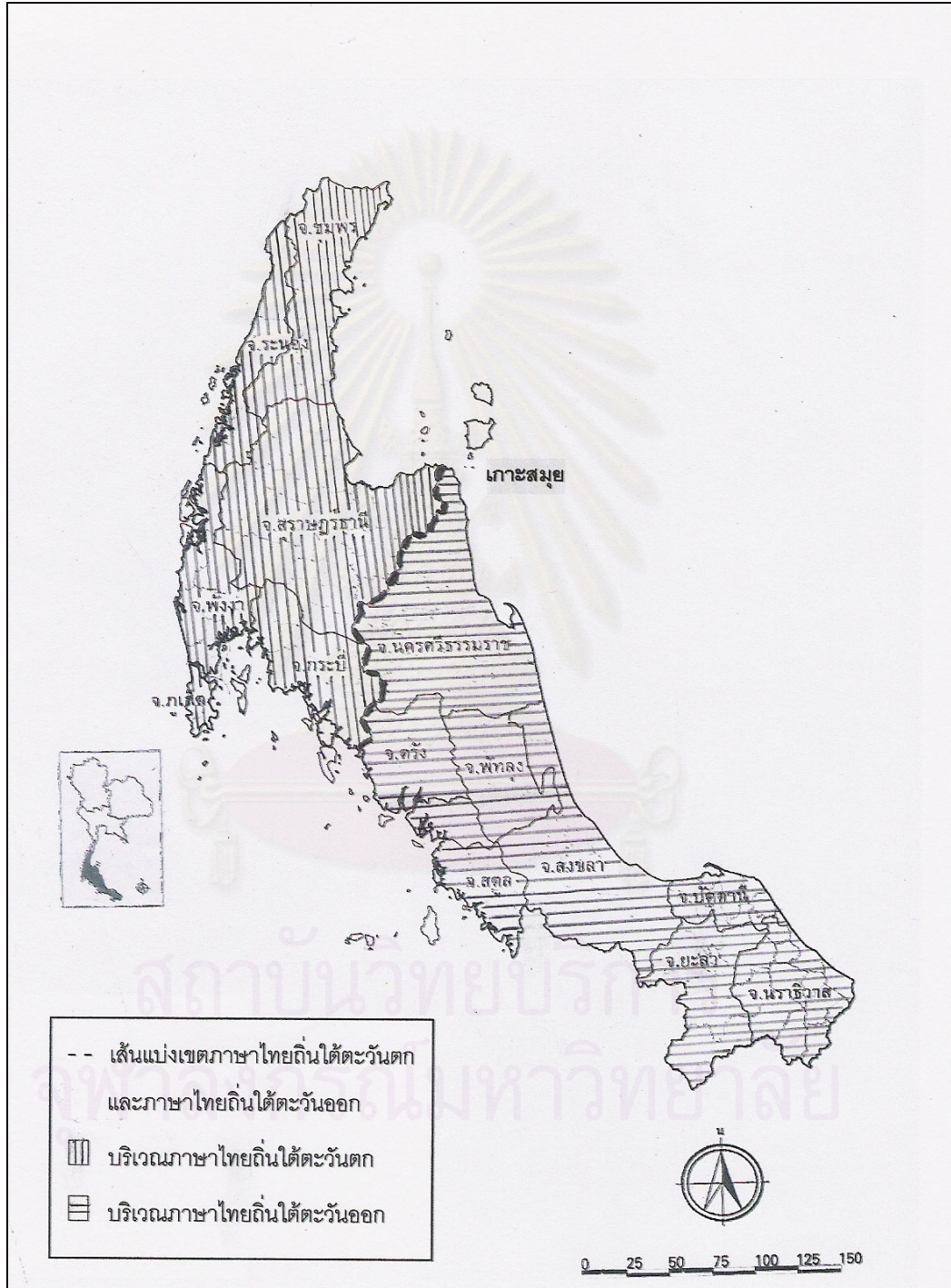
จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่า มีผู้ศึกษารกระจายของภาษาถิ่นย่อยของภาษาไทยถิ่นใต้ไว้อย่างละเอียดแล้วหลายจังหวัด ทั้งเรื่องของวรรณยุกต์และคำศัพท์ บริเวณที่ผู้วิจัยสนใจมากที่สุดคือ อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี เนื่องจากงานวิจัยทางด้านวรรณยุกต์หลายเรื่องแสดงให้เห็นว่าภาษาเกาะสมุยมีลักษณะแตกต่างจากบริเวณใกล้เคียง (Brown,1965 Diller,1976 และธีระพันธ์และคณะ,2521) ส่วนของคำศัพท์นั้น มีงานวิจัยของ ดวงใจ เอก (2529) ที่ศึกษาเรื่อง ภูมิศาสตร์คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสุราษฎร์ธานีและนครศรีธรรมราช และพบว่าแนวแบ่งเขตภาษาที่สำคัญอยู่ที่บริเวณเส้นแบ่งเขตระหว่างจังหวัดทั้งสอง ในส่วนของ อ.เกาะสมุยนั้นงานวิจัยของดวงใจแสดงให้เห็นว่าคำศัพท์บางคำเหมือนกับที่ใช้ในจังหวัดสุราษฎร์ธานี และคำศัพท์บางคำเหมือนกับที่ใช้ในจังหวัดนครศรีธรรมราช ในขณะที่คำศัพท์บางคำมีการใช้คำศัพท์เฉพาะที่ไม่เหมือนถิ่นอื่น

ผู้วิจัยทำรายงานวิจัยประกอบรายวิชา 2209657 วิทยาภาษาถิ่น เรื่องการแปรทางด้าน คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ 6 ถิ่น ได้แก่ อ.เมือง อ.กาญจนดิษฐ์ อ.เกาะสมุย และอ.ดอนสัก ในจังหวัดสุราษฎร์ธานี อ.สีชลและอ.ขนอม ในจังหวัดนครศรีธรรมราช พบว่าการใช้คำศัพท์ที่ อ.เมือง อ.กาญจนดิษฐ์ และอ.ดอนสัก ในจังหวัดสุราษฎร์ธานี มีการใช้คำศัพท์เหมือนภาษาถิ่น

¹ ดูภาพที่ 1

ภาพที่ 1 แผนที่แสดงการแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นใต้ออกเป็น 2 ภาษาถิ่นย่อย (ภิญโญ, 2513 ,
เรืองเดช, 2531 และอัศรา, 2535)

สุราษฎร์ธานี ส่วน อ.ขนอม และ อ.สีชล ในจังหวัดนครศรีธรรมราช มีการใช้คำศัพท์เหมือนภาษาถิ่นนครศรีธรรมราช ในขณะที่ อ.เกาะสมุย มีการใช้คำศัพท์ปะปนกันทั้ง 2 ถิ่น และมีการใช้คำศัพท์เฉพาะถิ่นด้วย ผลจากรายงานวิจัยนี้ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจภาษาถิ่นสมุยเพิ่มมากขึ้น

ประเด็นสำคัญที่ผู้วิจัยสนใจมี 3 ประเด็น ประเด็นแรก คือภาษาถิ่นสมุยเป็นภาษาถิ่นย่อยกลุ่มใดในภาษาไทยถิ่นใต้ เป็นภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก หรือเป็นภาษาลูกผสม (hybrid language)

ประเด็นที่สอง ผู้วิจัยต้องการศึกษาการแปรระหว่างตำบลต่างๆ ใน อ.เกาะสมุย เนื่องจากบนเกาะสมุยมีผู้คนจากต่างถิ่นเข้าไปอาศัยอยู่ทุกตำบล ทำให้ชาวสมุยมีการติดต่อสื่อสารกับผู้พูดถิ่นอื่นๆ ดังนั้นจึงเป็นเรื่องที่น่าสนใจว่าภาษาถิ่นสมุยตามตำบลต่างๆ มีการแปรทางด้านคำศัพท์หรือไม่ มากน้อยเพียงใด

ประเด็นสุดท้าย ผู้วิจัยต้องการศึกษาการแปรตามรุ่นอายุของผู้พูด เนื่องจากเกาะสมุยเป็นเมืองท่องเที่ยวที่สำคัญของประเทศไทย มีผู้คนมากมายจากทุกมุมโลกและจากทั่วทุกภาคในประเทศเดินทางมาท่องเที่ยวหรือเข้ามาตั้งหลักแหล่งทำมาหากิน รวมทั้งเทคโนโลยีสมัยใหม่ต่างๆ เช่น โทรศัพท์ วิทยุ หรือสื่อทางอินเทอร์เน็ต ล้วนแล้วแต่เป็นปัจจัยมีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาทั้งสิ้น ผู้พูดรุ่นเด็กส่วนใหญ่มีความพร้อมที่จะรับความทันสมัยและเทคโนโลยีต่างๆ ได้มากกว่าผู้ใหญ่ ดังนั้นผู้พูดรุ่นเด็กอาจจะมีการใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานมากขึ้น ในขณะที่ผู้พูดรุ่นผู้ใหญ่จะยังคงใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้และภาษาเฉพาะถิ่น

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. วิเคราะห์การใช้คำศัพท์เพื่อตัดสินว่าภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยเป็นภาษาถิ่นย่อยใดของภาษาไทยถิ่นใต้
2. วิเคราะห์การแปรของคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยตามถิ่นที่อยู่และอายุของผู้พูด

1.3 สมมติฐานของการวิจัย

1. ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยเป็นภาษาลูกผสม (hybrid language) เพราะมีการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยและภาษาไทยมาตรฐาน

2. คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยที่ใช้ในตำบลต่างๆแตกต่างกัน กล่าวคือ มีแนวโน้มการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุย และภาษาไทยมาตรฐานไม่เท่ากัน

3. ผู้พูดอายุน้อยใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานมากกว่าผู้พูดอายุมาก

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

ศึกษาเฉพาะคำศัพท์ ไม่ศึกษาวรรณยุกต์

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นแนวทางในการศึกษาภาษาไทยถิ่นในเชิงลึก
2. แสดงให้เห็นผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงทางสังคมต่อการใช้ภาษาของชุมชน

1.6 นิยามศัพท์

1. หน่วยอรรถ คือ หน่วยทางความหมาย ซึ่งแทนด้วยคำศัพท์ ตั้งแต่ 1 คำขึ้นไป
2. ภาษาลูกผสม นิยามความหมายของภาษาลูกผสมสำหรับงานวิจัยนี้มี 2 แนว คือ ความหมายแคบและความหมายกว้าง ความหมายแคบ เป็นวิธภาษาที่ใช้ทั้งคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกและภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกปะปนกัน ส่วนความหมายกว้าง เป็นวิธภาษาที่ใช้คำศัพท์ภาษาไทย 4 ถิ่น คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยและคำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานปะปนกัน ในความหมายแคบเป็นนิยามที่ผู้วิจัยกำหนดขึ้นก่อนที่จะเริ่มศึกษาภาษาไทยถิ่นเกาะสมุย ซึ่งถือเป็นจุดเริ่มต้นของงานวิจัยนี้ แต่เมื่อได้ศึกษาแล้วพบว่าต้องขยายนิยามภาษาลูกผสมเป็นความหมายกว้างซึ่งเป็นเนื้อหาของงานวิจัยนี้
3. คำศัพท์ภาษาไทย 4 ถิ่น คือ คำศัพท์ที่ผู้พูดภาษาไทยทั้ง 4 ถิ่นใช้ร่วมกัน กล่าวคือผู้พูดภาษาไทยถิ่นกลาง ภาษาไทยถิ่นเหนือ ภาษาไทยถิ่นอีสานและภาษาไทยถิ่นใต้ ใช้พูดโดยเป็นคำศัพท์ที่สามารถสื่อความหมายได้ถูกต้องตรงกัน โดยตรวจสอบจากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2525) พจนานุกรมล้านนา-ไทย ฉบับแม่ฟ้าหลวง (2534) พจนานุกรมอีสาน-ไทย-อังกฤษ (2532) และใช้พจนานุกรมภาษาไทยถิ่นใต้ (2525)

4. คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก คำศัพท์ที่ปรากฏในผลงานวิจัยของประภาพรรณ เสนีตันติกุล (2528) ใช้พูดโดยผู้บอกภาษาตัวแทนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ซึ่งเป็นจังหวัดที่ถูกจัดให้อยู่ในกลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก
5. ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก คำศัพท์ที่ปรากฏในผลงานวิจัยของประภาพรรณ เสนีตันติกุล (2528) ใช้พูดโดยผู้บอกภาษาตัวแทนจังหวัดนครศรีธรรมราช ซึ่งเป็นจังหวัดที่ถูกจัดให้อยู่ในกลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก
6. คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป คำศัพท์ที่ปรากฏว่าใช้พูดกันในบริเวณภาคใต้ โดยตรวจสอบจากพจนานุกรมภาษาไทยถิ่นใต้ (2525)
7. คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุย คำศัพท์ที่ปรากฏว่าใช้พูดกันในบริเวณอำเภอเกาะสมุยเท่านั้น และไม่พบว่ามีการใช้โดยผู้พูดภาษาไทยถิ่นที่อื่น
8. คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐาน คำศัพท์ที่ปรากฏว่าใช้พูดกันในบริเวณภาคกลาง โดยตรวจสอบจากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2525)
9. คำศัพท์ที่จัดกลุ่มไม่ได้ คำศัพท์ที่ไม่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับใดๆ ทั้งสิ้น

1.7 รายละเอียดเกี่ยวกับอำเภอเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี

ผู้วิจัยศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับอำเภอเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานีทั้งประวัติความเป็นมา และสภาพทั่วไปของเกาะสมุย ซึ่งประกอบด้วยข้อมูลเกี่ยวกับที่ตั้ง อาณาเขต ภูมิประเทศ การปกครอง ประชากร และการคมนาคมขนส่ง (แผนพัฒนาเทศบาลตำบลเกาะสมุยระยะ 5 ปี)

1.7.1 ประวัติและความเป็นมาของเกาะสมุย

ถึงแม้ว่าเกาะสมุยจะเป็นเพียงอำเภอเล็กๆ ของจังหวัดสุราษฎร์ธานี แต่การขุดพบเครื่องมือหินขัดเป็นขวานหินสมัยหินใหม่ และการขุดพบกลองมโหระทึกสัมฤทธิ์ 2 ใบ ที่วัดดลิ่งพังหรือวัดศรีวงการามที่หมู่บ้านละไม เมื่อเดือนกันยายน พ.ศ.2520 เป็นเครื่องช่วยยืนยันว่าเกาะสมุยเป็นเกาะที่มีประวัติความเป็นมาอันยาวนาน แต่ยังไม่มีความชัดเจนว่าบรรพบุรุษของชาวสมุยมาตั้งหลักแหล่งบนเกาะตั้งแต่เมื่อไร เชื่อกันว่าอาจจะเป็นเมื่อครั้งที่เสียดกรุงศรีอยุธยาให้กับพม่าครั้งที่ 2 หรือก่อนหน้านั้นเล็กน้อย เพราะในสมัยก่อนนั้นประเทศสยามเป็นเมืองที่อุดมสมบูรณ์และมีประชากรไม่มาก ผู้คนจึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องย้ายที่อยู่อาศัยจากแผ่นดินใหญ่มาอยู่บนเกาะเล็กๆ กลางทะเล ชาวเกาะสมุยเชื่อกันว่าบรรพบุรุษรุ่นแรกๆ คือ นักเดินทาง นักแสวงโชค พวกหนีภัยสงคราม หรือหนีอาญาแผ่นดิน

ในสมัยรัชกาลที่ 5 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ เกาะสมุยอยู่ภายใต้การปกครองของเมือง นครศรีธรรมราช ส่วนเกาะพะงันอยู่ภายใต้การปกครองของเมืองไชยา ต่อมาชาวเกาะสมุยได้ร้องเรียนว่าถูกเจ้าเมืองนครศรีธรรมราชกดขี่ข่มเหงอย่างมาก สมเด็จพระยาภาณุพันธุ์วงศ์วรเดช ได้นำความขึ้นกราบทูลพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว พระองค์จึงโปรดเกล้าฯ ให้ย้าย เกาะสมุยมาขึ้นกับเมืองไชยา และในปี พ.ศ.2440 เกาะสมุยได้รับการยกฐานะเป็นอำเภอเกาะสมุย ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า ไชยาและนครศรีธรรมราชเป็นเมืองแม่แบบทางวัฒนธรรมของชาวเกาะสมุยมาตั้งแต่ต้น

ชื่อ “เกาะสมุย” มีปรากฏใช้มาตั้งแต่ยุคอาณาจักรศรีวิชัยเรื่องอำนาจ แต่มีผู้คนพยายามลากคำว่าสมุยไปเกี่ยวข้องกับภาษาอื่นแล้วอ้างว่าคำว่า “สมุย” คือภาษานั้นๆ เช่น มีคนบอกว่าคำว่า “สมุย” มาจากภาษาอินเดียโบราณว่า “สมอย” แปลว่า คลื่นลม บางคนบอกว่ามาจากภาษาจีนว่า “เซ่าบ่วย” หรือ “ซั่วบ่วย” แปลว่า ต้านแรก แต่ในคำนี้มีชาวจีนโพ้นทะเลจากเมืองไหหนาน (ไหหลำ) อธิบายว่า คนจีนเรียกสมุยว่า “เซ่าบ่วย” แปลว่า เกาะใหญ่ และเรียกพังว่า “เตี่ยวบ่วย” แปลว่า เกาะเล็ก (สุชสวัสดิ์,2547)

1.7.2 สภาพทั่วไปของเกาะสมุย

ที่ตั้ง เกาะสมุยเป็นหมู่เกาะที่ตั้งอยู่บนไหล่ทวีป (Continental Island) อยู่ตอนกลางของอ่าวไทย นอกชายฝั่งทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของจังหวัดสุราษฎร์ธานีประมาณ 84 กิโลเมตร ระหว่างเส้นรุ้งที่ 9 องศา 30 ลิปดาเหนือและเส้นแวงที่ 100 องศาตะวันออก ห่างจากแผ่นดินใหญ่ประมาณ 20 กิโลเมตร

ด้วยพื้นที่เฉพาะเกาะสมุยราว 247 ตารางกิโลเมตร กว้าง 21 กิโลเมตร และยาว 25 กิโลเมตร ทำให้เกาะสมุยมีขนาดใหญ่เป็นอันดับ 3 ของประเทศ รองจากเกาะภูเก็ตและเกาะช้าง จังหวัดตราด

อาณาเขต เกาะสมุยถูกล้อมรอบด้วยผืนน้ำของอ่าวไทย มีอาณาเขตติดต่อกับทะเลในเขตอำเภอใกล้เคียงดังนี้

- ทิศเหนือ ติดต่อทะเลเขตอำเภอเกาะพะงัน จังหวัดสุราษฎร์ธานี อำเภอเกาะพะงันเป็นแผ่นดินที่อยู่ใกล้เกาะสมุยมากที่สุดระยะห่างประมาณ 15 กิโลเมตร
- ทิศใต้ ติดต่อทะเลเขตอำเภอขนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช เขตอำเภอขนอมอยู่ห่างจากเกาะสมุยประมาณ 40 กิโลเมตร
- ทิศตะวันออก ติดต่อทะเลอ่าวไทย

- ทิศตะวันตก ติดต่อทะเลเขตอำเภอคอนสัก, อำเภอกาญจนดิษฐ์, อำเภอเมือง, อำเภอท่าฉาง และอำเภอไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี

ภูมิประเทศ เกาะสมุยกว่าครึ่งเป็นภูเขาและที่ดอนสูง ส่วนพื้นที่ราบส่วนใหญ่อยู่บริเวณรอบภูเขาและชายฝั่งซึ่งมีเนื้อที่จำกัดเพียง 1 ใน 3 ของพื้นที่ทั้งหมด หรือประมาณ 73 ตารางกิโลเมตร ลักษณะภูมิประเทศคล้ายจานคว่ำ เนื่องจากตอนกลางของเกาะเป็นภูเขา ภูเขาบนเกาะสมุยมีโครงสร้างต่อเนื่องจากเทือกเขานครศรีธรรมราช มีลักษณะเป็นภูเขาหินแกรนิตและภูเขาหินทราย วางตัวในแนวขวางจากด้านตะวันตกเฉียงเหนือผ่านกลางตัวเกาะ และบริเวณพื้นที่ตะวันตกเฉียงใต้มีความสูงอยู่ระหว่าง 100-635 เมตร (ครอบคลุมพื้นที่ด้านตะวันออกทั้งหมด) ภูเขาตอนกลางเรียกว่า “ภูเขาใหญ่” ส่วนภูเขาลูกอื่นๆ มีขนาดย่อมลงมาและบางลูกมีแนวติดต่อกับภูเขาใหญ่ เช่น เขาขวาง เขาเล่ เขาไม้งาม เขาตอ เขาแหลมหยอ เขาไม้แก่น เขาน้อย เขาหินเหล็ก เขาบ่อม เขาท้ายควาย เขาไม้แดง เป็นต้น ยอดเขาสูงสุดอยู่ที่เขาท้ายควาย สูงจากระดับน้ำทะเลประมาณ 635 เมตร พื้นที่ส่วนอื่นเป็นที่ราบ ประกอบด้วยที่ลุ่ม หาดทราย สันทราย ชายฝั่งทะเลเป็นแหลมและอ่าว มีชายหาดที่สวยงามอยู่โดยรอบ

แต่เดิมภูเขาส่วนใหญ่ปกคลุมด้วยป่าเบญจพรรณ โดยเฉพาะบริเวณภูเขาใหญ่และเขาขวางมีป่าไม้หนาแน่น ปัจจุบันคงเหลือสภาพป่าดั้งเดิมอยู่น้อยมาก เนื่องจากกลายเป็นพื้นที่จับจองทำสวนมะพร้าวและการเกษตรของชาวบ้านทั่วไป

การปกครอง เกาะสมุยเป็นอำเภอหนึ่งในจังหวัดสุราษฎร์ธานี แบ่งการปกครองออกเป็น 7 ตำบล² 39 หมู่บ้าน คือตำบลอ่างทอง แม่น้ำ ปอผุด มะเร็ต หน้าเมือง ตลิ่งงามและลิปะน้อย มีสุขาภิบาล 1 แห่งครอบคลุมพื้นที่ทุกตำบลและหมู่บ้านของอำเภอเกาะสมุย ปัจจุบันปกครองแบบเขตเทศบาลตำบลครอบคลุมทั่วพื้นที่

ประชากร ประชากรในเขตเทศบาลตำบลเกาะสมุย สํารวจเมื่อวันที่ 31 ธันวาคม พ.ศ. 2547 มีจำนวนประชากรทั้งสิ้น 45,871 คนเป็นชาย 22,433 คน เป็นหญิง 23,438 คน มีหลังคาเรือนทั้งสิ้น 22,294 หลังคาเรือน (สำนักงานทะเบียนท้องถิ่นเทศบาลตำบลเกาะสมุย) หากพิจารณาจากตารางที่ 1 จะเห็นว่าประชากรในเขตเทศบาลตำบลเกาะสมุยเพิ่มจำนวนมากขึ้นทุกปี

² ดูภาพที่ 2

ภาพที่ 2 แผนที่อำเภอเกาะสมุย แสดงตำบลทั้ง 7 ตำบล
มาตราส่วน 1:1500000

ตารางที่ 1 ข้อมูลด้านประชากรในเขตเทศบาลตำบลเกาะสมุย

ปี พ.ศ.	ชาย	หญิง	รวม
2544	19,469	20,401	39,870
2545	20,459	21,321	41,780
2546	21,494	22,535	44,029
2547	22,433	23,438	45,871

ตารางที่ 2 จำนวนประชากรแต่ละตำบลในอำเภอเกาะสมุย

ลำดับที่	ชื่อตำบล	จำนวนประชากร		รวม (คน)	จำนวนครัวเรือน (หลังคาเรือน)
		ชาย (คน)	หญิง (คน)		
1	ตำบลอ่างทอง	4,680	4,748	9,428	3,708
2	ตำบลแม่น้ำ	2,890	3,129	6,019	3,191
3	ตำบลบ่อผุด	5,216	5,224	10,440	7,177
4	ตำบลมะเร็ต	3,356	3,664	7,020	3,883
5	ตำบลหน้าเมือง	1,941	2,128	4,069	1,195
6	ตำบลดลิ่งงาม	2,422	2,543	4,965	1,561
7	ตำบลลิปะน้อย	1,928	2,002	3,930	1,579
รวมทั้งหมด		22,433	23,438	45,871	22,294

การคมนาคมขนส่ง ผู้สนใจเดินทางไป อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี สามารถเดินทางไป
ได้ทั้งทางรถโดยสาร รถไฟ เครื่องบิน และรถยนต์ส่วนตัว

- รถโดยสารปรับอากาศ มีหลายบริษัททัวร์ให้เลือกใช้บริการ รถโดยสารปรับอากาศ
กรุงเทพ-เกาะสมุย ออกจากสถานีขนส่งสายใต้ ใช้เวลาเดินทางประมาณ 12 ชั่วโมง รถโดยสาร
ปรับอากาศจะข้ามไปเกาะสมุยโดยเรือเฟอร์รี่ แต่ถ้าเลือกใช้บริการรถโดยสารปรับอากาศ
กรุงเทพ-สุราษฎร์ธานี จุดรับส่งผู้โดยสารจะอยู่ที่สถานีขนส่งท่ากูป อ.เมืองสุราษฎร์ธานี เมื่อไป
ถึงแล้วจะต้องเดินทางต่อไปอีกประมาณ 73 กิโลเมตร เพื่อไปลงเรือที่ท่าเรือเฟอร์รี่ อ.ดอนสัก
จ.สุราษฎร์ธานี

- รถไฟ สถานีรถไฟสุราษฎร์ธานีตั้งอยู่ที่ อ.พุนพิน จ.สุราษฎร์ธานี ห่างจากตัวเมืองสุราษฎร์ธานีประมาณ 12 กิโลเมตร มีขบวนรถจากกรุงเทพฯ ประมาณ 10 ขบวนต่อวัน
- เครื่องบิน มีเที่ยวบินระหว่างกรุงเทพฯ-เกาะสมุย ประมาณ 6-7 เที่ยวบินต่อวัน
- รถยนต์ส่วนตัว เดินทางโดยใช้เส้นทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 4 (ถนนเพชรเกษม) ซึ่งเป็นเส้นทางสายหลักที่จะเดินทางไปภาคใต้ หากเดินทางจากกรุงเทพฯ ใช้ระยะทางประมาณ 740 กิโลเมตรถึงท่าเทียบเรือเฟอร์รี่ อ.ดอนสัก จ.สุราษฎร์ธานี จากนั้นนำรถลงเรือเพื่อเดินทางไปยัง อ.เกาะสมุย

การเดินทางไปเกาะสมุย โดยเรือเฟอร์รี่มีท่าเรือ 2 ท่า คือท่าเรือราชาเฟอร์รี่ ตั้งอยู่ที่บริเวณหาดนางกำ และท่าเรือซีทรานเฟอร์รี่ ซึ่งตั้งอยู่ที่บริเวณบ้านบางน้ำจืด อำเภอดอนสัก ห่างจากตัวเมืองสุราษฎร์ธานีประมาณ 73 กิโลเมตร ปัจจุบันการเดินทางไปเกาะสมุยสะดวกสบายและรวดเร็วขึ้นมาก ไม่ต้องคอยนานเหมือนในอดีต จากท่าเรือเฟอร์รี่ใช้เวลาเดินทางไปเกาะสมุยประมาณ 1 ชั่วโมงครึ่ง เรือเฟอร์รี่สามารถบรรทุกรถยนต์ได้เที่ยวละประมาณ 40-60 คัน ในแต่ละวันมีเรือวิ่งวันละ 15 เที่ยว และยังมีเรือโดยสารหรือเรียกว่า เรือนอน ซึ่งจะออกจากท่าเทียบเรือในตัวเมืองสุราษฎร์ธานี (ตลาดบ้านดอน) เวลา 23.00 น. อัตราค่าโดยสารคนละ 150 บาท เรือจะไปถึงเกาะสมุยในตอนเช้ามีดของวันรุ่งขึ้น

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรม

การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยแบ่งการศึกษาออกเป็น 2 หัวข้อ คือ การศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแปรของภาษาถิ่นในบริเวณที่ศึกษา และการศึกษาการแปรของภาษาถิ่นตามตัวแปรทางสังคม

2.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแปรของภาษาถิ่นในบริเวณที่ศึกษา

2.1.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแบ่งภาษาถิ่นย่อย

จากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยทางด้านการแปรของภาษาถิ่น พบว่าที่ผ่านมายังไม่มีงานวิจัยเรื่องใดเลยที่ศึกษาภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยอย่างละเอียดทั้งในเรื่องวรรณยุกต์และคำศัพท์ แต่มีงานวิจัยที่ได้กล่าวถึงภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยอยู่บ้าง งานวิจัยทางด้านวรรณยุกต์ ได้แก่ งานวิจัยของ มารวิน เจ บราวน์ (1965), แอนโธนี แวน ดิลเลอร์ (1976) และธีระพันธ์ ล.ทองคำ และคณะ (2521) ส่วนงานวิจัยทางด้านคำศัพท์ ได้แก่ งานวิจัยของดวงใจ เกษ (2529)

ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยเป็นภาษาถิ่นย่อยหนึ่งของภาษาไทยถิ่นใต้ จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่า มีนักวิชาการหลายคนได้แบ่งกลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้ออกเป็นกลุ่มย่อย ซึ่งทำให้เห็นภาพรวมใหญ่ของภาษาไทยถิ่นใต้ทั้งหมด ได้แก่ ภิญญู จิตต์ธรรม (2513), เรื่องเดช ปัน เชื้อนชาติย์ (2531) และอัครา บุญทิพย์ (2535) แบ่งภาษาไทยถิ่นใต้ออกเป็น 2 ภาษาถิ่นย่อย¹ คือ

1. ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกหรือภาษาไทยถิ่นใต้เขต 1 ซึ่งใช้พูดกันในบริเวณจังหวัด กระบี่ พังงา ภูเก็ต ระนอง ชุมพรและสุราษฎร์ธานี
2. ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกหรือภาษาไทยถิ่นใต้เขต 2 ซึ่งใช้พูดกันในบริเวณจังหวัด ตรัง พัทลุง นครศรีธรรมราช สงขลา ยะลา ปัตตานีและนราธิวาส

¹ ดูภาพที่ 1 หน้า 2

งานวิจัยของฉัตรลลิกา มหาพูนทอง (2539) เรื่อง “การกำหนดแนวแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกกับภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก โดยใช้พยางค์ที่มีสระเสียงยาวกับพยัญชนะท้าย /k/ /ʔ/” งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อกำหนดแนวแบ่งเขตภาษาภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกกับภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก โดยใช้พยางค์ที่มีสระเสียงยาวกับพยัญชนะท้าย /k/ /ʔ/ ในตำแหน่งพยัญชนะท้ายของพยางค์ที่มีสระเสียงยาวเป็นเกณฑ์

ผู้วิจัยจัดกลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้เป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ออกเสียง (k) ในพยางค์ที่มีสระเสียงยาวเป็น [k] ผู้วิจัยกำหนดให้เป็นภาษาไทยถิ่นใต้กลุ่มที่ 1 เรียกว่าเป็นภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก และกลุ่มที่ออกเสียง (k) ในพยางค์ที่มีสระเสียงยาวเป็น [ʔ] ผู้วิจัยกำหนดให้เป็นภาษาไทยถิ่นใต้กลุ่มที่ 2 เรียกว่าเป็นภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก

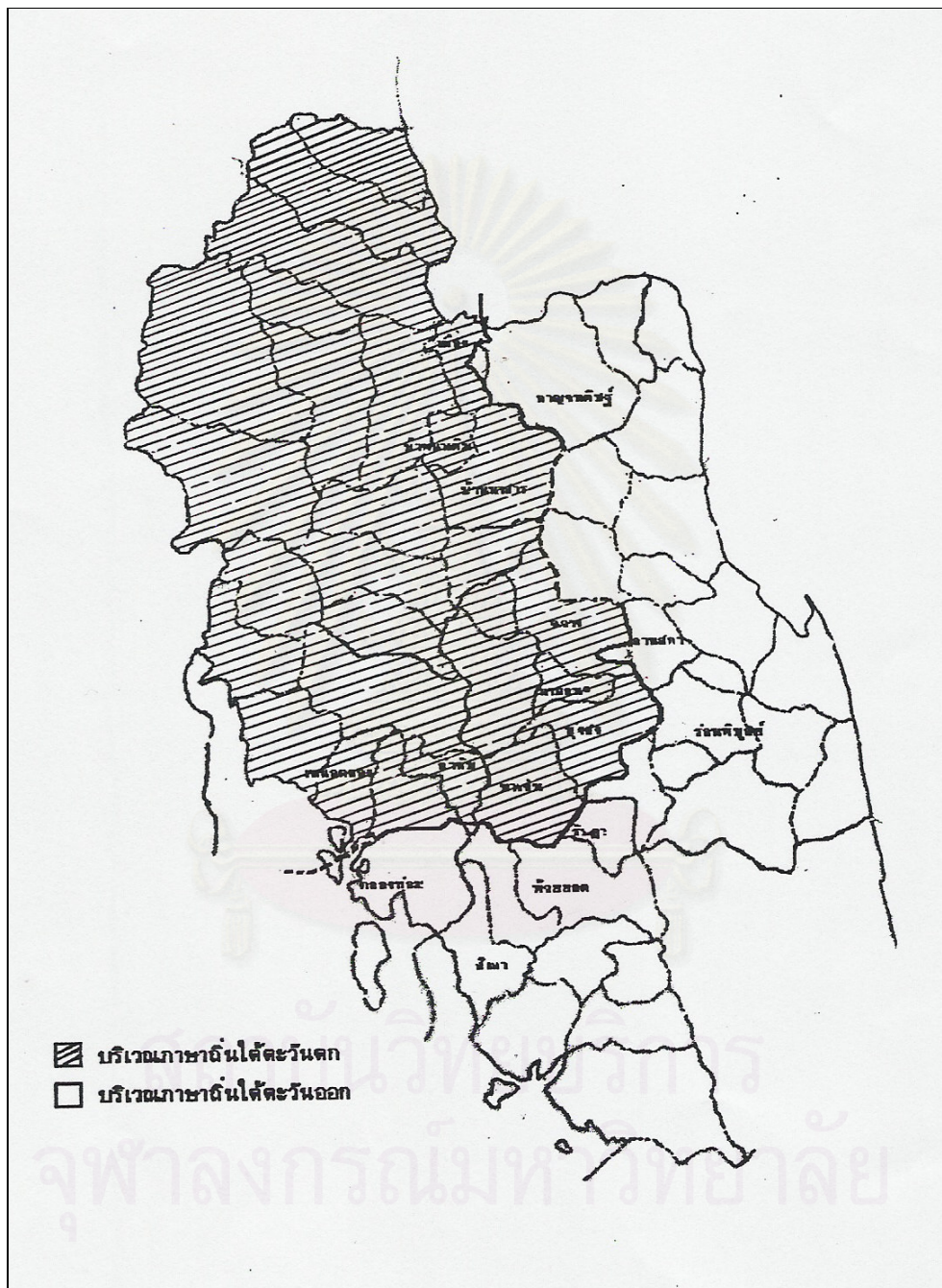
เมื่อพิจารณาแนวแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกกับภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกในพื้นที่ที่เป็นพื้นราบจะอยู่ในบริเวณดังต่อไปนี้¹

1. เส้นแบ่งเขตการปกครองระหว่างอำเภอเมือง กับอำเภอกาญจนดิษฐ์ จังหวัดสุราษฎร์ธานี
2. เส้นแบ่งเขตการปกครองระหว่างอำเภอนาบอน กับอำเภอลานสกา จังหวัดนครศรีธรรมราช
3. บ้านหนองหั่ว อำเภอทุ่งสง เป็นจุดแบ่งเขตในพื้นที่ระหว่างอำเภอทุ่งสง กับอำเภอร่อนพิบูลย์ จังหวัดนครศรีธรรมราช
4. บ้านวังเต่า ซึ่งอยู่ทางตอนล่างของอำเภอทุ่งสง เป็นจุดแบ่งเขตพื้นที่ระหว่างอำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช กับกิ่งอำเภอรัชฎา (ซึ่งเดิมรวมอยู่ในอำเภอห้วยยอด) จังหวัดตรัง
5. บริเวณตรงกึ่งกลางระหว่างบ้านคลองท่อมใต้ กับบ้านห้วยน้ำขาว อำเภอคลองท่อม จังหวัดกระบี่

หากพิจารณาแนวแบ่งเขตที่ลากผ่าน 5 บริเวณนี้และที่ลากผ่านเทือกเขาในบริเวณที่ต่อเนื่องกัน จะได้แนวแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกกับภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก ซึ่งเริ่มจากอำเภอไทยในจังหวัดสุราษฎร์ธานีลงมาทางใต้ตามเทือกเขานครศรีธรรมราช แล้วมุ่งสู่ทางทิศตะวันตกผ่านเทือกเขาหน้าแดงไปจรดทะเลอันดามัน นอกจากนี้ผลการวิจัยยังแสดงให้เห็นว่าแนวแบ่งเขตในบริเวณที่ 3, 4 และ 5 ไม่ได้อยู่ตรงกับเส้นแบ่งเขตการปกครอง มีเพียงแนวแบ่งเขต 1 กับ 2 เท่านั้นที่อยู่บริเวณเส้นแบ่งการปกครอง ดังนั้นเส้นแบ่งเขตภาษาจึงไม่จำเป็นต้องแบ่งตามเส้นแบ่งการปกครองเสมอไป

¹ ภูมิภาคที่ 3

ภาพที่ 3 แผนที่แสดงบริเวณที่คาดว่าเป็นภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกกับภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก (ดัดแปลงจากฉลิลิกา มหาพูนทอง, 2539)

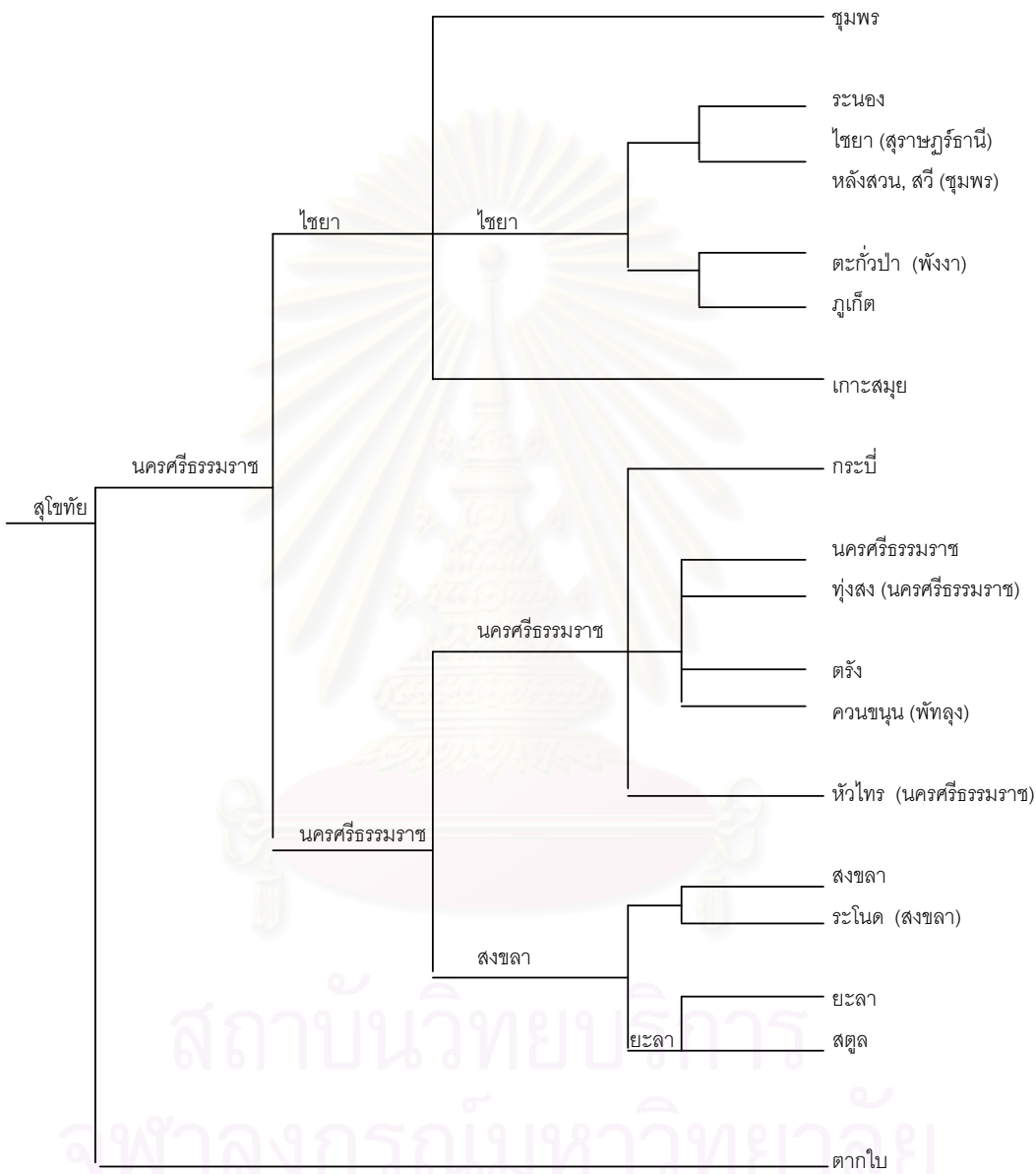

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยที่ศึกษาและแบ่งกลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้เป็นกลุ่มย่อยในลักษณะอื่นได้แก่ งานวิจัยของ มารวีน เจ บราวน์ (1965) และแอนโทนี แวน ดิลเลอร์ (1976)

บราวน์ (1965) ได้ศึกษาเปรียบเทียบและสร้างรูปแสดงวิวัฒนาการของภาษาถิ่นย่อยในกลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้เป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มภาษานครศรีธรรมราช และกลุ่มภาษาตากใบ

1. กลุ่มภาษานครศรีธรรมราช บราวน์ ได้แบ่งภาษากลุ่มนี้ออกเป็น 2 สาย คือ
  1. สายไชยา แบ่งออกเป็น 3 กลุ่มย่อย คือ
    - 1.1 ภาษาชุมพร
    - 1.2 ภาษาไชยา ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ภาษาถิ่นย่อยคือ
      - 1.2.1 ภาษาระนอง ไชยา (เป็นอำเภอหนึ่งในจังหวัดสุราษฎร์ธานี) หลังสวน (เป็นอำเภอหนึ่งในจังหวัดชุมพร) และสวี (เป็นอำเภอหนึ่งในจังหวัดชุมพร)
      - 1.2.2 ภาษาตะกั่วป่า (เป็นอำเภอหนึ่งในจังหวัดพังงา) และภูเก็ต
    - 1.3 ภาษาเกาะสมุย
  2. สายนครศรีธรรมราช แบ่งออกเป็น 2 กลุ่มย่อยคือ
    - 2.1 กลุ่มภาษานครศรีธรรมราช ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ภาษาถิ่นย่อยคือ
      - 2.1.1 ภาษากระบี่
      - 2.1.2 ภาษานครศรีธรรมราช ทุ่งสง (เป็นอำเภอหนึ่งในจังหวัดนครศรีธรรมราช) ตรัง และควนขนุน (เป็นอำเภอหนึ่งในจังหวัดพัทลุง)
      - 2.1.3 ภาษาหัวไทร (เป็นอำเภอหนึ่งในจังหวัดนครศรีธรรมราช)
    - 2.2 กลุ่มภาษาสงขลา แบ่งออกเป็น 2 ภาษาถิ่นย่อย คือ
      - 2.2.1 ภาษาสงขลา ซึ่งใช้พูดกันที่อำเภอสงขลา และภาษาระโนด (เป็นอำเภอหนึ่งในจังหวัดสงขลา)
      - 2.2.2 ภาษายะลา ซึ่งใช้พูดกันที่ยะลา รวมทั้งภาษายะลาที่พูดกันที่จังหวัดสตูลด้วย
2. กลุ่มภาษาตากใบ ใช้พูดที่อำเภอตากใบ จังหวัดนราธิวาส

ภาพที่ 4 แผนผังแสดงความสัมพันธ์ของภาษาไทยถิ่นใต้ (ดัดแปลงจากบราวน์, 1965)

เมื่อพิจารณาการแบ่งกลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้ที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นว่าการจัดแบ่งกลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้ออกเป็น 2 กลุ่มจากงานวิจัยของภิญโญ เรืองเดช อัคราและฉลิลิกา มีความคล้ายคลึงกันกับการจัดแบ่งกลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้ของบรรวณ (1965) กล่าวคือจังหวัดที่ถูกจัดให้อยู่ในกลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกหรือภาษาไทยถิ่นใต้เขต 1 นั้นเป็นกลุ่มเดียวกันกับจังหวัดที่ถูกจัดให้อยู่ในสายไทรยาของบรรวณ (1965) และจังหวัดที่ถูกจัดให้อยู่ในกลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกหรือภาษาไทยถิ่นใต้เขต 2 เป็นกลุ่มเดียวกันกับจังหวัดที่ถูกจัดให้อยู่ในสายนครศรีธรรมราชของบรรวณ (1965) นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยของดิลเลอร์ (1976) ซึ่งได้ศึกษาระบบเสียงของภาษาถิ่นทุกจังหวัดในภาคใต้เพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการแบ่งเขตภาษา และจากการเปรียบเทียบวรรณยุกต์ดิลเลอร์ (1976) ได้แบ่งเขตภาษาไทยถิ่นใต้ออกเป็น 6 กลุ่มด้วยกันคือ

กลุ่ม A ได้แก่ ภาษาชุมพร ระนอง และสุราษฎร์ธานี

กลุ่ม B ได้แก่ ภาษาเกาะสมุย

กลุ่ม C ได้แก่ ภาษาพังงา กระบี่ ภูเก็ต และตรังบางส่วน

กลุ่ม D ได้แก่ ภาษานครศรีธรรมราช

กลุ่ม E ได้แก่ ภาษาพัทลุง สงขลา ตรังบางส่วน และสตูลบางส่วน

กลุ่ม F ได้แก่ สตูลบางส่วน ยะลา ปัตตานี และนราธิวาส (ดูภาพที่ 5)

หากพิจารณาเฉพาะภาษาเกาะสมุยจากงานวิจัยของบรรวณ (1965) และดิลเลอร์ (1976) จะเห็นว่าภาษาเกาะสมุยเป็นภาษาที่ถูกแยกกลุ่มจากภาษาในบริเวณใกล้เคียง ทั้งที่ความจริงแล้วเกาะสมุยเป็นอำเภอหนึ่งของจังหวัดสุราษฎร์ธานี น่าจะถูกจัดให้รวมอยู่ในกลุ่มเดียวกันกับกลุ่มภาษาสุราษฎร์ธานี ดังนั้นจึงทำให้เข้าใจได้ว่าภาษาเกาะสมุยเป็นภาษาที่มีความโดดเด่นและมีลักษณะการใช้ภาษาแตกต่างจากภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป

นอกจากงานวิจัยที่ศึกษาและแบ่งกลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้แล้ว ยังมีงานวิจัยที่ศึกษาเฉพาะพื้นที่จังหวัดสุราษฎร์ธานีเท่านั้น คืองานวิจัยของธีระพันธ์ ล.ทองคำ และคณะ (2521) ซึ่งศึกษาระบบเสียงของภาษาถิ่นจังหวัดสุราษฎร์ธานี ทั้งหมด 16 อำเภอ ทั้งระบบสระ พยัญชนะและวรรณยุกต์ ในการศึกษาแบบวรรณยุกต์ธีระพันธ์ ล.ทองคำ และคณะ (2521) ได้แบ่งภาษาถิ่นจังหวัดสุราษฎร์ธานีออกเป็นภาษาย่อยได้ 3 กลุ่มใหญ่ๆ คือ

กลุ่มที่ 1 ได้แก่ ภาษาในอำเภอท่าชนะ ไชยา ท่าฉาง ศิริรัฐนิคม พุนพิน เมือง และกิ่งอำเภอเคียนซา

กลุ่มที่ 2 ได้แก่ ภาษาในอำเภอกาญจนดิษฐ์ กิ่งอำเภอดอนสัก **เกาะสมุย** และกิ่งอำเภอพังน

กลุ่มที่ 3 ได้แก่ ภาษาในอำเภอนาสาร กิ่งอำเภอเวียงสระ พระแสง พนมและกิ่งอำเภอตาขุน (ดูภาพที่ 6)

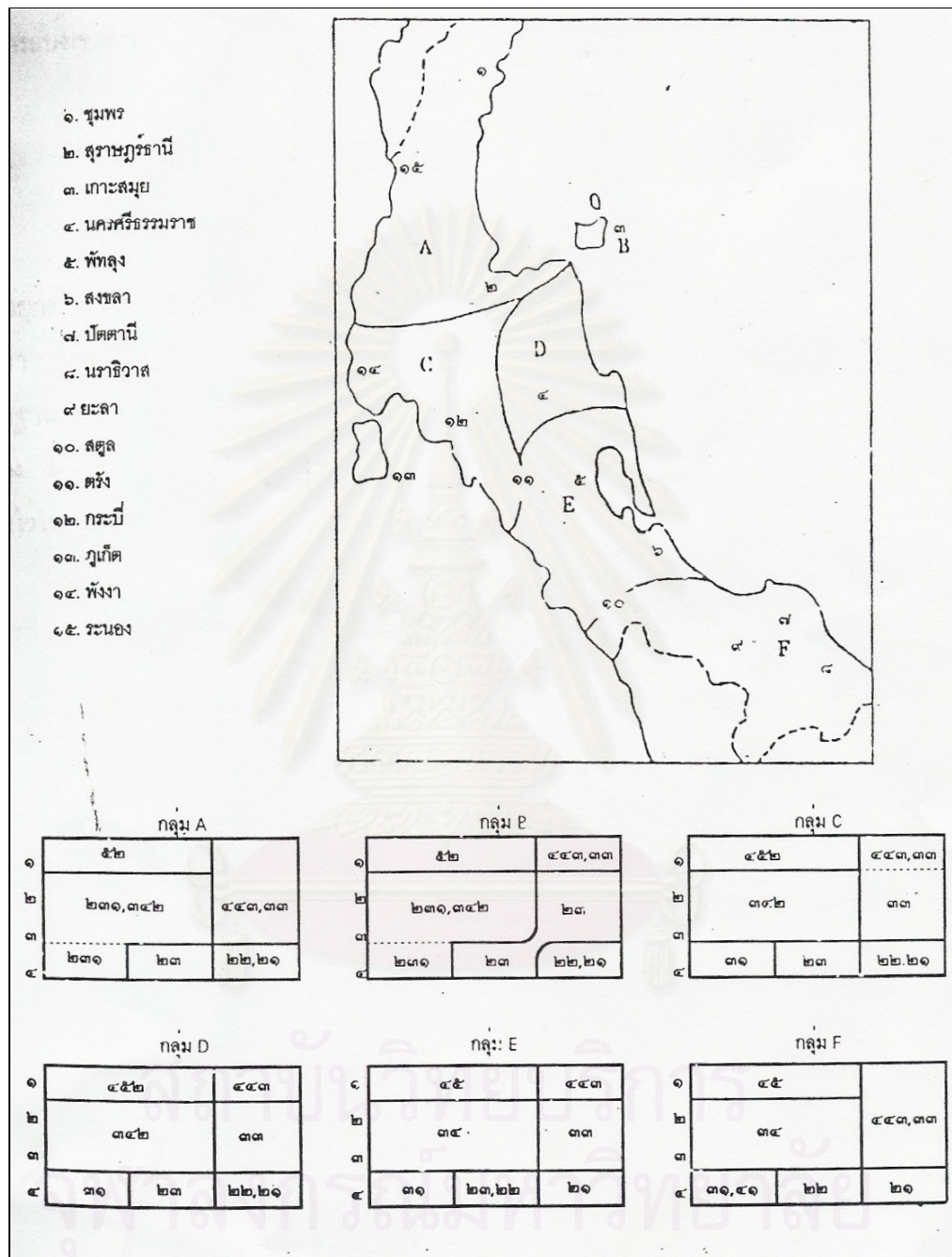
หากพิจารณาภาษาเกาะสมุยจะเห็นว่าผลงานวิจัยของธีระพันธ์ ล.ทองคำ และคณะ มีความแตกต่างกันกับงานวิจัยของบราวน์ (1965) และดิลเลอร์ (1976) เนื่องจากบราวน์และดิลเลอร์จัดให้ภาษาเกาะสมุยเป็นภาษาที่ถูกแยกกลุ่มออกจากภาษาในบริเวณใกล้เคียง แต่งานวิจัยของธีระพันธ์ ล.ทองคำ และคณะ (2521) จัดให้ภาษาเกาะสมุยรวมเป็นกลุ่มเดียวกันกับภาษาในอำเภอกาญจนดิษฐ์ กิ่งอำเภอดอนสัก และกิ่งอำเภอพังงัน ซึ่งอำเภอเหล่านี้เป็นอำเภอที่อยู่ใกล้เคียงกับอำเภอเกาะสมุยมากที่สุด นอกจากนี้ที่อำเภอดอนสักยังเป็นที่ตั้งของท่าเรือสำหรับเดินทางไปเกาะสมุยด้วย ผู้วิจัยมีข้อสังเกตว่าการคมนาคมระหว่างเกาะสมุยและแผ่นดินใหญ่ซึ่งพัฒนาขึ้นเป็นลำดับ การเดินทางที่สะดวกรวดเร็วขึ้น อาจเป็นสิ่งที่ทำให้ชาวเกาะสมุยและคนบนแผ่นดินใหญ่มีการพบปะพูดคุยและสื่อสารกันมากขึ้น จึงทำให้มีลักษณะการใช้ภาษาที่คล้ายคลึงกันที่สุดในที่สุด

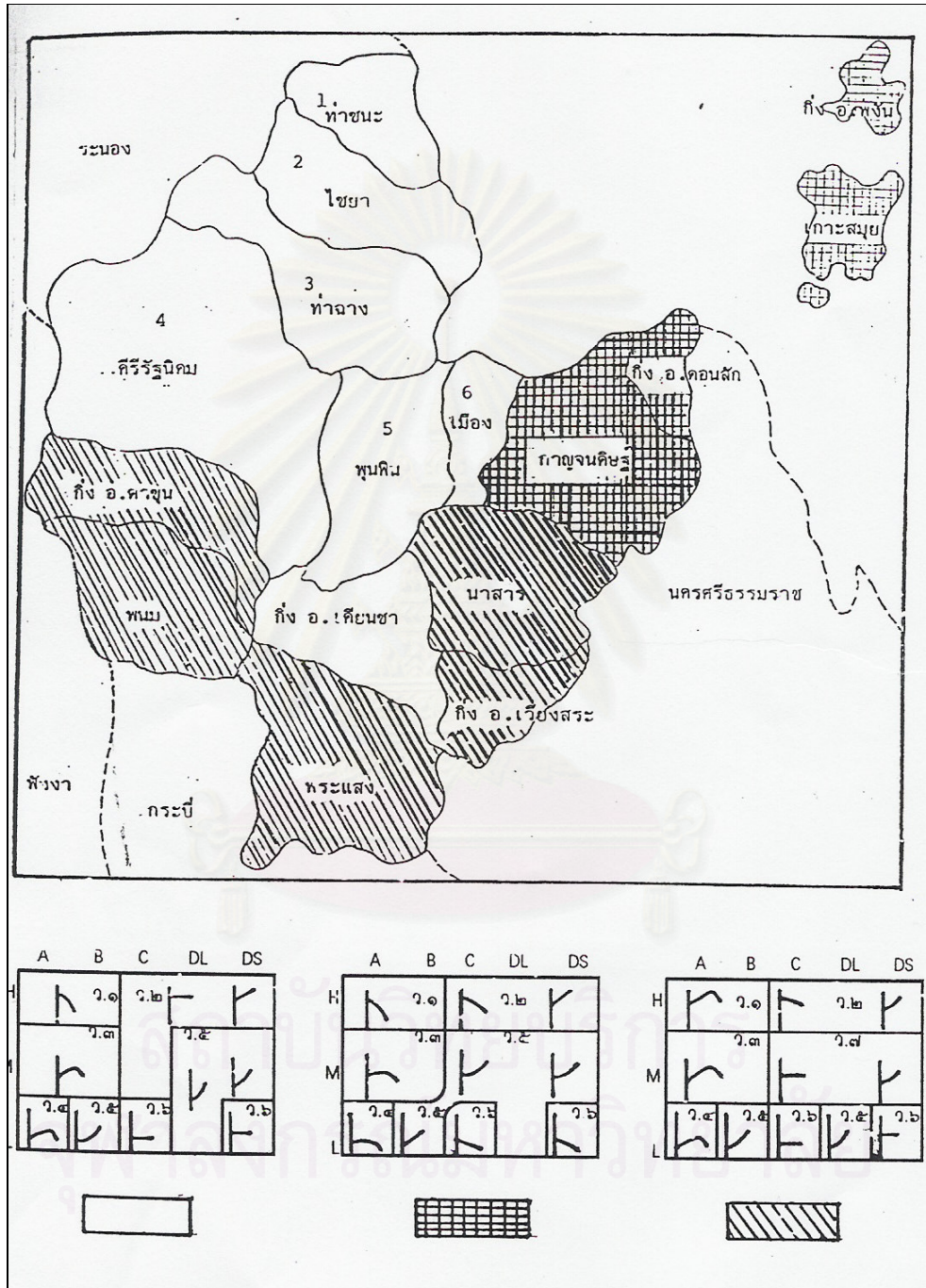
สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาพที่ 5 แผนที่แสดงการแบ่งกลุ่มของภาษาไทยถิ่นใต้เป็น 6 กลุ่ม (ดัดแปลงจากดิลเลอร์, 1976)

ภาพที่ 6 แผนที่แสดงการแบ่งเขตภาษาย่อยของภาษาไทยถิ่นสุราษฎร์ธานี โดยใช้ระบบ
วรรณยุกต์เป็นเกณฑ์ (ดัดแปลงจากธีระพันธ์ ล.ทองคำ และคณะ, 2521)

2.1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการแปรของคำศัพท์

งานวิจัยทางด้านคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยนี้ ได้แก่งานวิจัยของประภาพรรณ เสนีสันติกุล (2528) และดวงใจ เอช (2529)

งานวิจัยของประภาพรรณ เสนีสันติกุล (2528)

ประภาพรรณ เสนีสันติกุล ศึกษาเรื่อง “การศึกษาเรื่องศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัด สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช และสงขลา” ประภาพรรณ (2528) สร้างรายการคำ ซึ่งประกอบด้วยหน่วยอรรถจำนวน 2,616 หน่วยอรรถ แบ่งตามกลุ่มความหมายได้ 16 หมวด ใช้ผู้บอกภาษาจำนวน 3 คน โดยให้ผู้บอกภาษาจากอำเภอไชยาเป็นตัวแทนของผู้พูดภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี ผู้บอกภาษาจากอำเภอร่อนพิบูลย์เป็นตัวแทนของผู้พูดภาษาถิ่นนครศรีธรรมราช และผู้บอกภาษาจากอำเภอหาดใหญ่เป็นตัวแทนของผู้พูดภาษาถิ่นสงขลา มีการควบคุมตัวแปรทางสังคม ผลการวิจัยพบว่าภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราชและสงขลา มีการใช้ศัพท์ 3 ประเภทคือ

1. ศัพท์ที่ทุกถิ่นใช้เหมือนกันหมด
2. ศัพท์ที่ทุกถิ่นใช้ต่างกันหมด
3. ศัพท์ที่ถิ่นใดถิ่นหนึ่งใช้ต่างออกไปจากถิ่นอื่นเพียงถิ่นเดียว

ประภาพรรณ (2528) พบว่าภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราชและสงขลา ใช้คำศัพท์เหมือนกันในอัตราสูงถึงร้อยละ 72.56 ของจำนวนหน่วยอรรถทั้งหมด ทำให้สามารถสรุปได้ว่าภาษาถิ่นทั้งสามเป็นภาษาถิ่นย่อยของภาษาถิ่นเดียวกัน คือ ภาษาไทยถิ่นใต้ สำหรับคำศัพท์ที่ทุกถิ่นใช้ต่างกันหมดนั้น พบว่าภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีแตกต่างจากภาษาถิ่นนครศรีธรรมราชและสงขลา มากกว่าที่ภาษาถิ่นนครศรีธรรมราชและภาษาถิ่นสงขลาใช้ศัพท์แตกต่างกัน ทำให้สรุปได้ว่าในแง่ของการใช้คำศัพท์ภาษาถิ่นนครศรีธรรมราชและภาษาถิ่นสงขลามีความใกล้ชิดกันมากกว่าที่ภาษาถิ่นนครศรีธรรมราชและสงขลาใกล้ชิดกับภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี

หมวดที่มีการใช้ศัพท์แตกต่างกันมากที่สุด คือหมวดชื่อโรคและอาการผิดปกติในร่างกาย ซึ่งมีการใช้ศัพท์แตกต่างกันมากถึงร้อยละ 53.85 ของจำนวนหน่วยอรรถทั้งหมด หมวดที่มีการใช้ศัพท์แตกต่างกันน้อยมาก คือ หมวดคำที่ใช้เรียกเวลา วัน และปี มีการใช้ศัพท์แตกต่างกันเพียงร้อยละ 3.70

จากการที่ประภาพรรณ (2528) พบว่ามีการแสดงคำศัพท์ที่ใช้ในทั้ง 3 จังหวัด ได้แก่ จังหวัดสุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราชและสงขลา ซึ่งมีทั้งคำศัพท์ที่ใช้เหมือนกันทั้งหมด คำศัพท์ที่

ใช้ต่างกันและคำศัพท์ที่ถิ่นใดถิ่นหนึ่งใช้ต่างออกไป ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยต้องการวิเคราะห์การใช้คำศัพท์เพื่อตัดสินว่าภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยเป็นภาษาถิ่นย่อยใดในภาษาไทยถิ่นใต้ เพื่อหาข้อสรุปว่าภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยเป็นภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกหรือภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก ผู้วิจัยจึงคัดเลือกหน่วยอรรถที่มีการใช้ศัพท์ต่างกันอย่างชัดเจนระหว่างจังหวัดสุราษฎร์ธานีและนครศรีธรรมราช จากงานวิจัยของประภาพรรณ (2528) เนื่องจากจังหวัดสุราษฎร์ธานีเป็นจังหวัดที่ถูกจัดให้อยู่ในกลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกและจังหวัดนครศรีธรรมราชเป็นจังหวัดที่ถูกจัดให้อยู่ในกลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก ผู้วิจัยพบว่าในงานวิจัยของประภาพรรณ (2528) มีหน่วยอรรถที่ใช้ศัพท์ต่างกันอย่างชัดเจนระหว่าง 2 จังหวัดนี้ทั้งหมด 226 หน่วยอรรถ จากจำนวนนี้ผู้วิจัยคัดเลือกจำนวน 50 หน่วยอรรถเพื่อใช้ในการเก็บข้อมูล

งานวิจัยของดวงใจ เอช (2529)

ดวงใจ เอช ศึกษาเรื่อง “ภูมิศาสตร์คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสุราษฎร์ธานีและนครศรีธรรมราช” เป็นการศึกษาการแปรของศัพท์ในจังหวัดสุราษฎร์ธานีและนครศรีธรรมราชเพื่อนำมาแบ่งเขตภาษาถิ่นย่อย โดยคัดเลือกหน่วยอรรถจากงานวิจัยของประภาพรรณ เสน่ห์ตันติกุล (2528) จำนวน 30 หน่วยอรรถ ซึ่งเป็นหน่วยอรรถที่สุราษฎร์ธานีใช้ต่างจากนครศรีธรรมราช จากนั้นจึงจัดทำแบบสอบถามส่งไปยังอาจารย์ใหญ่ของโรงเรียนประจำตำบล เมื่อได้แบบสอบถามกลับคืนจึงนำข้อมูลมาวิเคราะห์ศัพท์ และแสดงการกระจายศัพท์ลงบนแผนที่ จากผลการกระจายศัพท์ทำให้แบ่งหน่วยอรรถได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. ประเภทที่ไม่สามารถแบ่งบริเวณที่ศึกษาออกเป็นพื้นที่ย่อยได้ หมายถึง ประเภทที่ไม่มีเส้นแบ่งเขตภาษา แผนที่ประเภทนี้แบ่งได้เป็น 2 ประเภทย่อยคือ
  - 1.1 ประเภทที่มีศัพท์ 1 ศัพท์ปรากฏทั่วทั้งบริเวณที่ศึกษา ศัพท์อื่นๆ ปรากฏประปราย มีจำนวนทั้งสิ้น 6 หน่วยอรรถ
  - 1.2 ประเภทที่มีศัพท์มากกว่า 1 ศัพท์ปรากฏทั่วทั้งบริเวณที่ศึกษาในปริมาณที่ใกล้เคียงกัน และมีศัพท์อื่นๆ ปรากฏประปราย มีจำนวนทั้งสิ้น 4 หน่วยอรรถ
2. ประเภทที่สามารถแบ่งบริเวณที่ศึกษาออกเป็นพื้นที่ย่อยได้ หมายถึง ประเภทที่มีเส้นแบ่งเขตภาษา แผนที่ประเภทนี้แบ่งได้ 2 ประเภทคือ
  - 2.1 ประเภทที่มีการแบ่งพื้นที่ย่อยได้ 2 บริเวณ ได้แก่แผนที่ที่แสดงการใช้ศัพท์ 1 ศัพท์อย่างหนาแน่นในบริเวณหนึ่ง และศัพท์อีก 1 ศัพท์อย่างหนาแน่นในอีกบริเวณ โดยมีศัพท์อื่นปรากฏประปรายทั่วไป มีจำนวนทั้งสิ้น 17 หน่วยอรรถ
  - 2.2 ประเภทที่มีการแบ่งพื้นที่ย่อยได้ 3 บริเวณ มีจำนวน 3 หน่วยอรรถ

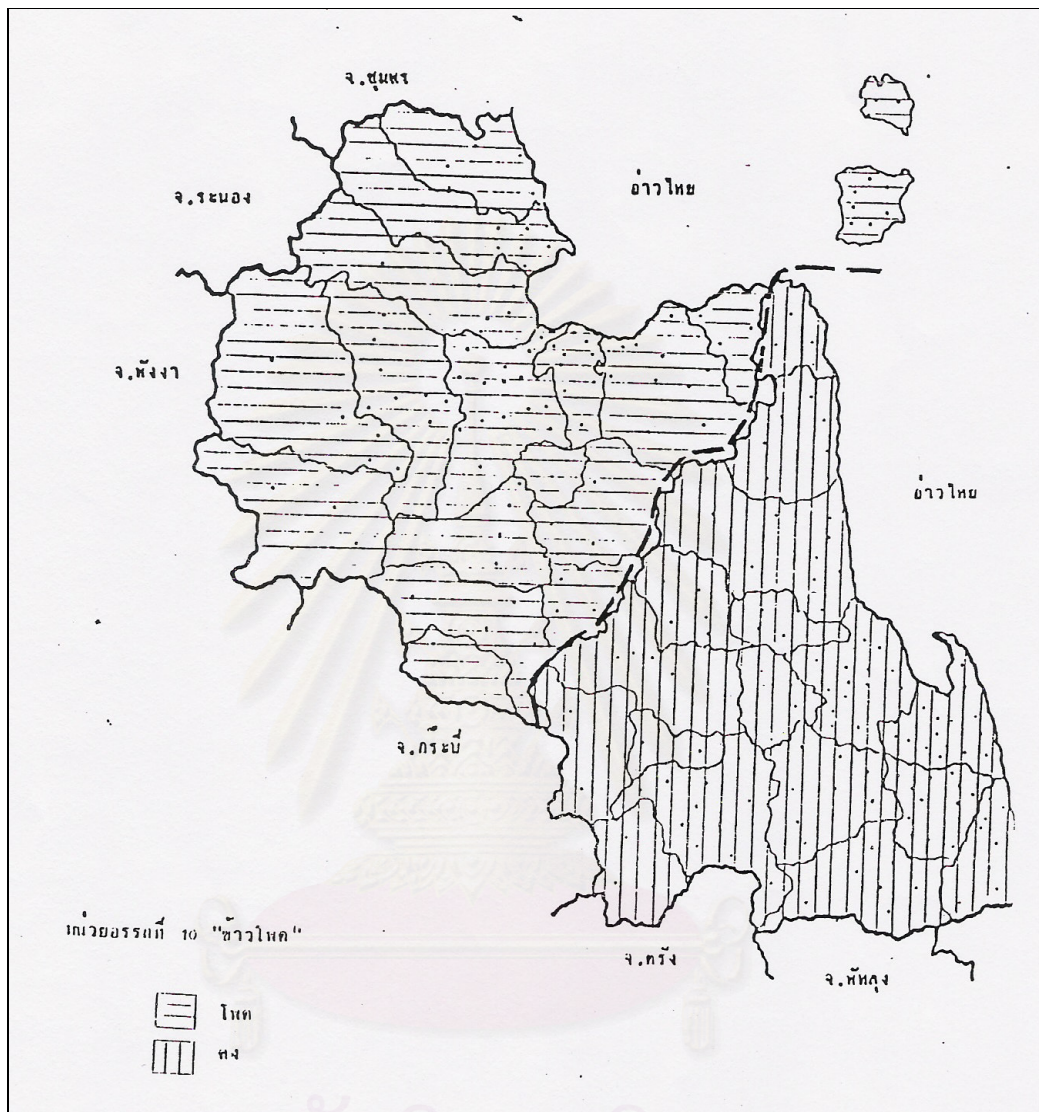
ผลการวิจัยของดวงใจ (2529) พบว่าแนวแบ่งเขตภาษาที่สำคัญอยู่ที่บริเวณเส้นแบ่งเขตจังหวัดโดยมีข้อยกเว้นอยู่ 2 กรณี คือที่ อ.ชนอม และอ.สิชล ในจังหวัดนครศรีธรรมราช ซึ่งมีแนวโน้มของการใช้ศัพท์เหมือนกับจังหวัดสุราษฎร์ธานี และแถบ อ.พระแสง กิ่งอ.ชัยบุรี และ อ.เวียงสระ ในจังหวัดสุราษฎร์ธานี ซึ่งมักใช้ศัพท์เหมือนกับจังหวัดนครศรีธรรมราช

จากผลการวิจัยของดวงใจ (2529) ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจการใช้คำศัพท์ของผู้บอกภาษา อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี มากยิ่งขึ้น เนื่องจากการปรากฏของคำศัพท์บนแผนที่ในบางหน่วยย่อยที่ดวงใจ (2529) คัดเลือกมาใช้นั้นแสดงลักษณะการใช้คำศัพท์ที่ปะปนกันระหว่างจังหวัดสุราษฎร์ธานีและนครศรีธรรมราช (ดูภาพที่ 7-8) อีกทั้งยังมีบางหน่วยย่อยที่ผู้บอกภาษาชาวเกาะสมุยใช้ซึ่งมีลักษณะต่างไปจากทั้ง 2 จังหวัด กล่าวคือมีการใช้คำศัพท์เฉพาะถิ่นนั่นเอง (ดูภาพที่ 9)

งานวิจัยที่ได้กล่าวถึงทั้งหมดนั้นไม่ได้เป็นงานวิจัยที่มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยอย่างลึกซึ้ง โดยกล่าวถึงภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยในฐานะที่เป็นเพียงส่วนหนึ่งของงานวิจัยเท่านั้น เช่น งานวิจัยของบราวน์ (1965) และดิลเลอร์ (1976) เป็นงานวิจัยที่ศึกษาภาษาไทยถิ่นใต้ ริระพันธ์ ล.ทองคำและคณะ (2521) ศึกษาระบบเสียงของภาษาถิ่นจังหวัดสุราษฎร์ธานี 16 อำเภอ และดวงใจ เอก (2529) ศึกษาภูมิศาสตร์คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสุราษฎร์ธานีและนครศรีธรรมราช ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยเพียงอย่างเดียว เพื่อวิเคราะห์ว่าภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยเป็นภาษาถิ่นย่อยใดของภาษาไทยถิ่นใต้ อีกทั้งสนใจจะวิเคราะห์การแปรของคำศัพท์ตามถิ่นที่อยู่และรุ่นอายุของผู้พูดด้วย

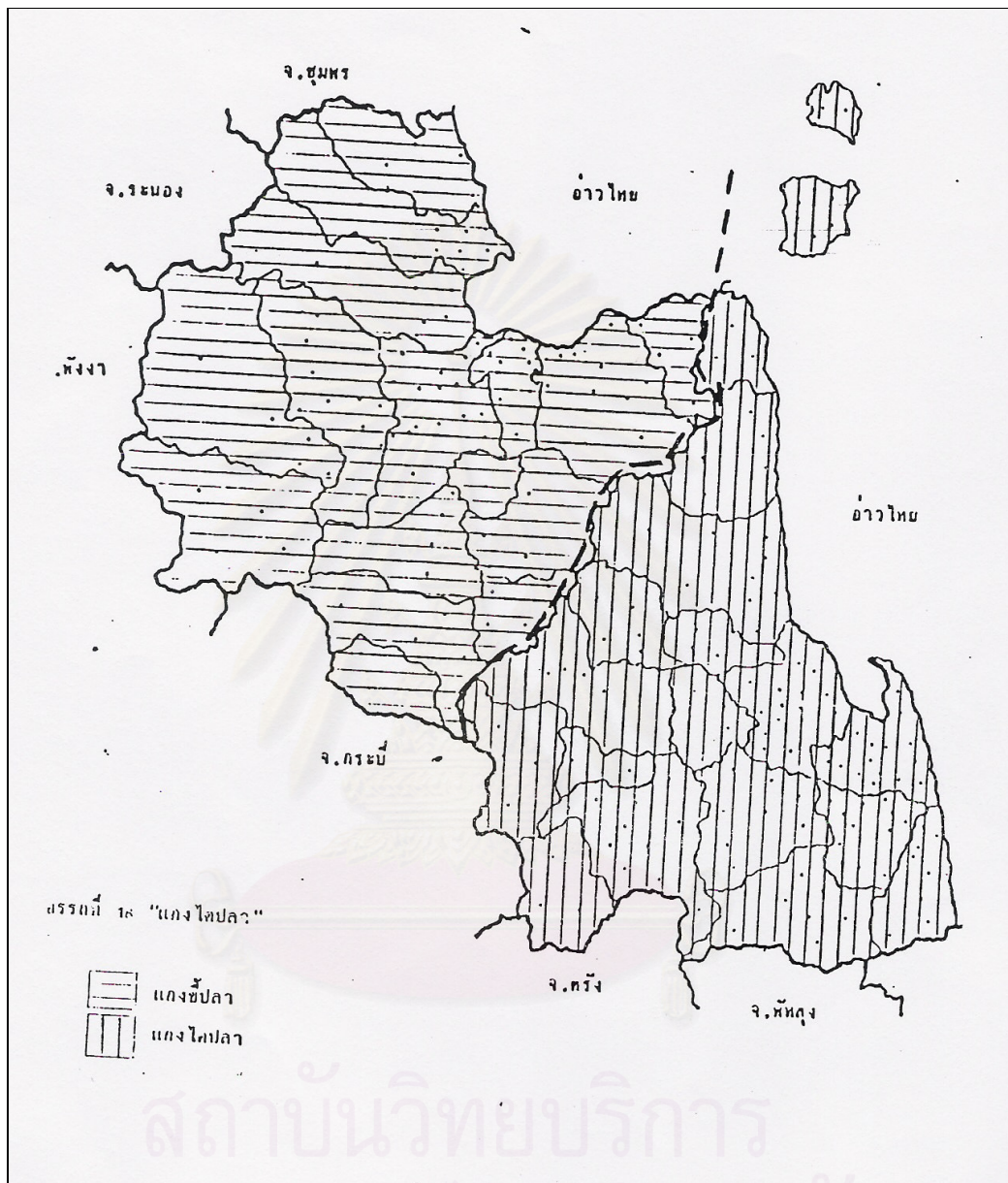
สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาพที่ 7 แผนที่แสดงการเกาะกลุ่มของศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ในจังหวัดสุราษฎร์ธานีและนครศรีธรรมราช (ดวงใจ เอก,2529) หน่วยย่อย 'ข้าวโพด'

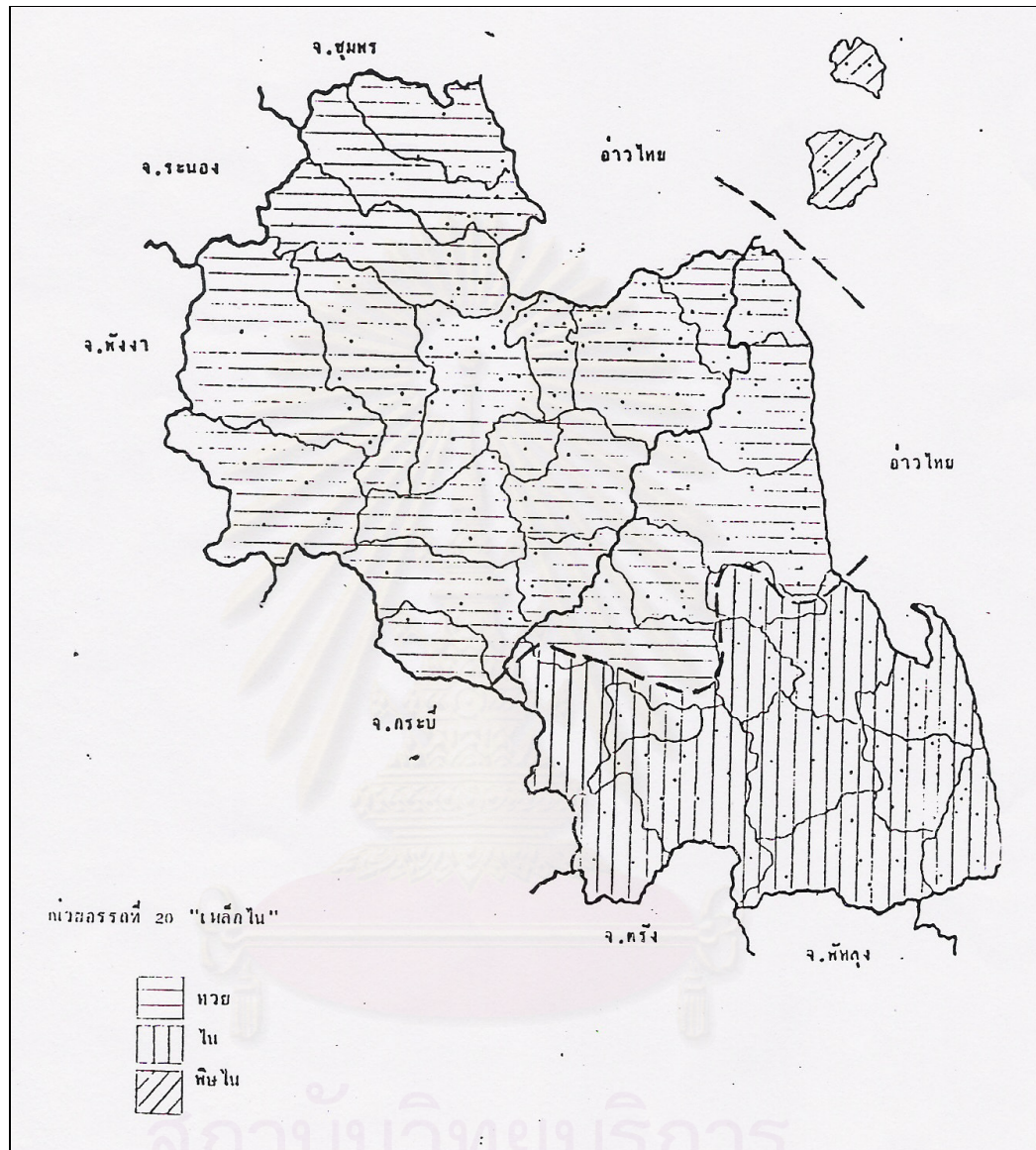

สถาบันนวัตกรรมการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาพที่ 8 แผนที่แสดงการเกาะกลุ่มของศัพท์ภาษาไทยถิ่นได้ในจังหวัดสุราษฎร์ธานีและ นครศรีธรรมราช (ดวงใจ เชน,2529) หน่วยอรรถ 'แกงไตปลา'

ภาพที่ 9 แผนที่แสดงการเกาะกลุ่มของศัพท์ภาษาไทยถิ่นได้ในจังหวัดสุราษฎร์ธานีและ นครศรีธรรมราช (ดวงใจ เชน, 2529) หน่วยอรรถ 'เหล็กไน'

2.2 งานวิจัยเกี่ยวกับการแปรของภาษาถิ่นตามตัวแปรทางสังคม

จากการทบทวนวรรณกรรม ผู้วิจัยพบว่ายังไม่มีงานวิจัยเรื่องใดเลยที่ศึกษาภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยตามตัวแปรทางสังคม ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยในแง่ดังกล่าว ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวกับการแปรของภาษาไทยถิ่นใต้ตามตัวแปรทางสังคมพบว่าผู้ศึกษาภาษาไทยถิ่นใต้ตามตัวแปรทางสังคมอยู่หลายเรื่อง จึงได้ศึกษางานวิจัยเหล่านี้เพื่อเป็นแนวทางในการทำวิจัยต่อไป

งานวิจัยของพร็อมรต มารีประสิทธิ์ (2535)

พร็อมรต มารีประสิทธิ์ ศึกษาเรื่อง “การแปรของเขตปรับเปลี่ยนภาษาระหว่างภาษาไทยถิ่นกลางและภาษาไทยถิ่นใต้ตามอายุของผู้พูด: การศึกษาศัพท์” วัตถุประสงค์ในการศึกษาคือ เพื่อศึกษาแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ และหาการแปรของเขตปรับเปลี่ยนภาษาระหว่างภาษาไทยถิ่นกลางและภาษาไทยถิ่นใต้ของผู้พูดกลุ่มอายุ 10-20 ปี กลุ่มอายุ 35-45 ปี และกลุ่มอายุ 60 ปีขึ้นไป โดยมีสมมติฐานว่า การใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้มีแนวโน้มที่จะลดลงตามรุ่นอายุ และเขตปรับเปลี่ยนภาษาระหว่างภาษาไทยถิ่นกลางและภาษาไทยถิ่นใต้จะมี 3 เขต เรียงลำดับจากเขตปรับเปลี่ยนภาษาของกลุ่มที่มีอายุมากที่สุดจนถึงกลุ่มที่มีอายุน้อยที่สุดจากเหนือลงใต้ พื้นที่ศึกษาอยู่ระหว่างอำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ และอำเภอเมือง จังหวัดชุมพร ในแต่ละพื้นที่เลือกหมู่บ้าน 1 หมู่บ้านเป็นจุดเก็บข้อมูล รวมจุดเก็บข้อมูลทั้งสิ้น 15 จุด ในแต่ละจุดเก็บข้อมูลใช้ผู้บอกภาษา 30 คน (กลุ่มอายุละ 10 คน) รวมผู้บอกภาษาทั้งหมด 450 คน การเก็บข้อมูลใช้วิธีการเก็บข้อมูลภาคสนามโดยใช้แบบสอบถามที่ประกอบด้วยหน่วยอรรถจำนวน 16 หน่วยอรรถ ซึ่งได้ผ่านการทดสอบว่าแทนด้วยคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางเพียง 1 ศัพท์ และแทนด้วยคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้เพียง 1 ศัพท์

ผลการวิจัยของพร็อมรต (2535) แสดงให้เห็นว่าในอนาคตจะมีการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ลดลงและมีการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางเพิ่มมากขึ้นในบริเวณที่ศึกษา โดยแต่ละหน่วยอรรถมีแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงสูงต่ำต่างกัน ส่วนการหาเขตปรับเปลี่ยนภาษาพบว่า เขตปรับเปลี่ยนภาษาของกลุ่มที่มีอายุมากกว่าอยู่เหนือเขตปรับเปลี่ยนภาษาของกลุ่มที่มีอายุน้อยกว่า ดังสมมติฐาน

งานวิจัยของปาลีรัฐ ทวีทรัพย์ปรง (2537)

ปาลีรัฐ ทวีทรัพย์ปรง ศึกษาเรื่อง "การแปรของเสียง (्ह) ในภาษาถิ่นสงขลาเขตชุมชนเมืองตามปัจจัยทางสังคม" ผู้วิจัยศึกษาตัวแปรทางสังคม 5 ตัวแปร ได้แก่ อายุ การศึกษา ทักษะคิด แวดวงภาษา และเพศ เพื่อหาข้อสรุปว่าตัวแปรใดบ้างที่มีผลต่อการออกเสียง (्ह) ในภาษาถิ่นสงขลา ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยวิธีการสัมภาษณ์ผู้บอกภาษาด้วยตนเอง ใช้ผู้บอกภาษาเป็นชาวสงขลา 100 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ได้แก่ แบบสอบถามข้อมูลทางสังคม แวงวงภาษา ทักษะคิดของผู้บอกภาษา และหัวข้อสนทนาเพื่อบันทึกข้อมูลของเสียง (्ह)

แบบสอบถามข้อมูลทางสังคม ประกอบด้วยคำถามที่เก็บข้อมูลเรื่องเพศ อายุ การศึกษา อาชีพ ภูมิลำเนาเกิด ภูมิลำเนาปัจจุบัน ภูมิลำเนาเดิมของพ่อแม่ อาชีพของพ่อแม่ การย้ายถิ่น และภาษาที่พูดเป็นภาษาแรก

แบบสอบถามแวดวงภาษา ประกอบด้วยคำถามเกี่ยวกับภาษาที่ใช้พูดกับพ่อแม่ ญาติพี่น้อง เพื่อนสนิท ภาษาที่ใช้กับคู่สมรส ภาษาที่ใช้พูดกับลูก ภาษาที่ใช้พูดกับเพื่อนสนิทที่พูดภาษาถิ่นสงขลาไม่ได้ ภาษาที่ใช้พูดกับคนรู้จักที่พูดภาษาถิ่นสงขลาได้ ภาษาที่ใช้พูดกับคนรู้จักที่พูดภาษาถิ่นสงขลาไม่ได้ และภาษาที่ใช้พูดกับคนแปลกหน้าที่บ้านหรือที่สาธารณะทั่วไป

ในการนับคะแนนแวดวงภาษา หากผู้บอกภาษาตอบภาษาสงขลาได้ 1 คะแนน ภาษากรุงเทพได้ 0 คะแนน หากได้ 6-10 คะแนน ถือว่าเป็นผู้ที่มีแวดวงการใช้ภาษาถิ่นมาก ส่วนผู้ที่ได้ 1-5 คะแนน ถือว่าเป็นผู้ที่มีแวดวงภาษาถิ่นน้อย สำหรับแบบสอบถามทักษะคิดต่อภาษาถิ่น เป็นคำถาม 5 ข้อดังนี้

1. คุณคิดว่าภาษากรุงเทพกับภาษาสงขลา ภาษาใดไพเราะกว่ากัน
2. เมื่อคุณอยู่ในสงขลาหรือจังหวัดในภาคใต้ โดยส่วนใหญ่คุณชอบหรือต้องการที่จะใช้ภาษาอะไรมากกว่ากัน ภาษาสงขลาหรือภาษากรุงเทพ
3. สมมติว่า ถ้าคุณไปกรุงเทพ หรือจังหวัดในภาคอื่น แล้วเจอคนรู้จักที่พูดภาษาถิ่นสงขลาได้ บนรถเมล์หรือในที่สาธารณะ คุณอยากเลือกใช้ภาษาอะไรทักทายหรือสื่อสารกับคนนั้น ภาษาสงขลาหรือภาษากรุงเทพ
4. ถ้าให้เลือกได้คุณอยากใช้ชีวิตอยู่ในสังคมที่พูดภาษาถิ่นสงขลา หรือภาษากรุงเทพ
5. ถ้ามีสมาชิกใหม่เพิ่มขึ้นในครอบครัว คุณอยากสอนให้เขาพูดภาษาอะไรได้เป็นภาษาแรก ภาษาสงขลา หรือภาษากรุงเทพ

การนับคะแนนทักษะคิด หากตอบภาษาสงขลาได้ 1 คะแนน ภาษากรุงเทพได้ 0 คะแนน ผู้ที่ได้ 3-5 คะแนน ถือว่าเป็นผู้ที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาถิ่น ส่วนผู้ที่ได้ 1-2 คะแนน ถือว่าเป็นผู้ที่มีทัศนคติลบต่อภาษาถิ่น

หัวข้อสนทนาที่ใช้ในการบันทึกเสียง (หฺ) ได้แก่หัวข้อที่พูดถึงสิ่งที่มีค่าซึ่งมีเสียง (หฺ)

เป็นพยัญชนะต้นในภาษาถิ่นสงขลา ได้แก่

- งานฉลอง 300 ปีจังหวัดสงขลา
- การประกวดนางงามสงขลา
- การจัดงานทะเลทิพย์ที่จังหวัดสงขลา
- การประกวดนางสาวไทย
- งานประเพณีสงกรานต์
- สถานที่ท่องเที่ยวในจังหวัดสงขลา

ผลการวิจัยพบว่าเสียง (หฺ) มีรูปแปร 3 รูปคือ [h̄] [h] และ [ŋ] รูปแปรที่พบว่าใช้มากที่สุดคือ [ŋ] ในการวิเคราะห์แบบไม่ควบคุมตัวแปร พบว่าการแปรของเสียง (หฺ) มีความสัมพันธ์กับตัวแปรทางสังคม ซึ่งได้แก่ อายุ การศึกษา ทักษะคิด แวดวงภาษาและเพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ส่วนการวิเคราะห์แบบควบคุมตัวแปรพบว่า การแปรของเสียง (หฺ) มีความสัมพันธ์กับตัวแปรทางสังคมทั้งห้าเช่นกัน โดยตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (หฺ) มากที่สุดคืออายุ ซึ่งพบว่ามีผลแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในการออกเสียง (หฺ) ตามอายุเกือบทุกกลุ่มที่มีการเปรียบเทียบ รองลงมาคือ การศึกษา ทักษะคิดต่อภาษาถิ่น แวดวงภาษาและเพศ

งานวิจัยของอุไรภรณ์ ดันตินิมิตรกุล (2544)

อุไรภรณ์ ดันตินิมิตรกุล ศึกษาเรื่อง”การแปรของเขตปรับเปลี่ยนระหว่างภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้ตามตัวแปรทางสังคม” ผู้วิจัยวิเคราะห์การแปรของเขตปรับเปลี่ยนระหว่างภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้ตามตัวแปรทางสังคม ได้แก่ อายุ การศึกษาและทักษะคิด ตัวแปรอายุแบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มอายุ 10-20 ปี กลุ่มอายุ 30-40 ปี และกลุ่มอายุ 50-60 ปี ตัวแปรการศึกษาแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มการศึกษาต่ำกว่าหรือจบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และกลุ่มการศึกษาสูงกว่าชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตัวแปรทักษะคิดแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทักษะคิดบวกต่อภาษาไทยถิ่นใต้ และกลุ่มทักษะคิดลบต่อภาษาไทยถิ่นใต้ ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามทักษะคิดซึ่งดัดแปลงจากงานวิจัยของปาลีรัฐ (2537)

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ผู้บอกภาษาที่จุดเก็บข้อมูลต่างๆ ตั้งแต่บ้านตลาดทับสะแก ตำบลทับสะแก อำเภอทับสะแก จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ถึงอำเภอละแม จังหวัดชุมพร จำนวนจุดเก็บข้อมูล 20 จุด จุดเก็บข้อมูลละ 30 คน (รุ่นอายุละ 10 คน) รวมผู้บอกภาษาทั้งสิ้น 600 คน ใช้หน่วยครอบครัวในการเก็บข้อมูลจำนวน 20 หน่วยครอบครัว

ผู้วิจัยกำหนดให้บริเวณที่มีอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางและอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ใกล้เคียงกันมากที่สุดเป็นเขตปรับเปลี่ยนภาษา จากเกณฑ์ที่กำหนดพบว่า เขตปรับเปลี่ยนระหว่างภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้ มีความสัมพันธ์กับตัวแปรทางสังคมของผู้พูด ได้แก่ อายุ การศึกษา และทัศนคติต่อภาษาถิ่น ดังนี้คือ

1. ตัวแปรอายุ เขตปรับเปลี่ยนระหว่างภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้เรียงลำดับจากเขตปรับเปลี่ยนภาษาของกลุ่มที่มีอายุมากที่สุด จนถึงกลุ่มที่มีอายุน้อยที่สุด จากเหนือลงใต้
2. ตัวแปรการศึกษา เขตปรับเปลี่ยนระหว่างภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้ของผู้ที่มีการศึกษาต่ำอยู่เหนือกลุ่มที่มีการศึกษาสูง จากเหนือลงใต้
3. ตัวแปรทัศนคติต่อภาษาถิ่น เขตปรับเปลี่ยนระหว่างภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้ของกลุ่มที่มีทัศนคติบวกอยู่เหนือกลุ่มที่มีทัศนคติลบ จากเหนือลงใต้

ผลการวิจัยพบว่าเขตปรับเปลี่ยนระหว่างภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้โดยไม่แยกตามตัวแปรทางสังคมอยู่ที่ 3 จุดเก็บข้อมูล คือจุดเก็บข้อมูลที่ 9 บ้านนาหอยโข่ง ตำบลนากระตาม อำเภอท่าแซะ จุดเก็บข้อมูลที่ 10 บ้านนา ตำบลบ้านนา และจุดเก็บข้อมูลที่ 11 บ้านทุ่งคา อำเภอเมืองชุมพร จังหวัดชุมพร

อุไรภรณ์ (2544) ได้เปรียบเทียบเขตปรับเปลี่ยนภาษาตามตัวแปรอายุที่ได้จากงานวิจัยของพริ้มรส (2535) ด้วย ซึ่งในงานวิจัยของพริ้มรสเขตปรับเปลี่ยนภาษาอยู่ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ แต่ในงานวิจัยของอุไรภรณ์เขตปรับเปลี่ยนภาษาอยู่ในจังหวัดชุมพร และพบจุดเก็บข้อมูลซึ่งเดิมเป็นเขตปรับเปลี่ยนภาษาของกลุ่มอายุ 10-20 ปีของงานวิจัยของพริ้มรส ในงานวิจัยของอุไรภรณ์เป็นเขตปรับเปลี่ยนภาษาของกลุ่มอายุ 30-40 ปีและกลุ่มอายุ 50-60 ปี สำหรับเขตปรับเปลี่ยนภาษาของกลุ่มอายุ 10-20 ปี เคลื่อนลงไปทางใต้มากขึ้น (ดูภาพที่ 10)

งานวิจัยทั้งหมดที่กล่าวถึงข้างต้นได้แก่ งานวิจัยของพริ้มรส มาริประสิทธิ์ (2535), ปาลีรัฐ ททรัพย์รุ่ง (2537) และอุไรภรณ์ ดันตินิมิตรกุล (2544) แสดงให้เห็นว่าตัวแปรทางสังคมมีผลต่อการแปรของภาษา โดยเฉพาะตัวแปรอายุ มีผลกับการแปรของภาษามากที่สุด ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาการแปรของภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยตามตัวแปรทางสังคมด้วย โดยผู้วิจัยเลือกวิเคราะห์ตัวแปรทางสังคม 2 ประการคือ ถิ่นที่อยู่และรุ่นอายุของผู้พูด

ภาพที่ 10 แผนที่แสดงการเปรียบเทียบเขตปรับเปลี่ยนภาษาตามตัวแปรอายุ ระหว่างเขตปรับ
เปลี่ยนภาษาในปี 2535 (พริ้มรส,2535) กับเขตปรับเปลี่ยนภาษาในงานวิจัยของ
อุไรภรณ์ (2544)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

เมื่อผู้วิจัยมีความพร้อมที่จะดำเนินการวิจัยหลังจากทำความเข้าใจและทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับเรื่องที่ต้องการศึกษาเป็นอย่างดีแล้ว ผู้วิจัยจึงเริ่มดำเนินการวิจัยซึ่งประกอบด้วยขั้นตอนดังนี้คือ การคัดเลือกจุดเก็บข้อมูล การคัดเลือกผู้บอกภาษา การเตรียมเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ซึ่งประกอบด้วยวิธีการคัดเลือกหน่วยอรรถ การสร้างแบบสอบถามและการเตรียมอุปกรณ์สำหรับการเก็บข้อมูลภาคสนาม การเก็บรวบรวมข้อมูล ปัญหาในการเก็บข้อมูล การประมวลผลและการวิเคราะห์ข้อมูล การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 การคัดเลือกจุดเก็บข้อมูล

งานวิจัยนี้ศึกษาการแปรของคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยตามถิ่นที่อยู่และอายุของผู้พูด ในส่วนของถิ่นที่อยู่ของผู้พูดนั้นผู้วิจัยกำหนดตำบลเป็นพื้นที่ย่อยของงานวิจัย เกาะสมุยประกอบไปด้วยตำบลทั้งสิ้น 7 ตำบล ดังนั้นงานวิจัยนี้จึงมีพื้นที่ย่อย 7 พื้นที่ ได้แก่ ตำบลอ่างทอง ตำบลแม่น้ำ ตำบลบ่อผุด ตำบลมะเร็ด ตำบลหน้าเมือง ตำบลตลิ่งงามและตำบลลิปะน้อย

ในแต่ละตำบลผู้วิจัยจะคัดเลือกจุดเก็บข้อมูลโดยการถามชาวบ้าน 10 คนว่า “คุณคิดว่าการใช้ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยของหมู่บ้านใดในตำบลนี้มีลักษณะดั้งเดิมและแสดงให้เห็นถึงความ เป็นชาวเกาะสมุยอย่างแท้จริง” ผู้วิจัยจะเลือกหมู่บ้านที่ชาวบ้านให้คำตอบตรงกันมากที่สุด เป็นจุดเก็บข้อมูล และจะบันทึกรายชื่อหมู่บ้านที่มีอันดับรองลงมาไว้ด้วย เพื่อเป็นจุดเก็บข้อมูลสำรองในกรณีที่ไม่สามารถหาผู้บอกภาษาตามคุณสมบัติที่ต้องการได้ครบในหมู่บ้านแห่งแรก

3.2 การคัดเลือกผู้บอกภาษา

ผู้วิจัยกำหนดจำนวนผู้บอกภาษาทั้งหมด 140 คน อนึ่งงานวิจัยนี้มีความสัมพันธ์กับงานวิจัยเรื่อง “วรรณยุกต์ภาษาไทยถิ่นใต้เกาะสมุย: การแปรตามอายุและถิ่นที่อยู่ของผู้พูด” ของสุนิสากิตติวงษ์ประทีป (กำลังดำเนินการวิจัย) สุนิสากิตติวงษ์ประทีปเก็บข้อมูลจากผู้บอกภาษาทั้งหมด 42 คน จากจุดเก็บข้อมูล 7 จุด จุดเก็บข้อมูลละ 6 คน (รุ่นอายุ 10-20 ปี 3 คน และรุ่นอายุ 60-70 ปี 3 คน) ผู้วิจัยจึงเก็บข้อมูลจากผู้บอกภาษากลุ่มนี้ด้วย กล่าวคือ ในจำนวนผู้บอกภาษาทั้งหมด 140 คนที่ผู้วิจัยเลือกมานั้นจะมีผู้บอกภาษาจำนวน 42 คนซึ่งเป็นผู้บอกภาษาคนเดียวกันกับสุนิสากิตติวงษ์ประทีป เพื่อให้

ได้ข้อสรุปทั้งทางด้านคำศัพท์และวรรณยุกต์ เพื่อนำผลมาวิเคราะห์และสรุปรวมกันว่าแนวโน้มหรือทิศทางการใช้ภาษาของชาวเกาะสมุยเป็นไปในลักษณะใดในภาพรวม

คุณสมบัติของผู้บอกภาษาในงานวิจัยนี้มีดังนี้

1. ในแต่ละจุดเก็บข้อมูลใช้ผู้บอกภาษา 20 คน โดยแบ่งผู้บอกภาษาออกเป็น 2 รุ่นอายุ ได้แก่รุ่นอายุ 10-20 ปี และรุ่นอายุ 60-70 ปี
2. ไม่จำกัดเพศ ผู้วิจัยเลือกผู้บอกภาษา ทั้งเพศชายและเพศหญิง โดยพยายามให้ในแต่ละกลุ่มอายุประกอบด้วยผู้บอกภาษาเพศชายและเพศหญิงในจำนวนที่เท่ากันหรือใกล้เคียงกันมากที่สุด
3. ผู้บอกภาษาเป็นผู้ที่เกิด เติบโตและอาศัยอยู่ในท้องถิ่นนั้น ไม่เคยออกไปอาศัยที่อื่นเกิน 1 ปี เพื่อผู้บอกภาษาจะได้เป็นผู้ที่ไม่เคยได้รับอิทธิพลในการใช้ภาษาจากถิ่นอื่นและสามารถเป็นตัวแทนของท้องถิ่นที่ตนมีภูมิลำเนาอยู่ได้อย่างดี
4. ผู้บอกภาษากลุ่มอายุเดียวกัน เพศเดียวกัน ต้องไม่อาศัยอยู่ในครัวเรือนเดียวกัน เนื่องจากผู้บอกภาษา เพศเดียวกัน ที่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน และอาศัยในครัวเรือนเดียวกันย่อมต้องมีการใช้ภาษาที่ไม่ต่างกันอยู่แล้ว ผู้วิจัยต้องการกระจายผู้บอกภาษา ให้มากที่สุด เพื่อจะได้ภาษาของจุดเก็บข้อมูลจริงๆ
5. ไม่จำกัดการศึกษา และอาชีพ
6. ผู้บอกภาษาใช้ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยในชีวิตประจำวันกับบุคคลในครอบครัว
7. เป็นผู้มีไหวพริบดีและคล่องแคล่วว่องไวในการตอบคำถาม อีกทั้งยินดีและเต็มใจให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูลด้วย

3.3 การเตรียมเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.3.1 การคัดเลือกหน่วยอรรถ

งานวิจัยนี้มีสมมติฐานว่าภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยเป็นภาษาลูกผสม (hybrid language) เพราะมีการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยและภาษาไทยมาตรฐาน สมมติฐานดังกล่าวได้มาจากการที่ผู้วิจัยทำรายงานวิจัยประกอบรายวิชา 2209657 วิทยาภาษาถิ่น และจากการทบทวนวรรณกรรม ในการเตรียมเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย ผู้วิจัยพบว่าไม่สามารถใช้หน่วยอรรถเพียงกลุ่มเดียวเพื่อแสดงลักษณะความเป็นภาษาลูกผสมดังกล่าว ผู้วิจัยจึงคัดเลือกหน่วยอรรถ 4 กลุ่ม กลุ่มละ 50 หน่วยอรรถ เพื่อศึกษาคำศัพท์ต่างประเภทกันดังนี้

หน่วยอรรถกลุ่มที่ 1 หน่วยอรรถสำหรับศึกษาภาษาไทย 4 ถิ่น ผู้วิจัยคัดเลือกหน่วยอรรถที่ผู้พูดภาษาไทยทั้ง 4 ถิ่น ได้แก่ภาษาไทยถิ่นกลาง ภาษาไทยถิ่นเหนือ ภาษาไทยถิ่นอีสานและภาษาไทยถิ่นใต้ใช้คำศัพท์เหมือนกันจำนวน 50 หน่วยอรรถ โดยผู้วิจัยใช้พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2525) เพื่อตรวจสอบคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลาง ใช้พจนานุกรมล้านนา-ไทยฉบับแม่ฟ้าหลวง (2534) ตรวจสอบคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเหนือ ใช้พจนานุกรมอีสาน-ไทย-อังกฤษ (2532) ตรวจสอบคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นอีสาน และใช้พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ (2525) เพื่อตรวจสอบคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ หน่วยอรรถกลุ่มนี้ส่วนใหญ่เป็นคำศัพท์พื้นฐานทั่วไป เช่น คำศัพท์ที่เป็นหมวดคำเกี่ยวกับอวัยวะ ส่วนต่างๆ ของพืช ชื่อสัตว์ รสชาติ คำบอกขนาด ของใช้ทั่วไป เป็นต้น

ผู้วิจัยแสดงข้อมูลในตารางที่ 3 เพื่อให้เห็นว่าหน่วยอรรถทั้ง 50 หน่วยอรรถที่ผู้วิจัยคัดเลือกมาใช้เป็นหน่วยอรรถกลุ่มที่ 1 ในงานวิจัยนี้ เป็นหน่วยอรรถที่มีการใช้คำศัพท์เหมือนกันทั้ง 4 ถิ่นทั่วประเทศ

ตารางที่ 3 หน่วยอรรถและศัพท์กลุ่มที่ 1 : หน่วยอรรถสำหรับศึกษาภาษาไทย 4 ถิ่น

ลำดับที่	หน่วยอรรถ	คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลาง	คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเหนือ	คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นอีสาน	คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้
1	'มือ'	มือ	มือ	มือ	มือ
2	'แขน'	แขน	แขน	แขน	แขน
3	'ขา'	ขา	ขา	ขา	ขา
4	'นิ้ว'	นิ้ว	นิ้ว	นิ้ว	นิ้ว
5	'ผม'	ผม	ผม	ผม	ผม
6	'ปาก'	ปาก	ปาก	ปาก	ปาก
7	'หู'	หู	หู	หู	หู
8	'คาง'	คาง	คาง	คาง	คาง
9	'คอ'	คอ	คอ	คอ	คอ
10	'ฟัน'	ฟัน	ฟัน	ฟัน	ฟัน
11	'ขน'	ขน	ขน	ขน	ขน
12	'ก้าง'	ก้าง	ก้าง	ก้าง	ก้าง
13	'ปีก'	ปีก	ปีก	ปีก	ปีก

ลำดับที่	หน่วยอรรถ	คำศัพท์ภาษาไทย ถิ่นกลาง	คำศัพท์ ภาษาไทย ถิ่นเหนือ	คำศัพท์ภาษาไทย ถิ่นอีสาน	คำศัพท์ภาษาไทย ถิ่นใต้
14	'หาง'	หาง	หาง	หาง	หาง
15	'ดอก'	ดอก	ดอก	ดอก	ดอก
16	'กลีบ'	กลีบ	กลีบ	กลีบ	กลีบ
17	'ใบ'	ใบ	ใบ	ใบ	ใบ
18	'เปลือก'	เปลือก	เปลือก	เปลือก	เปลือก
19	'ราก'	ราก	ราก	ราก	ราก
20	'หนาม'	หนาม	หนาม	หนาม	หนาม
21	'หวี'	หวี	หวี	หวี	หวี
22	'แหวน'	แหวน	แหวน	แหวน	แหวน
23	'ถุงเท้า'	ถุงเท้า	ถุงเท้า	ถุงเท้า	ถุงเท้า
24	'นม'	นม	นม	นม	นม
25	'ข้อ'	ข้อ	ข้อ	ข้อ	ข้อ
26	'ขวาน'	ขวาน	ขวาน	ขวาน	ขวาน
27	'จอบ'	จอบ	จอบ	จอบ	จอบ
28	'ถ่าน'	ถ่าน	ถ่าน	ถ่าน	ถ่าน
29	'ขัน'	ขัน	ขัน	ขัน	ขัน
30	'แก้ว'	แก้ว	แก้ว	แก้ว	แก้ว
31	'ไก่อ'	ไก่อ	ไก่อ	ไก่อ	ไก่อ
32	'นก'	นก	นก	นก	นก
33	'ปู'	ปู	ปู	ปู	ปู
34	'ยุ่ง'	ยุ่ง	ยุ่ง	ยุ่ง	ยุ่ง
35	'แมว'	แมว	แมว	แมว	แมว
36	'ผี'	ผี	ผี	ผี	ผี
37	'เค็ม'	เค็ม	เค็ม	เค็ม	เค็ม
38	'หวาน'	หวาน	หวาน	หวาน	หวาน
39	'เทียน'	เทียน	เทียน	เทียน	เทียน
40	'ธูป'	ธูป	ธูป	ธูป	ธูป

ลำดับที่	หน่วยอรรถ	คำศัพท์ภาษาไทย ถิ่นกลาง	คำศัพท์ ภาษาไทย ถิ่นเหนือ	คำศัพท์ภาษาไทย ถิ่นอีสาน	คำศัพท์ภาษาไทย ถิ่นใต้
41	'ยาว'	ยาว	ยาว	ยาว	ยาว
42	'หนา'	หนา	หนา	หนา	หนา
43	'เสื่อ'	เสื่อ	เสื่อ	เสื่อ	เสื่อ
44	'กางเกง'	กางเกง	กางเกง	กางเกง	กางเกง
45	'จน'	จน	จน	จน	จน
46	'รวย'	รวย	รวย	รวย	รวย
47	'คร้ว'	คร้ว	คร้ว	คร้ว	คร้ว
48	'รถ'	รถ	รถ	รถ	รถ
49	'บวช'	บวช	บวช	บวช	บวช
50	'วัด'	วัด	วัด	วัด	วัด

หน่วยอรรถกลุ่มที่ 2 หน่วยอรรถสำหรับศึกษาคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกและภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก ผู้วิจัยคัดเลือกหน่วยอรรถกลุ่มนี้จากผลงานวิจัยเรื่อง “การศึกษาเรื่องศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช และสงขลา” (ประภาพรรณ, 2528) ผู้วิจัยคัดเลือกหน่วยอรรถที่ใช้แทนด้วยคำซึ่งแตกต่างกันระหว่างภาษาสุราษฎร์ธานีและภาษานครศรีธรรมราช ได้จำนวนทั้งสิ้น 226 หน่วยอรรถ ผู้วิจัยต้องการคัดเลือก 50 หน่วยอรรถ โดยเน้นหน่วยอรรถที่มีความแตกต่างทางด้านคำศัพท์และสามารถเก็บข้อมูลได้อย่างสะดวก ผู้วิจัยคัดเลือกมาได้ 47 หน่วยอรรถด้วยเกณฑ์ดังกล่าว จึงเลือกอีก 3 หน่วยอรรถที่แตกต่างกันทางด้านเสียงมาเสริมให้ครบ 50 หน่วยอรรถ ทั้งนี้ ผลงานวิจัยของประภาพรรณ เสถียรตันติกุล (2528) แสดงว่ารูปแปรทางเสียงของแต่ละหน่วยอรรถที่เลือกมาสามารถจำแนกภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกออกจากภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก

ผู้วิจัยแสดงข้อมูลในตารางที่ 4 เพื่อให้เห็นว่าหน่วยอรรถทั้ง 50 หน่วยอรรถที่ผู้วิจัยคัดเลือกมาใช้เป็นหน่วยอรรถกลุ่มที่ 2 ในงานวิจัยนี้ เป็นหน่วยอรรถที่มีการใช้คำศัพท์แตกต่างกันอย่างชัดเจนระหว่างจังหวัดสุราษฎร์ธานีซึ่งใช้ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกและจังหวัดนครศรีธรรมราชซึ่งใช้ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก

ตารางที่ 4 หน่วยอรรถและศัพท์กลุ่มที่ 2 : หน่วยอรรถสำหรับศึกษาภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกและ
ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก

ลำดับที่	หน่วยอรรถ	คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ ตะวันตก (สุราษฎร์ธานี)	คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ ตะวันออก (นครศรีธรรมราช)
1	'เสวียนรองหม้อ'	เดียนหม้อ	ชานหม้อ
2	'สุมไก่'	กรงตราด	ท่อมไก่
3	'กะละมังเล็ก'	โคม	โคมเล็ก
4	'กะละมังใหญ่'	โคมเผลิ่ง	โคมใหญ่
5	'กระซอน'	ซอน	ตรอง
6	'ส่ว่าน'	เหล็กบิดหลา	ดอกบิด
7	'กระสุนดิน'	ลูกสุน	ลูกนู
8	'ฝอยเหล็กขัดหม้อ'	ฝอยขัดหม้อ	ฝอยเหล็ก
9	'กระสอบป่าน'	มู่หนี่	ยูหนี่*
10	'สนับมือ'	หนับมือ	กรอบมือ
11	'แกงไตปลา'	แกงซิปลา	แกงพุงปลา
12	'นมขี้'	นม	เนย
13	'ไข่เจียว'	ไข่ทอด	ไข่เจียน
14	'ขนมตุ๋บตุ๋บ'	หนมถั่วตัด	หนมถั่วทุบ
15	'ข้าวต้มมัด'	ต้มมัด	เหนียวหอกกล้วย
16	'ข้าวเหนียวกวน'	เหนียวแก้ว	เหนียวกวน
17	'สับประรด'	สับรด	ยาหนด
18	'ฝรั่ง'	ย่าหมู	ชมพู่
19	'มันแกว'	มันราก	หัวถั่ว
20	'ข้าว'	หวิน	หวิน*
21	'หญ้าเจ้าชู้'	หญ้าชื้อเตรย	หญ้าเตย
22	'กระเจี๊ยบ'	แลนเสี้ยว	ส้มหงส์
23	'กระดังงา'	ดั่งงา	ส่าหล้า

* ความแตกต่างของรูปแปรในหน่วยอรรถที่ 9 และหน่วยอรรถที่ 20 เป็นความแตกต่างทางด้านเสียง (ดูคำอธิบายหน้า 35)

ลำดับที่	หน่วยอรรถ	คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ ตะวันตก (สุราษฎร์ธานี)	คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ ตะวันออก (นครศรีธรรมราช)
24	'กระถิน'	ตอเทศ	ตอเบา
25	'ดอกบานไม่รู้โรย'	ดอกสามเดือน	ดอกกุนหุญ
26	'ซังข้าวโพด'	ซัง	ตี้โพด
27	'มะเขือพวง'	เขือข้อย	เขือแวง
28	'พริก'	ลูกเผ็ด	ตีปลี
29	'จาว'	พวม	พวมพร้าว
30	'ขมิ้น'	ขี้ขมิ้น	หัวขมิ้น
31	'ครีบ'	โดง	เส็ด
32	'แมลงสาบ'	แมงสาบ	แมงแปะ
33	'แมลงหวี่'	แมงหมี	แมงโรม
34	'เป็นห่วง'	ห่วงเหวิด	ซ็อง
35	'แดดเปรี้ยง'	ร้อนเปรี้ยง	ร้อนเหมี้ยง
36	'เถลไถล'	ซ้า	ไล
37	'นุ่งกระโจมอก'	โจมอก	กรวมอก
38	'เกเร'	นักเลง	กางกลาง
39	'คั่นกะทิ'	คั่นทิ	ปั่นทิ
40	'นอนตื่นสาย'	นอนเที่ยง	นอนสาย
41	'เป็นประจำ'	บ่อย	อาไหยก
42	'ปัจจุบัน'	อยู่ตรง	เทียมอยู่
43	'วานขึ้น'	แต่ซื่อ	แต่วาซื่อ
44	'น้อยมาก'	ซึ้ง	หิดหุ้ย
45	(ดินสอ) 'แท่ง'	อัน	แหล้ม
46	'ลูกน้อง'	สมุน	ลูกขวาน
47	'เขม่า'	มีดหม้อ	เหม็งผรา
48	'ยุงข้าว'	โรงข้าว	เรื่อนข้าว
49	'ริดสีดวง'	ริดดวง	รัดดวง*

* ความแตกต่างของรูปแปรในหน่วยอรรถที่ 49 เป็นความแตกต่างทางด้านเสียง (ดูคำอธิบายหน้า 35)

ลำดับที่	หน่วยอรรถ	คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ ตะวันตก (สุราษฎร์ธานี)	คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ ตะวันออก (นครศรีธรรมราช)
50	'ตะกอน'	กอน	หมวน

หน่วยอรรถกลุ่มที่ 3 หน่วยอรรถสำหรับศึกษาภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป ผู้วิจัยคัดเลือกหน่วยอรรถกลุ่มนี้จากผลงานวิจัยของประภาพรณ (2528) โดยผู้วิจัยคัดเลือกหน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาทั้ง 3 คนจากงานวิจัยของประภาพรณ (2528) ให้ข้อมูลเป็นคำศัพท์คำเดียวกัน โดยตรวจสอบจากพจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ (2525) และเป็นคำที่แตกต่างจากภาษาไทยมาตรฐานอย่างชัดเจน ผู้วิจัยต้องการคัดเลือก 50 หน่วยอรรถ โดยเน้นรูปแบบที่มีความแตกต่างทางด้านคำศัพท์และสามารถเก็บข้อมูลได้อย่างสะดวก ผู้วิจัยคัดเลือกได้ 49 หน่วยอรรถที่มีความแตกต่างกันตามเกณฑ์ดังกล่าว อีก 1 หน่วยอรรถจึงจำเป็นต้องเลือกหน่วยอรรถที่มีความแตกต่างทางด้านเสียงมาเสริมให้ครบ 50 หน่วยอรรถ

ผู้วิจัยแสดงข้อมูลในตารางที่ 5 เพื่อให้เห็นว่าหน่วยอรรถทั้ง 50 หน่วยอรรถที่ผู้วิจัยคัดเลือกมาใช้เป็นหน่วยอรรถกลุ่มที่ 3 ในงานวิจัยนี้ เป็นหน่วยอรรถที่มีการใช้คำศัพท์แตกต่างกันอย่างชัดเจนระหว่างภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปและภาษาไทยมาตรฐาน

ตารางที่ 5 หน่วยอรรถและศัพท์กลุ่มที่ 3 : หน่วยอรรถสำหรับศึกษาภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป

ลำดับที่	หน่วยอรรถ	คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป	คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐาน
1	'กะลา'	พรก	กะลา
2	'กระต่าย'	เหล็กชูด	กระต่าย
3	'เขียง'	दानเฉียง	เขียง
4	'ละมุด'	มุดหรั่ง	ละมุด
5	'เงือก้วย'	วุ่นดำ	เงือก้วย
6	'ขว้าง'	ซัด	ขว้าง
7	'ป่าช้า'	เปลว	ป่าช้า
8	'ปิ่นโต'	ซัน	ปิ่นโต
9	'เข็น'	รูน	เข็น
10	'ดู'	แล	ดู
11	'เปื้อ'	เอื้อน	เปื้อ

ลำดับที่	หน่วยอรรถ	คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป	คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐาน
12	(ซ็อน, ส็อม) 'คั่น'	หาง	(ซ็อน, ส็อม) คั่น
13	'ทับ'	เห็ง	ทับ
14	'ปอก' (ผลไม้)	ลิด	ปอก (ผลไม้)
15	'ร่อ'	ถ้ำ	ร่อ
16	'รีบ'	แซบ	รีบ
17	'นาฬิกา'	นาภา	นาฬิกา*
18	'ไฟฉาย'	เกียงแกบ	ไฟฉาย
19	'เนิน'	ควน	เนิน
20	'พึกเขียว'	ซ็ีพรั	พึกเขียว
21	'พึกทอง'	น้ำเต้า	พึกทอง
22	'เข็มขัด'	สายเอว	เข็มขัด
23	'ตุ้มหู'	ทองหู	ตุ้มหู
24	'ลิปสติก'	หลูด	ลิปสติก
25	'รถจักรยาน'	รถถีบ	รถจักรยาน
26	(นา) 'แปลง'	บึง	(นา) แปลง
27	'ผ้าซ็ีรว'	ผ้าร้าย	ผ้าซ็ีรว
28	(ดอกไม้) 'ตุ้ม'	พุ่ม	(ดอกไม้) ตุ้ม
29	'นวด' (คน)	บีบ	นวด (คน)
30	'พรงนี้'	ต่อเข้า	พรงนี้
31	'กลับ'	หลบ	กลับ
32	'ติ้ม'	มี้ก	ติ้ม
33	'เป็อน'	เขลอะ	เป็อน
34	'ไใกล้'	แค	ไใกล้
35	'ร็องให้'	ร่า	ร็องให้
36	(ฉีก) 'ขาด'	แหก	(ฉีก) ขาด
37	'กะละแม'	ยาหนม	กะละแม
38	'ถ้วงอก'	หน่อถ้ว	ถ้วงอก

* ความแตกต่างของรูปแปรในหน่วยอรรถที่ 17 เป็นความแตกต่างทางด้านเสียง (ดูคำอธิบายหน้า 38)

ลำดับที่	หน่วยอรรถ	คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป	คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐาน
39	'เปลือกมะพร้าว'	พดพร้าว	เปลือกมะพร้าว
40	'หิว'	เนือย	หิว
41	'กาแพ'	โกบี้	กาแพ
42	'ไกว'	เว	ไกว
43	'รวด'	จาน	รวด
44	'เสียดาย'	ตายของ	เสียดาย
45	'เขย่า'	ยอก	เขย่า
46	'จัด'	ดັบ	จัด
47	'ไม้ขีดไฟ'	เหล็กไฟ	ไม้ขีดไฟ
48	'เหลิง'	เอ็ด	เหลิง
49	'พยักหน้า'	ยักคอ	พยักหน้า
50	'แดงโม'	แดงจิ้น	แดงโม

หน่วยอรรถกลุ่มที่ 4 หน่วยอรรถสำหรับศึกษาภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุย ผู้วิจัยใช้วิธีการสอบถามและสัมภาษณ์ผู้บอกภาษาซึ่งเป็นเจ้าของภาษาชาวเกาะสมุย ผู้วิจัยถามเกี่ยวกับคำศัพท์ที่คิดว่าเป็นคำศัพท์ที่ใช้เฉพาะถิ่นเกาะสมุย โดยใช้คำถามว่า “ท่านคิดว่าคำศัพท์คำใดที่ท่านใช้ในชีวิตประจำวันเป็นคำศัพท์เฉพาะถิ่นสมุย” ผู้วิจัยทำการสัมภาษณ์จากผู้บอกภาษาชาวเกาะสมุย 20 คน ได้คำศัพท์ที่ชาวเกาะสมุยคิดว่าเป็นคำศัพท์เฉพาะถิ่นเกาะสมุย 75 คำ จากนั้นผู้วิจัยจึงนำคำศัพท์ที่ได้เหล่านั้นไปทดลองถามผู้บอกภาษาที่ใช้ภาษาไทยถิ่นใต้ในชีวิตประจำวัน แต่ไม่ใช่ชาวเกาะสมุย ได้แก่ผู้บอกภาษาที่อยู่ในอำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี, อำเภอขนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช, อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา, อำเภอเมือง จังหวัดชุมพร, อำเภอแม่ลาน จังหวัดปัตตานี จำนวน 20 คน มีผู้บอกภาษารุ่นอายุมากบางคนสามารถให้ความหมายของคำศัพท์บางคำได้ แต่ทุกคนบอกว่าเพียงทราบความหมายเท่านั้นไม่ได้ใช้ในชีวิตประจำวัน ผู้วิจัยจึงคัดเลือกเฉพาะหน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาส่วนใหญ่ไม่ทราบความหมายและไม่เคยได้ยินคำศัพท์เหล่านั้นมาก่อนทั้งสิ้นจำนวน 50 หน่วยอรรถ และนำมาใช้ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยคัดเลือกได้ 49 หน่วยอรรถที่มีความแตกต่างกันอย่างชัดเจนทางด้านคำศัพท์ และมี 1 หน่วยอรรถที่ผู้วิจัยจำเป็นต้องเลือกหน่วยอรรถที่มีความแตกต่างทางด้านเสียงมาเสริมให้ครบ 50 หน่วยอรรถ

ผู้วิจัยแสดงข้อมูลในตารางที่ 6 เพื่อให้เห็นว่าหน่วยอรรถทั้ง 50 หน่วยอรรถที่ผู้วิจัยคัดเลือกมาใช้เป็นหน่วยอรรถกลุ่มที่ 4 ในงานวิจัยนี้ เป็นหน่วยอรรถที่มีการใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยซึ่งเป็นคำศัพท์ที่มีความแตกต่างกับคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปและภาษาไทยมาตรฐาน

ตารางที่ 6 หน่วยอรรถและศัพท์กลุ่มที่ 4 : หน่วยอรรถสำหรับศึกษาภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุย

ลำดับ ที่	หน่วยอรรถ	คำศัพท์ภาษาเฉพาะ ถิ่นเกาะสมุย	คำศัพท์ภาษาไทย ถิ่นใต้ทั่วไป	คำศัพท์ภาษาไทย มาตรฐาน
1	'ผ้าขาวม้า'	ผ้าห่ม	ผ้าซีกอาบ	ผ้าขาวม้า
2	'ตะหลิว'	แต่สำน	หวัค	ตะหลิว
3	'ทัพพี'	ช้อนใหญ่	หวัค	ทัพพี
4	'กรรไกรหนีบหมาก'	ไตรคืบหมาก	ไกรคืบหมาก*	กรรไกรหนีบหมาก
5	'กอเอี๊ยะ'	ก้าวโหยะ	ชีฝั่ง	กอเอี๊ยะ
6	'ฉลากยา'	ฝอยยา	หลากยา	ฉลากยา
7	'กรรไกร'	ไตรบวง	ไกร	กรรไกร
8	'ผ้าขนหนู'	ผ้ายี่โป๊ะ	ผ้าขนหนู	ผ้าขนหนู
9	'ม้านั่ง'	บันปี	ดานม้า	ม้านั่ง
10	'ลูกโป่ง'	ลูกเป่า	ลูกโป่ง	ลูกโป่ง
11	'กุญแจ'	ลูกแทง	ดอกแจ	กุญแจ
12	'ยาหม่อง'	มันม่า	ชีฝั่ง	ยาหม่อง
13	'ไม้แขวนเสื้อ'	ไม้ข้องเสื้อ	ไม้แขวนผ้า	ไม้แขวนเสื้อ
14	'ท่อนไม้'	ลุงไม้	ซอน	ท่อนไม้
15	'น้ำอัดลม'	น้ำเน็ด	น้ำอัดลม	น้ำอัดลม
16	'บุหรี'	มวนยา	บุหรี	บุหรี
17	'ไฟแช็ก'	เล็กไฟกิด	ไฟแช็ก	ไฟแช็ก
18	'ตะเกียงเจ้าพายุ'	เกียงอิดดา	เกียงเจ้าพาโยะ	ตะเกียงเจ้าพายุ
19	'บัตรเชิญ'	เคียบ	บัตร	บัตรเชิญ
20	'เสื้อแขนยาว'	เสื้อมือยาว	เสื้อแขนยาว	เสื้อแขนยาว

* ความแตกต่างของรูปแปรในหน่วยอรรถที่ 4 เป็นความแตกต่างทางด้านเสียง (ดูคำอธิบายหน้า 40)

ลำดับ ที่	หน่วยอรรถ	คำศัพท์ภาษาเฉพาะ ถิ่นเกาะสมุย	คำศัพท์ภาษาไทย ถิ่นใต้ทั่วไป	คำศัพท์ภาษาไทย มาตรฐาน
21	'ลูกเหม็น'	ยามด	ลูกเหม็น	ลูกเหม็น
22	'คีม'	ปากกูป	คีม	คีม
23	'ปู้ย'	มาหยา	ปู้ย	ปู้ย
24	'ปาท้องโก๋'	คิ้ววย	กวยจก	ปาท้องโก๋
25	'ลีนชัก'	ด่าว	ลีนชัก	ลีนชัก
26	'ขนมถั่วฟู'	หนมหน้าขึ้น	หนมถั่วฟู	ขนมถั่วฟู
27	'ขนมลอดช่อง'	หนมแรง	ลอดช่อง	ขนมลอดช่อง
28	'น้ำแข็งใส'	น้ำแข็งชิต	น้ำแข็งชูด	น้ำแข็งใส
29	'กุ้นเส้น'	เส้นหนม	ตังหน	กุ้นเส้น
30	'มะเขือยาว'	เขือไข่พะ	เขือยาว	มะเขือยาว
31	'เม็ดมะม่วงหิมพานต์'	ม่วงทูนหน่วย	ม่วงเล็ดล่อ	เม็ดมะม่วงหิมพานต์
32	'ใบกะเพรา'	ใบเกา	ใบเพรา	ใบกะเพรา
33	'ใบโหระพา'	ใบราเซ้	ใบโหมพา	ใบโหระพา
34	'ตะลิงปลิง'	มุงมั่ง	ลิ่งปิง	ตะลิงปลิง
35	'เหล็กไน'	พิษไน	ทวย	เหล็กไน
36	'ขิ้นรา'	ขิ้นเห็ด	ขิ้นรา	ขิ้นรา
37	'แม่แม่เบีย'	ท็อกวัก	ท็อก	แม่แม่เบีย
38	'กรรเชียง'	แท้เหลน	แกกเด	กรรเชียง
39	'งูขด'	งูพืด	งูขด	งูขด
40	'ชน'	คลิว	ดือ	ชน
41	'ตายเพราะถูกของ ใหญ่ทับ'	ตายแกวด	ตาย	ตายเพราะถูกของ ใหญ่ทับ
42	'หมั่น'	โตนั่ง	หมั่น	หมั่น
43	'บวม'	กกลม	ควือก	บวม
44	'ขาวจั๊วะ'	ขาวว้อด	ขาวจั๊วะ	ขาวจั๊วะ
45	'ดำปี'	ดำมูยทุ่ย	ดำปี	ดำปี
46	'เหล็องอ้อย'	เหล็องซิม	เหล็องอ้อย	เหล็องอ้อย
47	'เขี้ยวอี'	เขี้ยวดิก	เขี้ยวอี	เขี้ยวอี

ลำดับ ที่	หน่วยอรรถ	คำศัพท์ภาษาเฉพาะ ถิ่นเกาะสมุย	คำศัพท์ภาษาไทย ถิ่นใต้ทั่วไป	คำศัพท์ภาษาไทย มาตรฐาน
48	(ด้าย) 'ใจ'	แคด	หลอด	(ด้าย) ใจ
49	(ไฟ) 'สำหรับ'	หู้	สำหรับ	(ไฟ) สำหรับ
50	'หมอต้าแย'	แม่ทาน	หมอต้าแย	หมอต้าแย

3.3.2 การสร้างแบบสอบถาม

ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล โดยแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่เป็นแบบสอบถามประวัติของผู้บอกภาษา ส่วนที่เป็นแบบสอบถามทัศนคติต่อภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยของผู้บอกภาษา และส่วนที่เป็นแบบสอบถามการใช้คำศัพท์ของผู้บอกภาษา (ดูภาคผนวก ก)

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามประวัติของผู้บอกภาษา บันทึกประวัติของผู้บอกภาษา ได้แก่ ชื่อ-นามสกุล เพศ อายุ ภูมิลำเนาเกิด ภูมิลำเนาปัจจุบัน การย้ายถิ่น แบบสอบถามส่วนนี้แสดงให้เห็นว่าผู้บอกภาษาทุกคนมีคุณสมบัติถูกต้องครบถ้วนตามที่กำหนดไว้

ส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามทัศนคติต่อภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยของผู้บอกภาษา ซึ่งผู้วิจัยเสริมเข้ามาเพื่อนำผลการประเมินทัศนคติของผู้บอกภาษามาใช้ในการอภิปรายในตอนท้ายเท่านั้น ผู้วิจัยดัดแปลงคำถามจากแบบสอบถามทัศนคติต่อภาษาไทยถิ่นในงานวิจัยของปาลีรัฐ ทรัพย์ประจ (2537) ซึ่งประกอบด้วยคำถาม 5 ข้อ ดังต่อไปนี้

1. คุณคิดว่าภาษากรุงเทพกับภาษาเกาะสมุย ภาษาใดไพเราะกว่ากัน
2. เมื่อคุณอยู่ในเกาะสมุยหรือจังหวัดในภาคใต้ โดยส่วนใหญ่คุณชอบหรือต้องการที่จะใช้ภาษาอะไรมากกว่ากัน ภาษาเกาะสมุยหรือภาษากรุงเทพ
3. สมมติว่า ถ้าคุณไปกรุงเทพ หรือจังหวัดในภาคอื่น แล้วเจอคนรู้จักที่พูดภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยได้ บนรถเมล์หรือในที่สาธารณะ คุณอยากเลือกใช้ภาษาอะไรทักทายหรือสื่อสารกับคนนั้น ภาษาเกาะสมุยหรือภาษากรุงเทพ
4. ถ้าให้เลือกได้คุณอยากใช้ชีวิตอยู่ในสังคมที่พูดภาษาไทยถิ่นเกาะสมุย หรือภาษากรุงเทพ
5. ถ้ามีสมาชิกใหม่เพิ่มขึ้นในครอบครัว คุณอยากสอนให้เขาพูดภาษาอะไรได้เป็นภาษาแรก ภาษาเกาะสมุย หรือภาษากรุงเทพ

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามการใช้คำศัพท์ ประกอบด้วยหน่วยอรรถ 200 หน่วยอรรถ ผู้วิจัยแบ่งหน่วยอรรถออกเป็น 4 กลุ่ม กลุ่มละ 50 หน่วยอรรถ ในแบบสอบถามมีคำที่คาดว่าจะเป็นการตอบไว้พร้อมแล้วเพื่อที่จะได้ไม่ต้องเสียเวลาเขียนในระหว่างการสัมภาษณ์ และเพื่อให้สามารถเก็บข้อมูลได้อย่างรวดเร็ว ผู้วิจัยเตรียมแบบสอบถามสำหรับฉบับที่คำตอบสำหรับผู้บอกภาษาทั้งหมด 140 คน

3.3.3 การเตรียมอุปกรณ์สำหรับการเก็บข้อมูลภาคสนาม

งานวิจัยนี้ผู้วิจัยเดินทางไปเก็บข้อมูลด้วยตัวเองที่อำเภอเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี เพื่อความรวดเร็วและสะดวกในการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยจึงจัดเตรียมอุปกรณ์ที่จำเป็นต้องใช้ในการเก็บข้อมูลให้พร้อมก่อนออกเดินทาง งานวิจัยนี้ใช้หน่วยอรรถในการเก็บข้อมูลจำนวนทั้งสิ้น 200 หน่วยอรรถ ผู้วิจัยสัมภาษณ์ผู้บอกภาษาโดยใช้เครื่องมือประกอบการเก็บข้อมูล 3 รูปแบบ คือ

รูปแบบที่ 1 ผู้วิจัยใช้รูปภาพประกอบการเก็บข้อมูล

รูปแบบที่ 2 ผู้วิจัยใช้ของจริงประกอบการเก็บข้อมูล

รูปแบบที่ 3 ผู้วิจัยใช้คำถาม คำอธิบายประกอบการเก็บข้อมูล ในกรณีที่ไม่สามารถหาของจริงหรือรูปภาพมาแสดงได้

ผู้วิจัยพยายามเก็บข้อมูลโดยใช้รูปแบบที่ 1 และรูปแบบที่ 2 เนื่องจากการใช้รูปภาพหรือของจริงมาแสดงประกอบการเก็บข้อมูลนั้นเป็นสิ่งที่ชัดเจน และทำให้ผู้บอกภาษาไม่สับสนหรือคิดไปถึงสิ่งอื่น อีกทั้งยังช่วยให้การเก็บข้อมูลเป็นไปอย่างรวดเร็วด้วย โดยผู้วิจัยเพียงแต่ถามว่า“คุณ¹เรียกสิ่งนี้ว่าอะไร” จากนั้นจึงจดบันทึกคำตอบที่ได้จากผู้บอกภาษา แต่ถ้าหากผู้วิจัยไม่มีรูปภาพหรือของจริงมาแสดงแล้วผู้วิจัยถามคำถามว่า ดอกไม้อะไรที่มีสีเหลือง ดอกหอม มีก้านบางๆ ผู้บอกภาษาอาจคิดถึงดอกจำปีหรือดอกจำปาได้ ทั้งที่จริงแล้วผู้วิจัยต้องการถามถึงดอกกระดังงาเป็นต้น สำหรับคำถามทุกข้อนั้นผู้วิจัยจะถามเพื่อให้ผู้บอกภาษาตอบเป็นคำศัพท์ที่ผู้บอกภาษาใช้พูดมากที่สุดในชีวิตประจำวัน และหากว่าหน่วยอรรถใดผู้บอกภาษามีคำศัพท์ที่ใช้มากกว่า 1 คำ ผู้วิจัยจะขอให้ผู้บอกภาษาบอกให้หมดทุกคำด้วย

¹ เวลาสัมภาษณ์ผู้วิจัยจะใช้คำเรียกขานที่เหมาะสม เช่น ลุง, ป้า, น้อง เป็นต้น

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยเดินทางไปเก็บข้อมูลด้วยตัวเองที่ อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี จำนวน 3 ครั้ง ครั้งแรกผู้วิจัยเก็บข้อมูลที่ตำบลอ่างทองและตำบลแม่น้ำ ในเดือน พฤษภาคม พ.ศ.2547 ครั้งที่สองผู้วิจัยเก็บข้อมูลที่ตำบลบ่อผุดและตำบลมะเร็ด ในเดือน มิถุนายน และครั้งที่สามผู้วิจัยเก็บข้อมูลที่ตำบลหน้าเมือง ตำบลดิ่งงามและตำบลลิปะน้อย ใน เดือนกรกฎาคม

งานวิจัยนี้ผู้วิจัยใช้ภาษาไทยถิ่นใต้ในการสัมภาษณ์ผู้บอกภาษา ทั้งนี้เพราะผู้วิจัยต้องการ สร้างความคุ้นเคยและความเป็นกันเองกับผู้บอกภาษา ผู้บอกภาษาสามารถทำความเข้าใจต่อคำ ถามของแต่ละหน่วยอรรถก่อนที่จะให้คำตอบแก่ผู้วิจัย ดังนั้นผู้วิจัยจึงมั่นใจว่าข้อมูลที่ผู้วิจัยได้มา นี้เป็นข้อมูลที่ถูกต้องเป็นคำศัพท์ที่ผู้บอกภาษาใช้ในชีวิตประจำวัน

เครื่องมือและอุปกรณ์ที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในงานวิจัยนี้ (ดูภาคผนวก ก) ได้แก่

1. แบบสอบถาม
2. รูปภาพ ของจริง และคำถามหรือคำอธิบาย สำหรับหน่วยอรรถ 200 หน่วยอรรถ
3. สมุดจดบันทึก สำหรับจดข้อมูลที่ เป็นประโยชน์กับงานวิจัยนี้ได้จากการสัมภาษณ์ผู้

บอกภาษา

ในลำดับแรกของการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยจะสัมภาษณ์เกี่ยวกับประวัติและทัศนคติ ต่อภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยของผู้บอกภาษาแต่ละคน จากนั้นผู้วิจัยจะให้ผู้บอกภาษาดูรูปภาพหรือ ของจริงที่ใช้ประกอบการเก็บข้อมูลสำหรับหน่วยอรรถทั้งหมด โดยใช้คำถามว่า “คุณเรียกสิ่งนี้ว่า อะไร” ในกรณีที่ไม่สามารถหารูปภาพหรือของจริงมาแสดงได้ผู้วิจัยจะอ่านคำถามหรือคำอธิบาย หน่วยอรรถแต่ละหน่วยอรรถให้ผู้บอกภาษาฟัง เมื่อได้คำตอบจากผู้บอกภาษา ผู้วิจัยจะจดบันทึก คำตอบลงในแบบสอบถามที่เตรียมไว้สำหรับผู้บอกภาษาทุกคน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผู้วิจัยมีผู้อำนวยการความสะดวกในการเดินทางไปเก็บข้อมูลร่วมกับผู้วิจัย 3 คน¹ การมีผู้ช่วยอำนวยความสะดวกในการเก็บข้อมูลทำให้การเก็บข้อมูลภาคสนามของผู้วิจัยเป็นไปอย่างสะดวก รวดเร็วเพิ่มความรวดเร็วมากขึ้น และลดปัญหาที่อาจเกิดขึ้นระหว่างการเก็บข้อมูลได้อย่างมาก เช่น การหลงทาง ฯลฯ เนื่องจากผู้วิจัยไม่ได้มีความคุ้นเคยกับพื้นที่ตำบลต่างๆ ในอำเภอเกาะสมุยมากนัก ผู้ช่วยอำนวยความสะดวกในการเก็บข้อมูลแต่ละคนมีความคุ้นเคยกับเส้นทางที่ต่างกัน และรู้จักสนิทสนมกับชาวบ้านในพื้นที่ตำบลต่างกัน ข้อดีของการมีผู้ช่วยอำนวยความสะดวกในการเก็บข้อมูลนอกจากผู้วิจัยไม่ต้องเดินทางคนเดียวไปสู่หาผู้บอกภาษาตามบ้านต่างๆ แล้วยังลดความเสี่ยงต่ออันตรายที่อาจเกิดขึ้นจากการเป็นคนแปลกหน้าได้ด้วย

3.5 ปัญหาในการเก็บข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลด้วยความสนุกสนานและประทับใจอย่างมาก เนื่องจากชาวบ้านส่วนใหญ่ให้ความสนใจ ต้อนรับและช่วยเหลืออย่างมีน้ำใจ ปัญหาในการเก็บข้อมูลมีบ้างเพียงเล็กน้อย ดังนี้

1. ในกรณีของการเก็บข้อมูลโดยใช้รูปภาพ ผู้บอกภาษาในกลุ่มอายุมากบางคนมีปัญหาในเรื่องของสายตา ดังนั้นจึงไม่สามารถใช้ภาพบางภาพในการเก็บข้อมูลได้ ผู้วิจัยต้องใช้คำถามและคำอธิบายประกอบไปด้วย

2. ผู้บอกภาษารุ่นอายุ 60-70 ปี ที่มีคุณสมบัติถูกต้องตรงตามที่กำหนดไว้เป็นกลุ่มที่หายาก ในบางตำบลมีจำนวนน้อย ผู้วิจัยจึงขยายช่วงอายุเป็น 60 ปีขึ้นไป ดังนั้นจึงมีผู้บอกภาษาที่มีอายุมากที่สุดคือ ผู้บอกภาษาอายุ 76 ปี

¹ 1. นายพลเพชร พวกพลับ อาศัยอยู่ในตำบลหน้าเมือง เป็นผู้อำนวยการความสะดวกในการเก็บข้อมูลตำบลหน้าเมือง, ตลิ่งงาม, ลิปะน้อยและอ่างทอง

2. เด็กหญิงกนกวรรณ ภูไพบูลย์ อาศัยอยู่ในตำบลปอผูด เป็นผู้อำนวยการความสะดวกในการเก็บข้อมูลตำบลปอผูดและแม่น้ำ

3. นางสาวอรวรรณ พงศ์บัณฑิต อาศัยอยู่ในตำบลมะเร็ด เป็นผู้อำนวยการความสะดวกในการเก็บข้อมูลตำบลมะเร็ด

3. การเก็บข้อมูลในแต่ละตำบล ผู้วิจัยเลือกเก็บข้อมูลตามหมู่บ้านที่ชาวบ้าน 10 คนให้คำตอบตรงกันมากที่สุดว่าเป็นหมู่บ้านที่มีลักษณะดั้งเดิมและแสดงให้เห็นถึงความเป็นชาวเกาะ สมุยอย่างแท้จริง แต่ผู้วิจัยไม่สามารถหาผู้บอกภาษาตามคุณสมบัติที่ต้องการได้ครบในหมู่บ้านแรก ดังนั้นในการเก็บข้อมูลจากทุกตำบลผู้วิจัยจึงต้องเดินทางไปยังหมู่บ้านที่ได้รับคำตอบตรงกันในอันดับรองลงมา เพื่อให้ได้ผู้บอกภาษาครบตามจำนวนที่กำหนดไว้

3.6 การประมวลผลข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลและการประมวลผลข้อมูล

3.6.1 การประมวลผลข้อมูล

เมื่อเก็บข้อมูลครบตามจำนวนผู้บอกภาษาที่ได้กำหนดไว้แล้ว ผู้วิจัยจึงประมวลผลข้อมูล โดยนำคำตอบของผู้บอกภาษาทั้งหมดมาจัดกลุ่มโดยพิจารณาว่าเป็นคำศัพท์ประเภทใด หากพบคำตอบที่มีคุณสมบัติไม่ตรงกับคำศัพท์ประเภทใดเลย ผู้วิจัยจะตัดสินให้คำตอบนั้นอยู่ในกลุ่มของคำศัพท์ที่จัดกลุ่มไม่ได้ เมื่อประมวลผลข้อมูลทั้งหมดจนครบแล้ว จึงบันทึกข้อมูลที่ได้จากผู้บอกภาษาลงในตารางโดยใช้โปรแกรม Microsoft Excel โดยแยกบันทึกข้อมูลของผู้บอกภาษาจากแต่ละตำบลและแต่ละรุ่นอายุ เพื่อความสะดวกในการประมวลผลข้อมูล ผู้วิจัยแยกบันทึกไว้เป็น 2 ส่วนคือ

ส่วนที่ 1 รายละเอียดของผู้บอกภาษา เป็นการบันทึกข้อมูลแสดงรายละเอียดของผู้บอกภาษาแต่ละคนในแต่ละจุดเก็บข้อมูล ซึ่งแสดงชื่อ เพศ อายุ ที่อยู่ และคำตอบแสดงทัศนคติ (ภาคผนวก ข)

ส่วนที่ 2 คำตอบของผู้บอกภาษา เป็นการบันทึกข้อมูลแสดงคำตอบของผู้บอกภาษาแต่ละคนในแต่ละจุดเก็บข้อมูล เพื่อความสะดวกในการเปรียบเทียบและวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยทำการกำหนดรหัสแทนค่าข้อมูลต่างๆ เพื่อง่ายต่อการจำแนกลักษณะข้อมูล โดยใช้รหัสเป็นตัวย่อภาษาไทยแทนประเภทของคำศัพท์ และใช้ตัวเลขแทนตำบล ดังนี้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประเภทของคำศัพท์

4ถ	=	คำศัพท์ภาษาไทย 4 ถิ่น
ตต	=	คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก
ตอ	=	คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก
ตท	=	คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป
ส	=	คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุย
มฐ	=	คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐาน
จม	=	คำศัพท์ที่จัดกลุ่มไม่ได้

ตำบล

1	=	ตำบลอ่างทอง
2	=	ตำบลแม่น้ำ
3	=	ตำบลปอผุด
4	=	ตำบลมะเร็ต
5	=	ตำบลหน้าเมือง
6	=	ตำบลดลิ่งงาม
7	=	ตำบลลิปะน้อย

3.6.2 การวิเคราะห์ข้อมูลและการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

งานวิจัยนี้ผู้วิจัยแบ่งการวิเคราะห์เป็น 2 ขั้นตอนหลักๆ คือ

ขั้นตอนที่ 1 เป็นการวิเคราะห์ภาพรวมเพื่อศึกษาความเป็นภาษาลูกผสมของภาษาไทยถิ่นเกาะสมุย (วิเคราะห์โดยไม่จำแนกตามกลุ่มหน่วยอรรถ) ผู้วิจัยแบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น 4 ส่วนดังนี้

- ส่วนที่ 1 ความเป็นลูกผสมของภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยในภาพรวม
- ส่วนที่ 2 ความเป็นลูกผสมของภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยในระดับตำบล
- ส่วนที่ 3 ความเป็นลูกผสมของภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยในระดับรุ่นอายุ
- ส่วนที่ 4 ความเป็นลูกผสมของภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยในระดับตำบลและรุ่นอายุ

ขั้นตอนที่ 2 เป็นการวิเคราะห์จำแนกตามกลุ่มหน่วยอรรถ ผู้วิจัยแบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น 4 ส่วน ดังนี้

- ส่วนที่ 1 วิเคราะห์การใช้คำศัพท์โดยจำแนกตามกลุ่มหน่วยอรรถในภาพรวม
- ส่วนที่ 2 วิเคราะห์การใช้คำศัพท์โดยจำแนกตามกลุ่มหน่วยอรรถในระดับตำบล
- ส่วนที่ 3 วิเคราะห์การใช้คำศัพท์โดยจำแนกตามกลุ่มหน่วยอรรถในระดับรุ่นอายุ
- ส่วนที่ 4 วิเคราะห์การใช้คำศัพท์โดยจำแนกตามกลุ่มหน่วยอรรถในระดับตำบลและรุ่นอายุ

ผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิเคราะห์แต่ละขั้นตอนในวิทยานิพนธ์ ดังต่อไปนี้

- ส่วนที่ 1 ขั้นตอนที่ 1 และส่วนที่ 1 ขั้นตอนที่ 2 นำเสนอในวิทยานิพนธ์บทที่ 4
- ส่วนที่ 2 ขั้นตอนที่ 1 และส่วนที่ 2 ขั้นตอนที่ 2 นำเสนอในวิทยานิพนธ์บทที่ 5
- ส่วนที่ 3 ขั้นตอนที่ 1 และส่วนที่ 3 ขั้นตอนที่ 2 นำเสนอในวิทยานิพนธ์บทที่ 6
- ส่วนที่ 4 ขั้นตอนที่ 1 และส่วนที่ 4 ขั้นตอนที่ 2 นำเสนอในวิทยานิพนธ์บทที่ 7

ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยใช้หน่วยอรรถจำนวนทั้งสิ้น 200 หน่วยอรรถ โดยแบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม กลุ่มละ 50 หน่วยอรรถ เพื่อศึกษาคำศัพท์ที่ต่างประเภทกัน สำหรับหน่วยอรรถกลุ่มที่ 1 ซึ่งเป็นหน่วยอรรถที่ใช้ศึกษาคำศัพท์ภาษาไทย 4 ถิ่น ผู้วิจัยจะใช้วิเคราะห์ข้อมูลในขั้นตอนที่ 1 ส่วนที่ 1 และขั้นตอนที่ 2 ส่วนที่ 1 ซึ่งจะปรากฏอยู่ในบทที่ 4 เท่านั้น เนื่องจากเป็นกลุ่มหน่วยอรรถที่เหมาะสมสำหรับศึกษาภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยในภาพรวม และแสดงให้เห็นถึงความเป็นภาษาลูกผสมของภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยได้อย่างสมบูรณ์ อีกทั้งเป็นกลุ่มหน่วยอรรถที่ผู้วิจัยใช้เพื่อตรวจสอบและหาข้อสรุปว่าภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยเป็นภาษาถิ่นย่อยหนึ่งของภาษาตระกูลไท จากการวิเคราะห์ข้อมูลการใช้ภาษาไทย 4 ถิ่นของผู้บอกภาษาชาวเกาะสมุยพบว่าคำศัพท์ภาษาไทย 4 ถิ่นไม่มีการแปรแต่อย่างใด และหากนำข้อมูลหน่วยอรรถกลุ่มที่ 1 ไปวิเคราะห์ในส่วนของการแปรระดับตำบลและรุ่นอายุก็จะไม่พบว่าการแปรในหน่วยอรรถกลุ่มนี้เช่นกัน หากยังคงไว้จะทำให้เห็นภาพการแปรของภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยในตำบลและรุ่นอายุได้อย่างไม่ชัดเจนเท่าที่ควร ดังนั้น ในการวิเคราะห์ข้อมูลซึ่งจะปรากฏในบทที่ 5 บทที่ 6 และบทที่ 7 ผู้วิจัยจึงตัดหน่วยอรรถกลุ่มที่ 1 ออก กล่าวคือผู้วิจัยจะกล่าวถึงหน่วยอรรถกลุ่มที่ 1 ในบทที่ 4 เพียงบทเดียวเท่านั้น ดังนั้นการวิเคราะห์ในส่วนอื่นที่ผู้วิจัยจะนำเสนอในบทที่ 5 บทที่ 6 และบทที่ 7 จะคงเหลือหน่วยอรรถที่ผู้วิจัยใช้ในการวิเคราะห์เพียง 150 หน่วยอรรถ หรืออีกนัยหนึ่งคือคงเหลือหน่วยอรรถเพียง 3 กลุ่ม

ต่อไปนี้ผู้วิจัยจะแสดงรายละเอียดเรื่องการวิเคราะห์ข้อมูลในแต่ละขั้นตอน โดยจะเริ่มจากรายละเอียดเรื่องการวิเคราะห์ข้อมูลในขั้นตอนที่ 1 ส่วนที่ 1 จนถึงส่วนที่ 4 จากนั้นจึงจะกล่าวถึงรายละเอียดเรื่องการวิเคราะห์ข้อมูลในขั้นตอนที่ 2 ส่วนที่ 1 จนถึงส่วนที่ 4

- **ขั้นตอนที่ 1** ผู้วิจัยจะวิเคราะห์การใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยของผู้บอกภาษา เพื่อหาข้อสรุปเรื่องความเป็นภาษาลูกผสมของภาษาไทยถิ่นเกาะสมุย โดยขั้นตอนนี้ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ภาพรวมโดยไม่พิจารณาแยกตามกลุ่มหน่วยอรรถ ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอเรื่องความเป็นภาษาลูกผสมของภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยออกเป็น 4 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ความเป็นลูกผสมของภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยในภาพรวม ในส่วนนี้ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากผู้บอกภาษาทั้งหมด 140 คน โดยไม่แยกตามตำบลและรุ่นอายุ ในลำดับแรกผู้วิจัยจะวิเคราะห์ข้อมูลการใช้คำศัพท์ของผู้บอกภาษาจากหน่วยอรรถทั้งหมด 200 หน่วยอรรถ โดยไม่พิจารณาแยกตามกลุ่มหน่วยอรรถ วิธีการคำนวณหาอัตราการใช้คำศัพท์คือ

$$\text{อัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์} = \frac{100 \times \text{ปริมาณการใช้คำศัพท์}}{28000^1}$$

เมื่อคำนวณได้อัตราการใช้คำศัพท์ประเภทต่างๆ แล้ว ผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิเคราะห์การใช้คำศัพท์ของผู้บอกภาษาชาวเกาะสมุยในภาพรวมเป็นกราฟวงกลม เพื่อแสดงให้เห็นความเป็นลูกผสมของภาษาไทยถิ่นเกาะสมุย การวิเคราะห์ในเรื่องนี้ผู้วิจัยจะนำเสนอในหัวข้อที่ 4.1

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ความเป็นลูกผสมของภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยในระดับตำบล ในช่วงนี้จะพิจารณาเฉพาะเรื่องถิ่นที่อยู่ระดับตำบลเท่านั้นไม่พิจารณาเรื่องรุ่นอายุ ผู้วิจัยแบ่งกลุ่มข้อมูลในส่วนนี้ออกเป็น 7 กลุ่มตามจำนวนตำบลทั้งหมด แต่ละกลุ่มมีผู้บอกภาษากลุ่มละ 20 คน ในส่วนนี้ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ข้อมูลการใช้คำศัพท์ของผู้บอกภาษาจากหน่วยอรรถทั้งหมด 150 หน่วยอรรถ² โดยไม่พิจารณาแยกตามกลุ่มหน่วยอรรถ วิธีการคำนวณหาอัตราการใช้คำศัพท์คือ

¹ 28000 คือ คำตอบที่ได้จากผู้บอกภาษาทั้งหมด (140 คน x 200 หน่วยอรรถ)

² ดูคำอธิบายหน้า 49

$$\text{อัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์} = \frac{100 \times \text{ปริมาณการใช้คำศัพท์}}{3000^1}$$

เมื่อคำนวณได้อัตราการใช้คำศัพท์ประเภทต่างๆ แล้ว ผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิเคราะห์การใช้คำศัพท์ของผู้บอกภาษาชาวเกาะสมุยในระดับตำบลเป็นกราฟแท่ง เพื่อแสดงให้เห็นความเป็นลูกผสมของภาษาไทยถิ่นเกาะสมุย การวิเคราะห์ในเรื่องนี้ผู้วิจัยจะนำเสนอในหัวข้อที่ 5.1

ส่วนที่ 3 การวิเคราะห์ความเป็นลูกผสมของภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยในระดับรุ่นอายุ ในช่วงนี้จะพิจารณาเฉพาะเรื่องรุ่นอายุเท่านั้นไม่พิจารณาเรื่องตำบล ผู้วิจัยแบ่งกลุ่มข้อมูลในส่วนนี้ออกเป็น 2 กลุ่มตามจำนวนกลุ่มรุ่นอายุที่กำหนดไว้ แต่ละกลุ่มมีผู้บอกภาษากลุ่มละ 70 คน ในส่วนนี้ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ข้อมูลการใช้คำศัพท์ของผู้บอกภาษาจากหน่วยอรรถทั้งหมด 150 หน่วยอรรถ² โดยไม่พิจารณาแยกตามกลุ่มหน่วยอรรถ วิธีการคำนวณหาอัตราการใช้คำศัพท์คือ

$$\text{อัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์} = \frac{100 \times \text{ปริมาณการใช้คำศัพท์}}{10500^3}$$

เมื่อคำนวณได้อัตราการใช้คำศัพท์ประเภทต่างๆ แล้ว ผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิเคราะห์การใช้คำศัพท์ของผู้บอกภาษาชาวเกาะสมุยในระดับรุ่นอายุเป็นกราฟแท่ง เพื่อแสดงให้เห็นความเป็นลูกผสมของภาษาไทยถิ่นเกาะสมุย การวิเคราะห์ในเรื่องนี้ผู้วิจัยจะนำเสนอในหัวข้อที่ 6.1

ส่วนที่ 4 การวิเคราะห์ความเป็นลูกผสมของภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยในระดับตำบลและรุ่นอายุ ผู้วิจัยต้องการแสดงให้เห็นรายละเอียดของการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยอย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้น โดยผู้วิจัยจะนำตัวแปรทั้ง 2 ประการ คือ ถิ่นที่อยู่ระดับตำบลและรุ่นอายุของผู้พูดมาศึกษาร่วมกัน ผู้วิจัยแบ่งกลุ่มข้อมูลในส่วนนี้ออกเป็น 7 กลุ่มตามจำนวนตำบลทั้งหมด โดยใน 7 กลุ่มยังแบ่งเป็น 2 กลุ่มย่อยตามจำนวนรุ่นอายุที่กำหนดไว้ แต่ละกลุ่มย่อยมีผู้บอกภาษากลุ่มละ 10 คน ในส่วนนี้ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ข้อมูลการใช้คำศัพท์ของผู้บอกภาษาจากหน่วยอรรถทั้งหมด

¹ 3000 คือ คำตอบที่ได้จากผู้บอกภาษาแต่ละตำบล (20 คน x 150 หน่วยอรรถ)

² ดูคำอธิบายหน้า 49

³ 10500 คือ คำตอบที่ได้จากผู้บอกภาษาแต่ละรุ่นอายุ (70 คน x 150 หน่วยอรรถ)

150 หน่วยอรรถ¹ โดยไม่พิจารณาแยกตามกลุ่มหน่วยอรรถ วิธีการคำนวณหาอัตราการใช้คำศัพท์ คือ

$$\text{อัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์} = \frac{100 \times \text{ปริมาณการใช้คำศัพท์}}{1500^2}$$

เมื่อคำนวณได้อัตราการใช้คำศัพท์ประเภทต่างๆ แล้ว ผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิเคราะห์ การใช้คำศัพท์ของผู้บอกภาษาชาวเกาะสมุยในระดับตำบลและรุ่นอายุเป็นกราฟแท่ง เพื่อแสดงให้เห็นความเป็นลูกผสมของภาษาไทยถิ่นเกาะสมุย การวิเคราะห์ในเรื่องนี้ผู้วิจัยจะนำเสนอในหัวข้อที่ 7.1

- **ขั้นตอนที่ 2** เป็นการวิเคราะห์การใช้คำศัพท์โดยจำแนกตามกลุ่มหน่วยอรรถเนื่อง จากดังที่กล่าวมาแล้วในเรื่องการคัดเลือกหน่วยอรรถว่างานวิจัยนี้ผู้วิจัยแบ่งกลุ่มหน่วยอรรถ 200 หน่วยอรรถ ออกเป็น 4 กลุ่ม เพื่อศึกษาคำศัพท์ที่ต่างประเภทกัน ดังนั้นเพื่อแสดงให้เห็นว่าผู้บอกภาษามีลักษณะการใช้คำศัพท์แต่ละประเภทอย่างไร อีกทั้งเพื่อเปรียบเทียบว่าผู้บอกภาษาชาวเกาะสมุยใช้คำศัพท์ประเภทใดมากน้อยกว่ากัน โดยหากจะพิจารณาเรื่องปริมาณความมากน้อยของการใช้คำศัพท์ประเภทต่างๆ ของผู้บอกภาษา จำเป็นต้องพิจารณาโดยจำแนกตามกลุ่มหน่วยอรรถเท่านั้น ไม่สามารถนำข้อมูลที่วิเคราะห์จากขั้นตอนที่ 1 มาพิจารณาได้ ผู้วิจัยแบ่งการวิเคราะห์การใช้คำศัพท์โดยจำแนกตามกลุ่มหน่วยอรรถออกเป็น 4 ส่วน อย่างไรก็ตามการวิเคราะห์ในส่วนที่ 2 ส่วนที่ 3 และส่วนที่ 4 ผู้วิจัยจะใช้หน่วยอรรถในการวิเคราะห์เพียง 3 กลุ่ม ดังที่ได้กล่าวมาแล้วในขั้นตอนที่ 1 ว่าผู้วิจัยจะตัดหน่วยอรรถกลุ่มที่ 1 ออกและไม่นำมาวิเคราะห์ในระดับตำบลและรุ่นอายุ³

¹ ดูคำอธิบายหน้า 49

² 1500 คือ คำตอบที่ได้จากผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุจากทุกตำบล (10 คน x 150 หน่วยอรรถ)

³ ดูคำอธิบายหน้า 49

ส่วนที่ 1 ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ข้อมูลแยกตามกลุ่มหน่วยอรรถ 4 กลุ่ม กลุ่มละ 50 หน่วยอรรถ โดยพิจารณาปริมาณและอัตราการใช้คำศัพท์ประเภทต่างๆ ของผู้บอกภาษาทั้งหมด 140 คน จากหน่วยอรรถแต่ละกลุ่ม วิธีการคำนวณหาอัตราการใช้คำศัพท์คือ

$$\text{อัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์} = \frac{100 \times \text{ปริมาณการใช้คำศัพท์}}{7000^1}$$

จากนั้นผู้วิจัยจะคำนวณหาอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์แต่ละประเภทจากผู้บอกภาษาทั้งหมด โดยพิจารณาจากหน่วยอรรถแต่ละหน่วยอรรถ เพื่อแสดงให้เห็นว่าผู้บอกภาษาชาวเกาะสมุยใช้คำศัพท์ประเภทใดมากน้อย อย่างไร

$$\text{อัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์} = \frac{100 \times \text{ปริมาณการใช้คำศัพท์}}{140^2}$$

เมื่อคำนวณได้อัตราการใช้คำศัพท์จากแต่ละกลุ่มหน่วยอรรถแล้ว ผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิเคราะห์การใช้คำศัพท์ของผู้บอกภาษาชาวเกาะสมุยเป็นกราฟแท่ง การวิเคราะห์ในเรื่องนี้ผู้วิจัยจะนำเสนอในหัวข้อที่ 4.2

ส่วนที่ 2 ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ข้อมูลแยกตามกลุ่มหน่วยอรรถ 3 กลุ่ม³ กลุ่มละ 50 หน่วยอรรถ โดยพิจารณาปริมาณและอัตราการใช้คำศัพท์ประเภทต่างๆ ของผู้บอกภาษาแต่ละตำบลจากหน่วยอรรถแต่ละกลุ่ม วิธีการคำนวณหาอัตราการใช้คำศัพท์คือ

$$\text{อัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์} = \frac{100 \times \text{ปริมาณการใช้คำศัพท์}}{1000^4}$$

¹ 7000 คือ คำตอบที่ได้จากผู้บอกภาษาทั้งหมด (140 คน x 50 หน่วยอรรถ)

² 140 คือ จำนวนผู้บอกภาษาทั้งหมด

³ ดูคำอธิบายหน้า 49

⁴ 1000 คือ คำตอบที่ได้จากผู้บอกภาษาแต่ละตำบล (20 คน x 50 หน่วยอรรถ)

จากนั้นผู้วิจัยจะคำนวณหาอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์แต่ละประเภทจากผู้บอกภาษาแต่ละตำบล โดยพิจารณาจากหน่วยอรรถแต่ละหน่วยอรรถ เพื่อแสดงให้เห็นว่าผู้บอกภาษาชาวเกาะสมุยในแต่ละตำบลใช้คำศัพท์ประเภทใดมากที่สุดน้อย อย่างไร

$$\text{อัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์} = \frac{100 \times \text{ปริมาณการใช้คำศัพท์}}{20^1}$$

เมื่อคำนวณได้อัตราการใช้คำศัพท์จากแต่ละกลุ่มหน่วยอรรถแล้ว ผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิเคราะห์การใช้คำศัพท์ของผู้บอกภาษาชาวเกาะสมุยแต่ละตำบลเป็นกราฟแท่ง ในบทนี้ผู้วิจัยจะทดสอบความแตกต่างของการใช้คำศัพท์ประเภทต่างๆ ของผู้บอกภาษาแต่ละตำบลซึ่งผู้วิจัยจะวิเคราะห์โดยใช้วิธีการทางสถิติ (ไคสแควร์) ด้วย การวิเคราะห์ในเรื่องนี้ผู้วิจัยจะนำเสนอในหัวข้อที่ 5.2

ส่วนที่ 3 ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ข้อมูลแยกตามกลุ่มหน่วยอรรถ 3 กลุ่ม² กลุ่มละ 50 หน่วยอรรถ โดยพิจารณาปริมาณและอัตราการใช้คำศัพท์ประเภทต่างๆ ของผู้บอกภาษาแต่ละรุ่นอายุจากหน่วยอรรถแต่ละกลุ่ม วิธีการคำนวณหาอัตราการใช้คำศัพท์คือ

$$\text{อัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์} = \frac{100 \times \text{ปริมาณการใช้คำศัพท์}}{3500^3}$$

จากนั้นผู้วิจัยจะคำนวณหาอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์แต่ละประเภทจากผู้บอกภาษาแต่ละตำบล โดยพิจารณาจากหน่วยอรรถแต่ละหน่วยอรรถ เพื่อแสดงให้เห็นว่าผู้บอกภาษาชาวเกาะสมุยในแต่ละตำบลใช้คำศัพท์ประเภทใดมากที่สุดน้อย อย่างไร

$$\text{อัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์} = \frac{100 \times \text{ปริมาณการใช้คำศัพท์}}{70^4}$$

¹ 20 คือ จำนวนของผู้บอกภาษาแต่ละตำบล

² ดูคำอธิบายหน้า 49

³ 3500 คือ คำตอบที่ได้จากผู้บอกภาษาแต่ละรุ่นอายุ (70 คน x 50 หน่วยอรรถ)

⁴ 70 คือ จำนวนของผู้บอกภาษาแต่ละรุ่นอายุ

เมื่อคำนวณได้อัตราการใช้คำศัพท์จากแต่ละกลุ่มหน่วยอรรถแล้ว ผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิเคราะห์การใช้คำศัพท์ของผู้บอกภาษาชาวเกาะสมุยแต่ละรุ่นอายุเป็นกราฟแท่ง ในบทนี้ผู้วิจัยจะทดสอบความแตกต่างของการใช้คำศัพท์ประเภทต่างๆ ของผู้บอกภาษาแต่ละรุ่นอายุซึ่งผู้วิจัยจะวิเคราะห์โดยใช้วิธีการทางสถิติ (ไคสแควร์) ด้วย การวิเคราะห์ในเรื่องนี้ผู้วิจัยจะนำเสนอในหัวข้อที่ 6.2

ส่วนที่ 4 ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ข้อมูลแยกตามกลุ่มหน่วยอรรถ 3 กลุ่ม¹ กลุ่มละ 50 หน่วยอรรถ โดยพิจารณาปริมาณและอัตราการใช้คำศัพท์ประเภทต่างๆ ของผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุจากทุกตำบล จากหน่วยอรรถแต่ละกลุ่ม วิธีการคำนวณหาอัตราการใช้คำศัพท์คือ

$$\text{อัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์} = \frac{100 \times \text{ปริมาณการใช้คำศัพท์}}{500^2}$$

ผู้วิจัยจะนำเสนอเรื่องนี้ในบทที่ 7 ในบทนี้ผู้วิจัยจะไม่แสดงอัตราการใช้คำศัพท์ประเภทต่างๆ ของหน่วยอรรถแต่ละหน่วยอรรถ เนื่องจากเป็นข้อมูลดังกล่าวเป็นข้อมูลที่จะแสดงในบทที่ 4 บทที่ 5 และบทที่ 6 เท่านั้น และในบทนี้ผู้วิจัยจะไม่ทดสอบความแตกต่างของการใช้คำศัพท์โดยใช้วิธีการทางสถิติ (ไคสแควร์) เนื่องจากในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยต้องการทดสอบความแตกต่างของการใช้คำศัพท์ในระดับตำบลและรุ่นอายุ ซึ่งความแตกต่างของการใช้คำศัพท์ในระดับตำบลผู้วิจัยจะนำเสนอข้อมูลในบทที่ 5 และความแตกต่างของการใช้คำศัพท์ในระดับรุ่นอายุ ผู้วิจัยจะนำเสนอข้อมูลในบทที่ 6 เท่านั้น

- เมื่อนำเสนอผลการวิเคราะห์ทั้งหมดที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น ผู้วิจัยจะนำเสนอการสรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ ไว้ในบทที่ 8

¹ ดูคำอธิบายหน้า 49

² 500 คือ คำตอบที่ได้จากผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุจากทุกตำบล (10 คน x 50 หน่วยอรรถ)

บทที่ 4

การแปรของคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุย

4.1 ความเป็นภาษาลูกผสมของภาษาไทยถิ่นเกาะสมุย

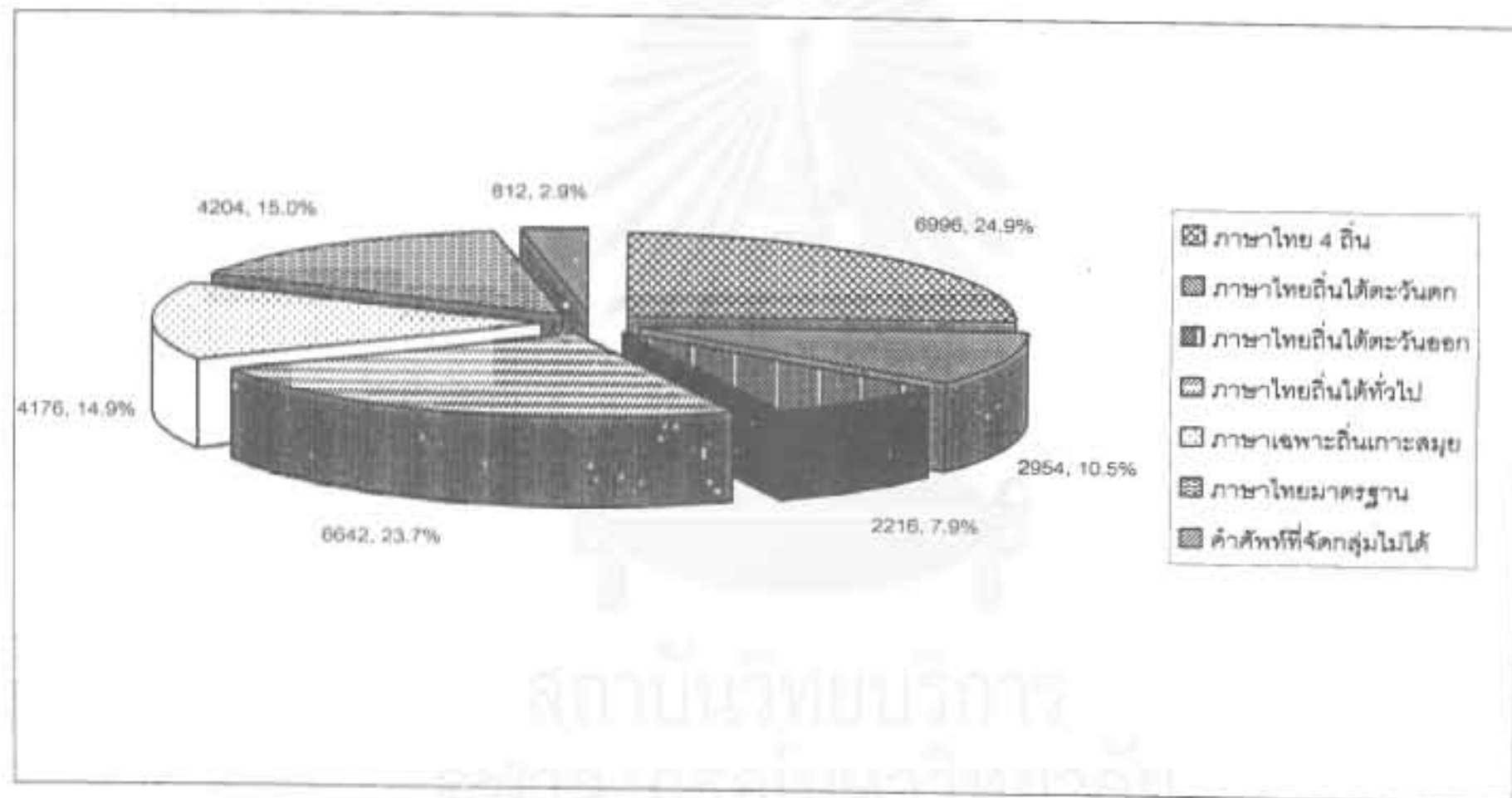
ในการศึกษาการแปรของคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุย ผู้วิจัยใช้หน่วยอรรถทั้งสิ้น 200 หน่วยอรรถ เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยแบ่งกลุ่มหน่วยอรรถทั้งหมดออกเป็น 4 กลุ่ม กลุ่มละ 50 หน่วยอรรถ หน่วยอรรถทั้งหมดถูกคัดเลือกมาเพื่อศึกษาการใช้คำศัพท์ต่างประเภทกัน กลุ่มแรกศึกษาการใช้คำศัพท์ภาษาไทย 4 ถิ่น กลุ่มที่ 2 ศึกษาการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ ตะวันตกและภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก กลุ่มที่ 3 ศึกษาการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป และกลุ่มที่ 4 ศึกษาการใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุย ในบทนี้ผู้วิจัยจะศึกษาภาพรวมของภาษาไทยถิ่นเกาะสมุย โดยพิจารณาจากการใช้คำศัพท์ของผู้บอกภาษาชาวเกาะสมุย 140 คน เพื่อวิเคราะห์ว่าภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยเป็นภาษาลูกผสม (hybrid language) หรือไม่ โดยในลำดับแรกผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิเคราะห์จากทั้ง 200 หน่วยอรรถโดยไม่แยกตามกลุ่ม

ตารางที่ 7 ปริมาณและอัตราการใช้คำศัพท์ (ไม่แยกตามกลุ่มหน่วยอรรถ)

ประเภทคำศัพท์	ปริมาณ (คำ)	ร้อยละ
ภาษาไทย 4 ถิ่น	6996	24.9
ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก	2954	10.5
ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก	2216	7.9
ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป	6642	23.7
ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุย	4176	14.9
ภาษาไทยมาตรฐาน	4204	15.0
คำศัพท์ที่จัดกลุ่มไม่ได้	812	2.9
รวม	28000	100.0

ภาพที่ 11 ปริมาณและอัตราการใช้คำศัพท์ ไม่แยกตามกลุ่มหน่วยบรรณ

เมื่อพิจารณาจากตารางที่ 7 และภาพที่ 11 ซึ่งแสดงปริมาณและอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยโดยไม่แยกตามกลุ่มหน่วยอรรถ พบว่าผู้บอกภาษาชาวเกาะสมุยใช้คำศัพท์หลายประเภท กล่าวคือ ผู้บอกภาษาใช้คำศัพท์ภาษาไทย 4 ถิ่นมากที่สุด (ร้อยละ 24.9) รองลงมาคือคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป (ร้อยละ 23.7) คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐาน (ร้อยละ 15.0) คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุย (ร้อยละ 14.9) คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก (ร้อยละ 10.5) คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก (ร้อยละ 7.9) และคำศัพท์ที่จัดกลุ่มไม่ได้ (ร้อยละ 2.9)

ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยตั้งสมมติฐานไว้ว่า ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยเป็นภาษาลูกผสม (hybrid language) เพราะเป็นภาษาที่มีการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยและภาษาไทยมาตรฐาน ผลการวิเคราะห์ที่แสดงในตารางที่ 7 และภาพที่ 11 ยืนยันว่าผู้บอกภาษาใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยและภาษาไทยมาตรฐานตามที่คาดไว้ ถึงแม้ว่าอัตราการใช้คำศัพท์ที่ผู้วิจัยได้จากผู้บอกภาษา 140 คน อาจยังไม่ทำให้สามารถสรุปภาพของการใช้คำศัพท์แต่ละประเภทของผู้พูดที่เกาะสมุยได้ แต่ก็สามารถกล่าวได้อย่างมั่นใจว่าในภาพรวมผู้พูดชาวเกาะสมุยใช้ภาษาลูกผสม (hybrid language) ในชีวิตประจำวัน

จากตารางที่ 7 อาจมีข้อสงสัยว่าเหตุใดผู้บอกภาษาชาวเกาะสมุยจึงนิยมใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานมากกว่าคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกและภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุย ผู้วิจัยต้องย้ำว่าความแตกต่างของอัตราการใช้คำศัพท์ประเภทต่างๆ ของผู้บอกภาษานั้น เกิดจากการที่ผู้วิจัยแบ่งกลุ่มหน่วยอรรถทั้งหมด 200 หน่วยอรรถออกเป็น 4 กลุ่ม กลุ่มละ 50 หน่วยอรรถ คำศัพท์ภาษาไทย 4 ถิ่นและภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปเป็นกลุ่มคำศัพท์ที่สามารถปรากฏได้ประเภทย่อยละ 50 หน่วยอรรถ คือร้อยละ 25 แต่คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกและภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกนั้นสามารถปรากฏได้สูงสุดรวมกันไม่เกิน 50 หน่วยอรรถ เพราะสามารถปรากฏได้ในกรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 2 เพียงกลุ่มเดียว คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยเป็นคำศัพท์ที่สามารถปรากฏได้ไม่เกิน 50 หน่วยอรรถในกรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 4 เพียงกลุ่มเดียว ถ้าหากมีหน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกและภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยได้มากกว่านี้ ก็น่าจะมีอัตราการปรากฏของคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกและภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยมากขึ้น อย่างไรก็ตามที่น่าสังเกตว่า คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกและภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกมีอัตราการปรากฏรวมกันเพียงร้อยละ 18.4 และภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยมีอัตราการปรากฏเพียงร้อยละ

14.9 พบว่าคำศัพท์ที่ปรากฏแทนที่คำศัพท์เหล่านี้คือคำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐาน ซึ่งมีอัตราการปรากฏมากถึงร้อยละ 15

4.2 ผลการวิเคราะห์การใช้คำศัพท์โดยจำแนกตามกลุ่มหน่วยอรรถ

ในตอนต่อไปนี้ผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิเคราะห์คำศัพท์ในหน่วยอรรถแต่ละกลุ่มเพื่อแสดงให้เห็นว่าผู้บอกภาษาชาวเกาะสมุขมีลักษณะการใช้คำศัพท์แต่ละประเภทอย่างไร อีกทั้งผู้วิจัยสนใจที่จะเปรียบเทียบว่าผู้บอกภาษาใช้คำศัพท์ประเภทใดมากน้อยกว่ากัน ในกรณีดังกล่าวผู้วิจัยไม่สามารถใช้ปริมาณและอัตราการปรากฏที่ปรากฏในตารางที่ 7 อธิบายได้ เนื่องจากข้อมูลที่ได้จากผู้บอกภาษาทั้งหมดนี้เป็นผลมาจากการวิเคราะห์หน่วยอรรถรวมทั้ง 200 รายการ หน่วยอรรถทั้งหมดประกอบขึ้นด้วยหน่วยอรรถ 4 กลุ่ม กลุ่มละ 50 หน่วยอรรถ แต่ละกลุ่มเป็นหน่วยอรรถที่ถูกคัดเลือกมาเพื่อศึกษาการใช้คำศัพท์ประเภทต่าง ๆ ดังนั้นหากจะพิจารณาเรื่องปริมาณความมากน้อยของการใช้คำศัพท์ประเภทต่างๆ จำเป็นต้องพิจารณาโดยจำแนกตามกลุ่มหน่วยอรรถ ซึ่งหน่วยอรรถแต่ละกลุ่มมีวัตถุประสงค์ในการศึกษาการใช้คำศัพท์ของผู้บอกภาษาแตกต่างกันดังต่อไปนี้

กลุ่มที่ 1 ศึกษาการใช้คำศัพท์ภาษาไทย 4 ถิ่น

กลุ่มที่ 2 ศึกษาการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกและคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก

กลุ่มที่ 3 ศึกษาการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป

กลุ่มที่ 4 ศึกษาการใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุข

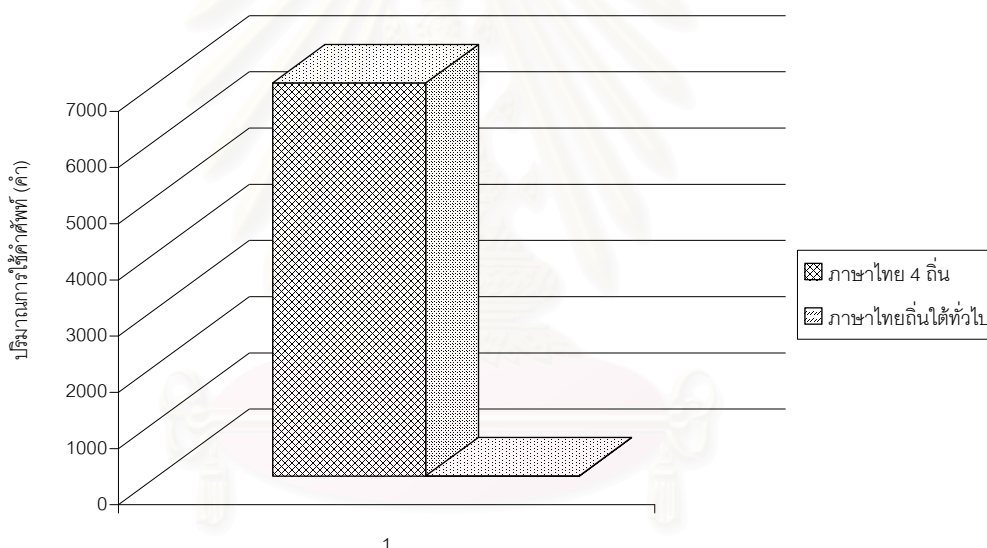
การนำเสนอข้อมูลในหัวข้อนี้ผู้วิจัยจะเริ่มต้นด้วยการวิเคราะห์ภาพรวมการใช้คำศัพท์จากแต่ละกลุ่มหน่วยอรรถ จากนั้นจะเสนออัตราการร้อยละของการใช้คำศัพท์ประเภทต่างๆ ในแต่ละหน่วยอรรถ โดยแบ่งกลุ่มหน่วยอรรถออกเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มหน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาใช้คำศัพท์ที่เป็นจุดเน้นของแต่ละกลุ่มหน่วยอรรถในอัตรา มากกว่าร้อยละ 50 และกลุ่มหน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาใช้คำศัพท์ดังกล่าวในอัตรา น้อยกว่าร้อยละ 50 ผู้วิจัยมีเกณฑ์การแบ่งกลุ่มโดยใช้อัตราการร้อยละ 50 เป็นเครื่องตัดสินว่าคำศัพท์ใดถูกใช้มากหรือน้อย เนื่องจากผู้วิจัยมีความเห็นว่าโดยทั่วไปแล้วอัตราการร้อยละ 50 เป็นอัตราที่ได้รับการยอมรับและมักจะถูกกำหนดให้เป็นอัตราขั้นพื้นฐานในการพิจารณาเรื่องต่างๆ หากเป็นอัตราที่มากกว่าร้อยละ 50 คนส่วนใหญ่จะยอมรับว่าเป็นอัตราที่เรียกว่า “มาก” และหากน้อยกว่าร้อยละ 50 คนส่วนใหญ่จะยอมรับว่าเป็นอัตราที่เรียกว่า “น้อย” ต่อไปนี้ผู้วิจัยจะวิเคราะห์การใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุขจากหน่วยอรรถทั้ง 4 กลุ่ม

4.2.1 หน่วยอรรถกลุ่มที่ 1 หน่วยอรรถสำหรับศึกษาการใช้คำศัพท์ภาษาไทย 4 ถิ่น

ตารางที่ 8 ปริมาณและอัตราการใช้คำศัพท์กรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 1

ประเภทคำศัพท์	ปริมาณ (คำ)	ร้อยละ
ภาษาไทย 4 ถิ่น	6996	99.9
ภาษาไทยถิ่นได้ทั่วไป	4	0.1
รวม	7000	100.0

ภาพที่ 12 ปริมาณการใช้คำศัพท์กรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 1

ตาราง 8 และภาพที่ 12 แสดงปริมาณและอัตราการใช้คำศัพท์ในกรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 1 ศึกษาการใช้คำศัพท์ภาษาไทย 4 ถิ่น หน่วยอรรถทั้งหมดในกลุ่มนี้เป็นคำศัพท์พื้นฐาน ได้แก่ หน่วยอรรถที่เป็นหมวดคำเกี่ยวกับอวัยวะของคนและสัตว์ เช่น หน่วยอรรถ 'มือ' 'แขน' 'ปีก' 'หาง' เป็นต้น หมวดคำเกี่ยวกับส่วนต่างๆ ของพืช เช่น หน่วยอรรถ 'กลีบ' 'ใบ' 'เปลือก' เป็นต้น หมวดคำเกี่ยวกับคำเรียกชื่อสัตว์ เช่น หน่วยอรรถ 'ไก่' 'นก' 'ปู' เป็นต้น หมวดคำเกี่ยวกับคำเรียกรสชาติ เช่น หน่วยอรรถ 'เค็ม' 'หวาน' เป็นต้น หมวดคำบอกขนาด 'ยาว' 'หนา' เป็นต้น หมวดคำเกี่ยวกับของใช้ทั่วไป เช่น หน่วยอรรถ 'รูป' 'เทียน' 'ช้อน' เป็นต้น หมวดคำเหล่านี้เป็นคำศัพท์ที่ผู้พูดทุกถิ่นใช้ร่วมกัน ไม่ว่าจะเป็นผู้พูดภาษาไทยถิ่นกลาง ภาษาไทยถิ่นเหนือ ภาษาไทยถิ่นอีสาน หรือภาษาไทยถิ่นใต้ จากตารางที่ 8 จะเห็นได้ว่ามีการใช้คำศัพท์ 2

ตารางที่ 9 หน่วยยรรยงที่ผู้บอกภาษาใช้คำศัพท์ภาษาไทย 4 ถิ่นในอดีตมากกว่าร้อยละ 50 กรณีของหน่วยยรรยงกลุ่มที่ 1

ลำดับที่	หน่วยยรรยง	ภาษาไทยถิ่น	จำนวน	ร้อยละ	ภาษาไทยถิ่นได้	จำนวน	ร้อยละ
1	มือ	มือ	140	100			
2	แขน	แขน	140	100			
3	ขา	ขา	140	100			
4	นิ้ว	นิ้ว	140	100			
5	ผม	ผม	140	100			
6	ตา	ตา	140	100			
7	ปาก	ปาก	140	100			
8	หู	หู	140	100			
9	คาง	คาง	140	100			
10	คอ	คอ	140	100			
11	ฟัน	ฟัน	140	100			
12	ขน	ขน	140	100			
13	กำม	กำม	140	100			
14	ปีก	ปีก	140	100			
15	หาง	หาง	140	100			
16	ก้าม	ก้าม	140	100			
17	กสิบ	กสิบ	140	100			
18	โบ	โบ	140	100			
19	เปลือก	เปลือก	140	100			
20	ราก	ราก	140	100			
21	หนาม	หนาม	140	100			
22	หวี	หวี	140	100			
23	แหวน	แหวน	140	100			
24	ถุงเท้า	ถุงเท้า	140	100			
25	นม	นม	140	100			
26	ช้อน	ช้อน	140	100			
27	ชวาน	ชวาน	140	100			
28	จอบ	จอบ	140	100			
29	दान	दान	140	100			
31	ขัน	ขัน	140	100			
32	เสื่อ	เสื่อ	140	100			
33	กางเกง	กางเกง	140	100			
34	รูป	รูป	140	100			
35	เทียน	เทียน	140	100			
36	ครก	ครก	140	100			
37	ไก่อ	ไก่อ	140	100			
38	นก	นก	140	100			
39	ปู	ปู	140	100			
40	ขง	ขง	140	100			
41	แมว	แมว	140	100			
42	หอม	หอม	140	100			
43	เค็ม	เค็ม	140	100			
44	หวาน	หวาน	140	100			
45	ล็ก	ล็ก	140	100			
46	แพง	แพง	140	100			
47	ยาว	ยาว	140	100			
48	หนา	หนา	140	100			
49	แห้ง	แห้ง	140	100			
50	เบา	เบา	140	100			
30	แก้ว	แก้ว	136	97.74	จอก	4	2.86

ประเภท ได้แก่คำศัพท์ภาษาไทย 4 ถิ่นและคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป โดยผู้บอกภาษาใช้คำศัพท์ภาษาไทย 4 ถิ่นในอัตราสูงถึงร้อยละ 99.9 และใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปในอัตราเพียงร้อยละ 0.1

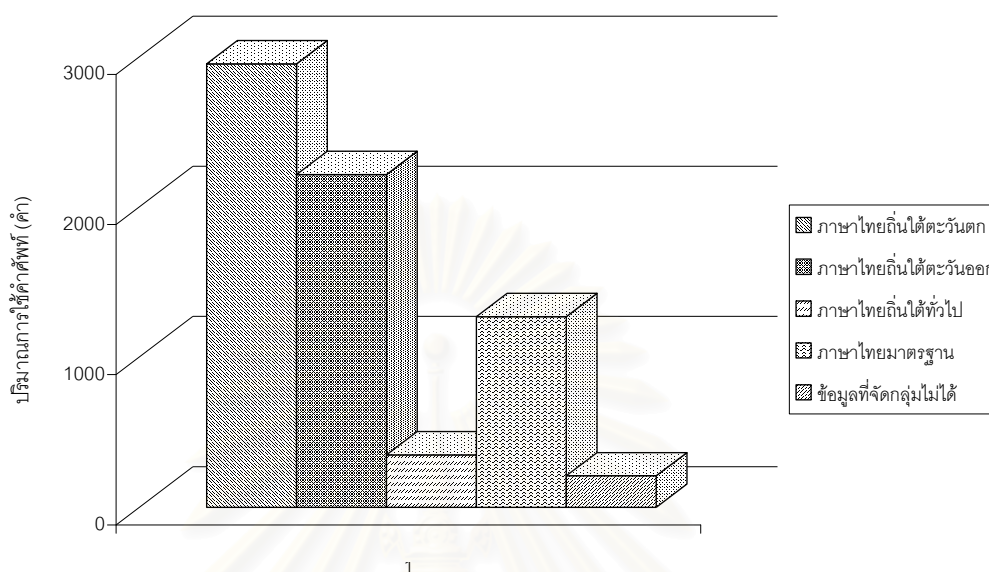
เมื่อพิจารณาตารางที่ 9 ซึ่งแสดงคำศัพท์ที่ผู้บอกภาษาใช้ในหน่วยอรรถกลุ่มที่ 1 ทั้ง 50 หน่วยอรรถ โดยเรียงลำดับหน่วยอรรถตามอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทย 4 ถิ่นจากมากไปหาน้อย จะเห็นว่าโดยภาพรวมนั้นผู้บอกภาษาชาวเกาะสมุยทั้งหมด 140 คนใช้คำศัพท์ภาษาไทย 4 ถิ่นในอัตราที่สูงมาก กล่าวคือ จากหน่วยอรรถทั้งหมด 50 หน่วยอรรถ มีจำนวน 49 หน่วยอรรถ ซึ่งผู้บอกภาษาใช้คำศัพท์ภาษาไทย 4 ถิ่นในอัตราร้อยละ 100 เช่น ‘มือ’ ‘แขน’ ‘ขา’ ‘นิ้ว’ ‘ผม’ เป็นต้น มีเพียง 1 หน่วยอรรถ คือ หน่วยอรรถ ‘แก้ว’ ที่ผู้บอกภาษาใช้คำ จอก ซึ่งเป็นคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป อย่างไรก็ตามหน่วยอรรถดังกล่าวมีการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปในอัตราที่น้อยมาก แต่ผู้วิจัยคาดว่าหากเก็บข้อมูลจากผู้บอกภาษาเพิ่มมากขึ้นอาจจะพบว่าคำๆ นี้มีการใช้กันมากกว่านี้

4.2.2 หน่วยอรรถกลุ่มที่ 2 หน่วยอรรถสำหรับศึกษาการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกและคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก

ตารางที่ 10 ปริมาณและอัตราการใช้คำศัพท์กรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 2

ประเภทคำศัพท์	ปริมาณ (คำ)	ร้อยละ
ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก	2954	42.2
ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก	2216	31.7
ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป	349	5.0
ภาษาไทยมาตรฐาน	1271	18.2
ข้อมูลที่จัดกลุ่มไม่ได้	210	2.9
รวม	7000	100.0

ภาพที่ 13 ปริมาณการใช้คำศัพท์กรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 2

ตารางที่ 10 และภาพที่ 13 แสดงปริมาณและอัตราการใช้คำศัพท์ในกรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 2 ซึ่งศึกษาการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกและภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก ผลของการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงว่าผู้บอกภาษาชาวเกาะสมุย 140 คน มีอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกร้อยละ 42.2 และคำศัพท์ภาษาถิ่นใต้ตะวันออกร้อยละ 31.7 แสดงว่าผู้พูดชาวเกาะสมุยใช้ทั้งคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกและภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก และมีแนวโน้มที่จะใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกมากกว่าภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก

เกาะสมุยเป็นอำเภอหนึ่งในจังหวัดสุราษฎร์ธานีซึ่งถูกกำหนดให้อยู่ในกลุ่มของภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก (ภิญโญ จิตต์ธรรม (2513), เรืองเดช ปันเขื่อนขัตติย์ (2531) และอัครา บุญทิพย์ (2535)) แต่ในงานวิจัยนี้พบว่าผู้บอกภาษาชาวเกาะสมุยใช้ทั้งคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกและภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกในชีวิตประจำวัน เพียงแต่มีแนวโน้มที่จะใช้ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกมากกว่าภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกเท่านั้น

อนึ่ง ผู้วิจัยคาดไว้ว่าคำศัพท์ที่ได้จากผู้บอกภาษาสำหรับหน่วยอรรถกลุ่มที่ 2 น่าจะเป็นคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกหรือภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกเท่านั้น แต่เมื่อประมวลผลข้อมูลทั้งหมดที่ได้จากผู้บอกภาษาแล้ว ผู้วิจัยพบคำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐาน ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป และคำศัพท์ที่จัดกลุ่มไม่ได้ด้วย กล่าวคือ ผู้บอกภาษามีอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานร้อยละ 18.2 คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปร้อยละ 5.0 และคำศัพท์ที่จัดกลุ่มไม่ได้ร้อยละ 2.9 ผล

ตารางที่ 11 หน่วยย่อยที่ผู้บอกภาษาใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกและภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกในอัตรามากกว่าร้อยละ 50 กรณีของหน่วยย่อยกลุ่มที่ 2

คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก																
ลำดับที่	หน่วยย่อย	ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก	จำนวน	ร้อยละ	ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก	จำนวน	ร้อยละ	ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ	ภาษาไทยมาตรฐาน	จำนวน	ร้อยละ	จัดกลุ่มไม่ได้	จำนวน	ร้อยละ
18	ฝรั่ง	ย่านมู	140	100												
25	ตอกบานไม้ไผ่	ตอกสามเดือน	140	100												
20	ข้าว	หวั่น	137	97.93							ข้าว	3	2.14			
24	กระถิน	ตอเทศ	134	95.7	ตอเมา	1	0.71				กระถิน	5	3.57			
2	ส้มไม้	กวงตราด	134	95.7							ส้มไม้	6	4.29			
7	กระสุนดิน	ลูกสุน	133	95							กระสุนดิน	7	5			
36	เกลไล	ข้าว	132	94.3	ไล	1	0.71				เกลไล	6	4.29	ไล	1	0.7
30	ขมิ้น	ขมิ้น	130	92.9							ขมิ้น	10	7.14			
38	เขร	ไม้แดง	128	91.4	กางกลาง	3	2.14				เขร	4	2.86	เขรเขด	5	3.6
21	หญ้าเจ้าชู้	หญ้าชืดรย	126	90	หญ้าชืด	2	1.43				หญ้าเจ้าชู้	12	8.57			
48	กุ้งข้าว	โรงข้าว	125	89.3	เรือนข้าว	3	2.14				กุ้งข้าว	12	8.57			
37	บุ้งกระเจมอก	โงมอก	124	88.6	กรวมอก	8	5.71				บุ้งกระเจมอก	8	5.71			
42	บัจจุบัน	อญูเครง	124	88.6	เทิมอญู	1	0.71				บัจจุบัน	15	10.7			
43	วานขึ้น	แมตือ	124	88.6	แมต้าวอ	7	5				วานขึ้น	9	6.43			
40	นอนเต็นสาย	นอนเที่ยง	121	86.4	นอนสาย	11	7.86				นอนเต็นสาย	8	5.71			
34	เป็นหว่ง	หว่งเวียด	115	82.1							เป็นหว่ง	25	17.9			
1	เสวียนของมือ	เตียวมือ	111	79.3							เสวียนของมือ	2	1.43	ท้วงมือ	27	19.3
49	วัดสว่าง	วัดตวง	111	79.3							วัดสว่าง	27	19.3	โม่งต๋อ	2	1.4
12	นมข้น	นม	99	70.7	นม	1	0.71				นมข้น	40	28.6			
47	เขม่า	มิดน้อ	96	68.6	แมมิงฆา	6	4.29	นม	4	2.86	เขม่า	34	24.3			

คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก

ลำดับที่	หน่วยย่อย	ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก	จำนวน	ร้อยละ	ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ	ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ	ภาษาไทยมาตรฐาน	จำนวน	ร้อยละ	จัดกลุ่มไม่ได้	จำนวน	ร้อยละ
17	ส้มประด				ยาหนัด	140	100									
5	กระซอน				ตรอง	139	99.3				กระซอน	1	0.71			
16	ข้าวเหนียวกวน				เหนียวกวน	138	98.8				ข้าวเหนียวกวน	2	1.43			
35	แคดเปียง	รียงเปียง	1	0.71	รียงเมียง	138	98.6				แคดเปียง	1	0.71			
15	ข้าวต้มมัด	ต้มมัด	1	0.71	เหนียวหอกส่วย	137	97.9				ข้าวต้มมัด	2	1.43			
39	คันกะทิ	คันที	2	1.43	บันที	137	97.9				คันกะทิ	1	0.71			
4	กะละมังใหญ่	โถมเผ็ง	1	0.71	โถมใหญ่	129	92.2				กะละมังใหญ่	10	7.14			
28	พิทัก	ชุกนิต	2	1.43	ตีปตี	126	90				พิทัก	12	8.57			
3	กะละมังเล็ก	โถม	15	10.7	โถมเล็ก	118	84.3				กะละมังเล็ก	7	5			
9	กระลอบบ้าน				ลูหนี่	113	80.7				กระลอบบ้าน	27	19.3			
45	แห้ง (ดินสอ)	ฮัน	27	19.3	แมหลิม	101	72.1				แห้ง (ดินสอ)	12	8.57			
29	จาว	ทวม	40	28.6	ทวมพริ้ง	100	71.4									
27	มะเขือพวง				เซื่อแว้ง	98	70	เซื่อเทศ	27	19.3	มะเขือพวง	15	10.7			
14	ขนมตูปับ	นมแก้วตูป	28	20	นมแก้วทูป	95	67.9				นมตูปับ	17	12.1			
32	แมลงสาบ	แมงสาบ	41	29.3	แมงแป๊ะ	94	67.1				แมลงสาบ	5	3.57			
31	ศรีบ	โง	1	0.71	แสด	91	65				ศรีบ	48	34.3			
8	ผอยเหล็กขัดมือ	ผอยขัดมือ	46	32.9	ผอยเหล็ก	87	62.1				ผอยเหล็กขัดมือ	4	2.86	ลาวขัดท่า	3	2.1
33	แมลงหวี่	แมงหมี่	23	16.4	แมงโถม	71	50.7				แมลงหวี่	46	32.9			

ตารางที่ 12 หน่วยย่อยที่ผู้บอกภาษาใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกและภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกในอัตราน้อยกว่าร้อยละ 50 กรณีของหน่วยย่อยกลุ่มที่ 2

ลำดับที่	หน่วยย่อย	ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก	จำนวน	ร้อยละ	ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก	จำนวน	ร้อยละ	ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ	ภาษาไทยมาตรฐาน	จำนวน	ร้อยละ	จัดกลุ่มไม่ได้	จำนวน	ร้อยละ
6	สว่าง	เหล็กบิตหลา	37	26.4	ตอกบิต	5	3.57				สว่าง	96	68.57	เหล็กบิต	2	1.4
10	สมันมือ	หมับมือ	14	10							สมันมือ	126	90			
11	แกงขี้ปลา	แกงขี้ปลา	31	22.1	แกงทูปปลา	47	33.6				แกงขี้ปลา	62	44.3			
13	ไข่เจียว	ไข่ทอด	30	21.4	ไข่เจียน	1	0.71				ไข่เจียว	109	77.9			
19	มันแกว							หัวแปะแก้ว	106	75.7	มันแกว	34	24.3			
22	กระเจียบ				ส้มหงส์	3	2.14				กระเจียบ	90	64.29	ส้มหง	47	33.6
23	กระดิงา	ดิงา	52	37.1							กระดิงา	70	50	คานา	18	13
26	รังข้าวโพด	รัง	22	16	ตีโพด	13	9.3				รังข้าวโพด	3	2.1	นมโพด	102	72.8
41	เป็นประจำ	บ่อย	29	20.7	ฮาโยก	23	16.4				เป็นประจำ	88	62.9			
44	น้อยมาก	ซีหง	7	5	หิตหูป	4	2.9	หิตเดี่ยว	106	75.7	น้อยมาก	23	16			
46	ลูกน้อง	สุม	19	13.6	ลูกชาน	4	2.86				ลูกน้อง	114	81.4	ลูกเด็ก	3	2.1
50	คอกอน	กอน	1	0.7	นมวน	20	14	นม	106	75.7	คอกอน	13	9.29			

การวิเคราะห์ดังกล่าวช่วยยืนยันการเป็นภาษาลูกผสม (hybrid language) ของภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยได้เป็นอย่างดี

ตารางที่ 11 แสดงหน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกหรือภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกในอัตรามากกว่าร้อยละ 50 เรียงลำดับจากอัตราที่มากไปหาน้อย พบว่าจากหน่วยอรรถทั้งหมด 50 หน่วยอรรถ มีหน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกและภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกในอัตรามากกว่าร้อยละ 50 รวม 38 หน่วยอรรถ ซึ่งประกอบด้วยหน่วยอรรถที่ใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก 20 หน่วยอรรถ และคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก 18 หน่วยอรรถ จากจำนวนดังกล่าวมี 2 หน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกในอัตราร้อยละ 100 ได้แก่ ‘ฝรั่ง’ และ ‘ดอกบานไม่รู้โรย’ และมี 1 หน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกในอัตราร้อยละ 100 ได้แก่ ‘สับประรด’ นอกจากนี้จะเห็นว่าหน่วยอรรถที่แสดงไว้ในตารางที่ 11 มีหน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกหรือภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกในอัตราค่อนข้างสูงมากอยู่หลายหน่วยอรรถ สังเกตจากการที่หน่วยอรรถเหล่านี้มีอัตราการใช้คำศัพท์ในอัตราร้อยละ 90 ขึ้นไป ในกรณีของคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก เช่น ‘ข้าว’ ‘กระถิน’ ‘ส้มไก่’ ‘ลูกกระสุน’ ‘เถลไถล’ เป็นต้น ในกรณีของคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก เช่น ‘กระซอน’ ‘กะละมังใหญ่’ ‘ข้าวเหนียวกวน’ ‘แดดเปรี้ยง’ ‘ข้าวต้มมัด’ เป็นต้น

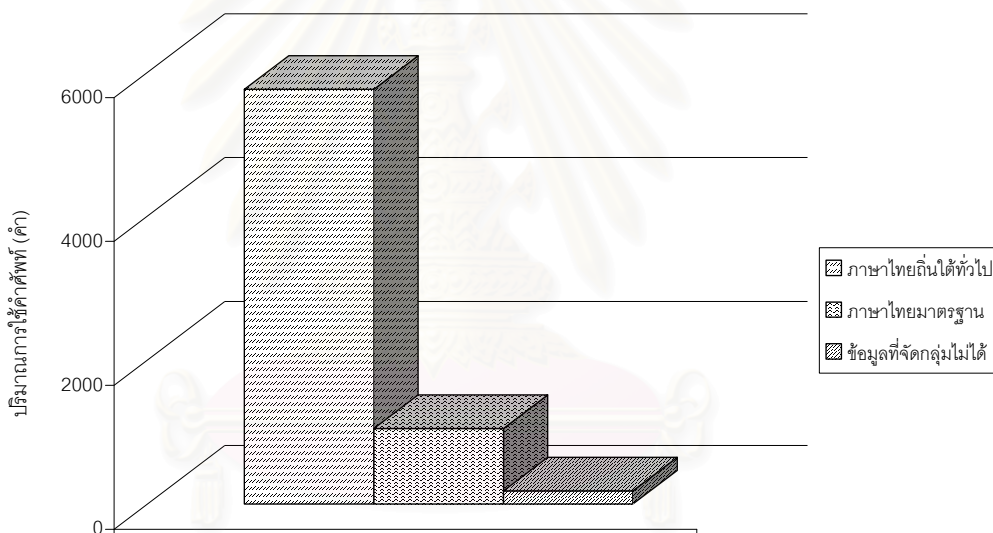
เมื่อพิจารณาตารางที่ 12 ซึ่งแสดงหน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกหรือภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกในอัตราน้อยกว่าร้อยละ 50 จำนวน 12 หน่วยอรรถ ได้แก่ หน่วยอรรถ ‘ส่วาน’ ‘สนับมือ’ ‘แกงไตปลา’ ‘ไข่เจียว’ ‘มันแกว’ ‘กระเจี๊ยบ’ ‘กระดังงา’ ‘ซังข้าวโพด’ ‘เป็นประจำ’ ‘น้อยมาก’ ‘ลูกน้อง’ และ ‘ตะกอน’ พบการปรากฏของคำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานในทุกหน่วยอรรถที่มีการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกและภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกในอัตราน้อยกว่าร้อยละ 50 และในจำนวนหน่วยอรรถเหล่านี้พบว่ามี 1 หน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาไม่ได้ใช้ทั้งคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกและภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก คือ หน่วยอรรถ ‘มันแกว’ โดยคำศัพท์ที่ปรากฏแทนคือคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปและภาษาไทยมาตรฐาน

4.2.3 หน่วยอรรถกลุ่มที่ 3 หน่วยอรรถสำหรับศึกษาการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป

ตารางที่ 13 ปริมาณและอัตราการใช้คำศัพท์กรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 3

ประเภทคำศัพท์	ปริมาณ (คำ)	ร้อยละ
ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป	5766	82.3
ภาษาไทยมาตรฐาน	1052	15.1
ข้อมูลที่จัดกลุ่มไม่ได้	182	2.6
รวม	7000	100.0

ภาพที่ 14 ปริมาณการใช้คำศัพท์กรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 3

ตารางที่ 13 และภาพที่ 14 แสดงปริมาณและอัตราการใช้คำศัพท์ในกรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 3 ซึ่งศึกษาการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป พบว่าผู้บอกภาษาใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปมากที่สุด (ร้อยละ 82.3) รองลงมาคือภาษาไทยมาตรฐาน (ร้อยละ 15.1) และคำศัพท์ที่จัดกลุ่มไม่ได้ (ร้อยละ 2.6) เห็นได้ว่าผู้บอกภาษาชาวเกาะสมุยใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปในอัตราที่สูงมาก อย่างไรก็ตามมีคำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานปรากฏอยู่ด้วยถึงร้อยละ 15.1 แสดงให้เห็นว่าถึงแม้ผู้พูดชาวเกาะสมุยมีอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปในชีวิตประจำวันสูงมาก แต่ภาษาไทยมาตรฐานก็เริ่มเข้ามาแทนที่บ้าง ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าศึกษาต่อไป

ตารางที่ 14 หน่วยย่อยที่ผู้บอกภาษาใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปในอัตรามากกว่าร้อยละ 50

ลำดับที่	หน่วยย่อย	ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ	ภาษาไทยมาตรฐาน	จำนวน	ร้อยละ	จัดกลุ่มไม่ได้	จำนวน	ร้อยละ
1	กะลา	พรก	140	100						
2	กระต่าย	เหล็กรูด	140	100						
3	เขียง	คานเขียง	140	100						
4	ละมุด	มุดหวัง	140	100						
5	เงาะก้วย	ก้วยดำ	140	100						
6	ขี้วาง	ขี้ต	140	100						
8	ปิ่นโต	ขิ้น	140	100						
9	เขิน	กุน	140	100						
10	ดู	แล	140	100						
12	(เขื่อน, ล้อม) คัน	นาง	140	100						
14	ปอก (ผลไม้)	ลัด	140	100						
15	รช	ถ้ำ	140	100						
16	รึบ	แซบ	140	100						
17	นาฬิกา	นาภา	140	100						
20	พริกเขียว	ขี้พริ้ว	140	100						
21	พริกทอง	น้ำเต้า	140	100						
25	รถจักรยาน	รถถีบ	140	100						
30	พุงนี้	ต้อเจ้า	140	100						
32	คิม	มิก	140	100						
33	เมื่อน	เซลจะ	140	100						
34	โมส	แค่	140	100						
36	(ฉัก) ฆาศ	แหก	140	100						
37	กะละแม	ยาหม่ม	140	100						
39	เปลือกมะพร้าว	หุดพร้าว	140	100						
40	หิว	เนือย	140	100						
42	โกว	เก	140	100						
44	เสียดาย	คายของ	140	100						
46	จัด	คับ	140	100						
48	เหล็ง	เช็ด	140	100						
49	พริกหน้า	ยักคย	140	100						
13	ทับ	เห้ง	124	89.29	ทับ	16	10.71			
35	ร้องไห้	ร่ำ	120	85.71	ร้องไห้	20	14.29			
43	วาด	จวน	120	85.71	วาด	20	28.57			
19	เนิน				เนิน	23	16.43	โคก	117	83.57
11	เมื่อ	เขื่อน	116	82.86	เมื่อ	24	17.14			
22	เข็มขัด	สายเดว	113	80.71	เข็มขัด	27	19.29			
38	ถ่วงอก	หน่อถั่ว	111	79.29	ถ่วงอก	29	20.71			
29	นวด (คน)	นึบ	107	76.43	นวด (คน)	33	23.57			
47	ไม้ขีดไฟ	เหล็กไฟ	92	65.71				ไม้ขีด	48	34.29
45	เขย่า	ยอก	91	65				เขย่า	49	35
7	ป่าช้า	แปง	70	50	ป่าช้า	70	50			
26	(นา) แปลง	บั้ง	70	50	(นา) แปลง	70	50			
27	ผ้าขาว	ผ้าขาว	70	50	ผ้าขาว	70	50			

ตารางที่ 15 หน่วยย่อยที่ผู้บอกภาษาใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปในอัตราน้อยกว่าร้อยละ 50 กรณีหน่วยย่อยกลุ่มที่ 3

ลำดับที่	หน่วยย่อย	ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ	ภาษาไทยมาตรฐาน	จำนวน	ร้อยละ	จัดกลุ่มไม่ได้	จำนวน	ร้อยละ
18	โพชาย	เกียงแกบ	50	35.71	โพชาย	90	64.29			
23	คุ่มหู	ทองหู	55	39.29	คุ่มหู	85	60.71			
24	ลิปสติก	หลอด	55	39.29				ลิป	85	60.71
28	(ดอกไม้) สุม	พูน	60	42.86	(ดอกไม้) สุม	80	57.14			
31	กั๊บ				กั๊บ	140	100			
41	กาแฟ				กาแฟ	140	100			
50	แดงโม	แดงจัน	25	17.86	แดงโม	115	82.14			

ตารางที่ 14 แสดงหน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปในอัตรามากกว่าร้อยละ 50 เรียงลำดับจากอัตราที่มากไปหาน้อย จะเห็นว่าผู้บอกภาษาชาวเกาะสมุยใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปในปริมาณที่สูงมาก พบว่าจากหน่วยอรรถทั้งหมด 50 หน่วยอรรถ มีหน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปในอัตรามากกว่าร้อยละ 50 จำนวน 43 หน่วยอรรถ จากจำนวนดังกล่าวพบว่า มีหน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปในอัตราร้อยละ 100 จำนวนมากถึง 30 หน่วยอรรถ เช่น ‘กะลา’ ‘กระต่าย’ ‘เขียง’ ‘ละมุด’ ‘เขากว๊ย’ ‘ขว้าง’ เป็นต้น นอกจากนี้หน่วยอรรถที่เหลืออีก 13 หน่วยอรรถ ได้แก่ ‘ทับ’ ‘ร้องไห้’ ‘วาด’ ‘เปื้อ’ ‘เนิน’ ‘เข็มขัด’ ‘ถ่วงอก’ ‘นวด (คน)’ ‘ไม้ขีดไฟ’ ‘เขย่า’ ‘ป่าช้า’ ‘(นา) แปลง’ และ ‘ผ้าขี้ริ้ว’ เป็นหน่วยอรรถที่มีอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปมากกว่าร้อยละ 50 โดยมีคำศัพท์ที่ปรากฏร่วมกับคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปคือ คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานและคำศัพท์ที่จัดกลุ่มไม่ได้

เป็นที่น่าสังเกตว่าในหน่วยอรรถ ‘ป่าช้า’ ‘(นา) แปลง’ และ ‘ผ้าขี้ริ้ว’ ผู้บอกภาษาใช้คำศัพท์ 2 ประเภทคือคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปและภาษาไทยมาตรฐาน ซึ่งในกรณีนี้มีอัตราการใช้คำศัพท์แต่ละประเภทร้อยละ 50 แสดงว่าจากผู้บอกภาษาทั้งหมด 140 คน มีผู้บอกภาษา 70 คนใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป และผู้บอกภาษาอีก 70 คนใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐาน ทำให้ผู้วิจัยสนใจว่าจะเป็นไปได้หรือไม่ที่ผู้บอกภาษากลุ่มที่ใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปอาจจะเป็นผู้บอกภาษารุ่นอายุมาก และผู้บอกภาษากลุ่มที่ใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานอาจจะเป็นผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อย ในเรื่องนี้ผู้วิจัยจะวิเคราะห์และกล่าวถึงอย่างละเอียดในบทที่ 6 ซึ่งผู้วิจัยศึกษาการแปรของคำศัพท์ตามรุ่นอายุของผู้พูด

เมื่อพิจารณาตารางที่ 15 ซึ่งแสดงหน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปในอัตราน้อยกว่าร้อยละ 50 พบว่ามีอยู่เพียง 7 หน่วยอรรถ ได้แก่ ‘ไฟฉาย’ ‘ตุ้มหู’ ‘ลิปสติก’ ‘(ดอกไม้) ตุ้ม’ ‘กลับ’ ‘กาแพ’ และ ‘แดงโม’ มี 2 หน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาทั้งหมดไม่ได้ใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป ได้แก่ ‘กลับ’ และ ‘กาแพ’ โดยในกรณีของหน่วยอรรถดังกล่าวผู้บอกภาษาทั้งหมดใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานในอัตราร้อยละ 100

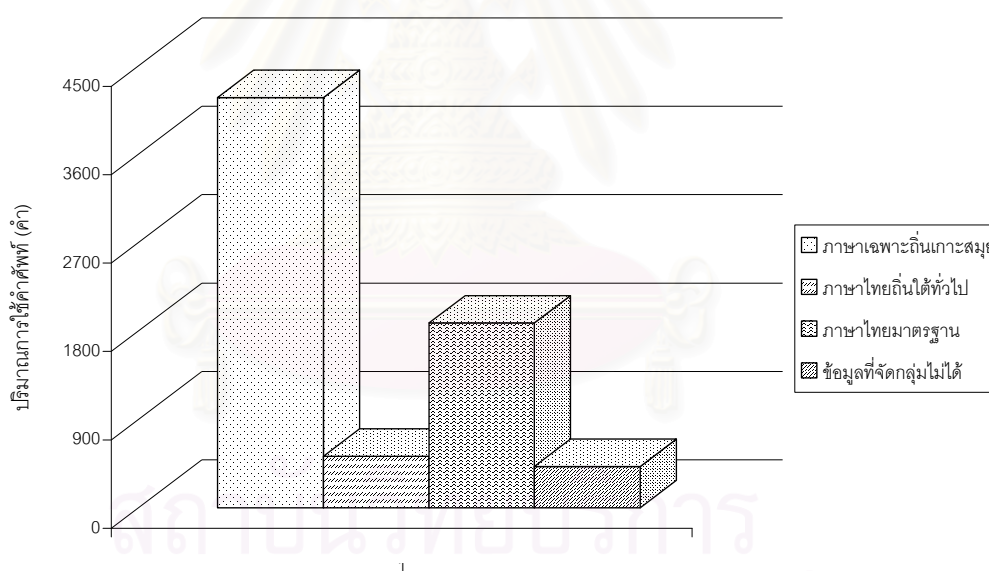
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.2.4 หน่วยอรรถกลุ่มที่ 4 หน่วยอรรถสำหรับศึกษาการใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุย

ตารางที่ 16 ปริมาณและอัตราการใช้คำศัพท์กรณีนของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 4

ประเภทคำศัพท์	ปริมาณ (คำ)	ร้อยละ
ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุย	4176	59.7
ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป	523	7.4
ภาษาไทยมาตรฐาน	1881	26.9
ข้อมูลที่จัดกลุ่มไม่ได้	420	6.0
รวม	7000	100.0

ภาพที่ 15 ปริมาณการใช้คำศัพท์กรณีนของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 4

ตารางที่ 16 และภาพที่ 15 แสดงปริมาณและอัตราการใช้คำศัพท์ในกรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 4 ซึ่งศึกษาการใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุย พบว่าผู้บอกภาษาใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยมากที่สุด (ร้อยละ 59.7) รองลงมาคือคำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐาน (ร้อยละ 26.9) คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป (ร้อยละ 7.4) และคำศัพท์ที่จัดกลุ่มไม่ได้ (ร้อยละ 6.0)

ในกรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 4 ผู้วิจัยคาดไว้ว่าคำศัพท์ที่ได้จากผู้บอกภาษาน่าจะเป็นคำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยทั้งหมด แต่เมื่อประมวลผลข้อมูลทั้งหมดที่ได้จากผู้บอกภาษา

ตารางที่ 17 หน่วยบรรณที่ผู้บอกภาษาใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยในอัตราไม่เกินร้อยละ 50 กรณีของหน่วยบรรณกลุ่มที่ 4

ลำดับที่	หน่วยบรรณ	ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุย	จำนวน	ร้อยละ	ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ	ภาษาไทยมาตรฐาน	จำนวน	ร้อยละ	จัดกลุ่มไม่ได้	จำนวน	ร้อยละ	
7	กรรไกร	ไทรบง	140	100										
24	ป่าห้องใต้	คักวย	140	100										
27	ขมกลอดช่อง	หมมแรง	140	100										
31	เนื้อมะม่วงหิมพานต์	ม่วงขุนหน่ย	140	100										
32	ใบกะเพรา	ใบเกา	140	100										
33	ใบโพทะเล	ใบวาเห้	140	100										
34	ตะลิวปลิง	มูนมิ่ง	140	100										
41	คอหอยกระดูกงูใหญ่หับ	คายนกาค	140	100										
40	ขน	ซวี	139	99.29			ขน	1	0.71					
46	เหล็องอ้อย	เหล็องซิม	133	95			เหล็องอ้อย	7	5					
5	กอยะ	กัวโหยะ	126	90	ซิมมิ่ง	5	3.57	กอยะ	9	6.43				
28	น้ำแข็งใส	น้ำแข็งจืด	126	90			น้ำแข็งใส	14	10					
37	แม่แม่เบ๊	ดอกรวก	126	90			แม่แม่เบ๊	14	10					
18	ตะก๊อบเจ้าพายุ	เบ๊ยกัดดา	125	89.29	เบ๊ยกัดดาโหยะ	10	7.14	ตะก๊อบเจ้าพายุ	5	3.57				
44	ชาวจ๊ะ	ชาวยัด	121	86.43			ชาวจ๊ะ	17	12.14	ชาวยัด	2	1.43		
4	กรรไกรหินหมาก	ไทรหมาก	119	85	ไทรหินหมาก	17	12.14	กรรไกรหินหมาก	4	2.86				
45	คำปี	คำมูยู่	113	80.71			คำปี	22	15.71	คำปีก	5	3.57		
26	ขมกล้วย	หมมหน้าซัน	113	80.71			ขมกล้วย	22	15.71	หมมสุ	5	3.57		
9	ม้ามิ่ง	ม้ามี	105	75	คานม้า	16	11.43	ม้ามิ่ง	19	13.57				
10	ลูกโป่ง	ลูกปวา	103	73.57			ลูกโป่ง	37	26.43					
29	หุ่นสั้น	เส้นหมม	101	72.14	คังหน	4	2.86	หุ่นสั้น	35	25				
49	ลำรับ (โพ)	ปู้	101	72.14			ลำรับ (โพ)	17	12.14	หิว	22	15.72		
35	เหล็กไน	พิชไน	99	70.7	ทวย	1	0.71	เหล็กไน	40	28.57				
32	กระเจียง	แท้เหลน	98	70	แกกต	2	2.86	กระเจียง	40	28.57				
47	เขี้ยวอี	เขี้ยวคิก	98	70			เขี้ยวอี	29	20.71	เขี้ยวเม็ง	13	9.29		
3	ทัพพี	ซันใหญ่	95	67.86	หวก	32	22.86	ทัพพี	13	9.28				
43	บวม	กกม	94	67.14	ควีก	39	27.86	บวม	7	5				
14	ท่อนไม้	ลุงไม้	90	64.29	ชอน	20	14.29	ท่อนไม้	30	21.42				
19	บัตรเจริญ	เคียบ	79	56.43			บัตรเจริญ	11	7.86	กาคัด	50	35.71		
50	หมอสำแย	แม่ทาน	77	55			หมอสำแย	61	43.57	แม่ทอช	2	1.43		
36	ชันนา	ชันเกิด	74	52.86			ชันนา	60	42.85	ชันหนา	6	5.3		
39	รูต	รูยัด	71	50.72			รูต	66	47.14	รูยัด	3	2.14		

ตารางที่ 18 หน่วยบรรณที่ผู้บอกภาษาใช้คำศัพท์ภาษาไทยเฉพาะถิ่นเกาะสมุยในอัตราไม่เกินร้อยละ 50 กรณีของหน่วยบรรณกลุ่มที่ 4

ลำดับที่	หน่วยบรรณ	ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุย	จำนวน	ร้อยละ	ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ	ภาษาไทยมาตรฐาน	จำนวน	ร้อยละ	จัดกลุ่มไม่ได้	จำนวน	ร้อยละ	
1	น้ำชาวม้า	ม้าหม	62	44.29			น้ำชาวม้า	78	55.71					
2	คะหลิว	แท้สำน	65	46.43	หวก	37	26.43	คะหลิว	38	27.14				
6	ขลากยา	ผอยยา	64	45.71	ขลากยา	12	8.56	ขลากยา	64	45.71				
8	ม้าชนหมู	ม้ายี่ปะ	8	5.71			ม้าชนหมู	79	56.43	ม้าเจ็ดหัว	53	37.56		
11	กูดแง	ลูกแง	42	30	คอกแง	81	57.86	กูดแง	17	12.14				
12	ชานม่อง	ม้ามา	15	10.71	ซิมมิ่ง	34	24.29	ชานม่อง	91	65				
13	ไม้เขนเคือ	ไม้ซ้องเคือ	20	14.29			ไม้เขนเคือ	101	72.14	ไม้เขนแก้ว	19	13.57		
15	น้ำอืดลม	น้ำเน็ด	5	3.57			น้ำอืดลม	3	2.14	น้ำชาวด	132	94.29		
16	บุหรี	มวเฮา	24	17.14			บุหรี	83	59.29	ชานูย	33	23.57		
17	ไฟเซ็ก	แกล็กไฟกิด	21	15			ไฟเซ็ก	65	46.43	แกล็กไฟ	54	38.57		
20	เคือแรนยาว	เคือมียยาว	17	12.14			เคือแรนยาว	122	87.14	เคือแรนใหญ่	1	0.71		
21	ลูกเหม็น	ชานม	66	47.14			ลูกเหม็น	71	50.72	ชานมั้น	3	2.14		
22	คิม	ปากกม	47	33.51			คิม	93	66.43					
23	ปุย	มายา	9	6.43			ปุย	131	93.57					
25	ลิ้นชีก						ลิ้นชีก	135	96.43	กะ	5	3.57		
30	มะเขือยาว	เขือโง่งพะ	39	27.86	เขือยาว	90	64.28	มะเขือยาว	11	7.86				
42	หมั้น	คิง	15	10.71			หมั้น	113	80.72	งง	12	8.57		
48	ใจ (ค้าย)	แคด	11	7.86	หลอด	123	87.85	ใจ (ค้าย)	6	4.29				

แล้วพบว่าผู้บอกภาษาให้ข้อมูลเป็นคำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐาน ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป และคำศัพท์ที่จัดกลุ่มไม่ได้ด้วย อย่างไรก็ตามพบว่ามีการใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยมากพอสมควร ถ้าหากพิจารณาการใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยจากแต่ละหน่วยอรรถจะพบว่าผู้บอกภาษาส่วนใหญ่มีการใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยในอัตราที่สูงมาก ในบางหน่วยอรรถมีอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยสูงมากถึงร้อยละ 100 เช่น ‘กรรไกร’ ‘ปาห้องโก’ ‘ขนมลอดช่อง’ เป็นต้น และบางหน่วยอรรถที่มีอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยสูงมากกว่าร้อยละ 90 เช่น ‘ชน’ ‘เหล็องอ้อย’ และ ‘น้ำแข็งใส’ เป็นต้น (ดูตารางที่ 17) ทำให้มั่นใจได้ว่าคำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยเหล่านั้น น่าจะเป็นคำศัพท์ที่ยังคงมีการใช้อย่างต่อเนื่องต่อไปในอนาคต อย่างไรก็ตามในบางหน่วยอรรถมีการใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยน้อยมาก เช่น ‘ปุย’ ‘ผ้าขนหนู’ ‘น้ำอัดลม’ เป็นต้น และมีหน่วยอรรถ 1 หน่วยอรรถ ที่ไม่มีการใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยเลย คือ หน่วยอรรถ ‘ลั่นชั๊ก’ (ดูตารางที่ 18) ทำให้ทำนายได้ว่าในอนาคตอันใกล้คำศัพท์เฉพาะถิ่นเหล่านั้นจะสูญหายไปเพราะไม่มีคนใช้คำศัพท์นั้นอีกแล้ว

ตารางที่ 17 แสดงหน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยในอัตรา มากกว่าร้อยละ 50 เรียงลำดับจากอัตราที่มากไปหาน้อย จะเห็นว่าผู้บอกภาษาชาวเกาะสมุยใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยในปริมาณที่สูงมาก คือพบว่าจากหน่วยอรรถทั้งหมด 50 หน่วยอรรถ มีหน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยในอัตรา มากกว่าร้อยละ 50 จำนวน 32 หน่วยอรรถ จากจำนวนดังกล่าวพบว่ามีหน่วยอรรถที่น่าสนใจคือหน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยในอัตราร้อยละ 100 จำนวน 8 หน่วยอรรถ ได้แก่ ‘กรรไกร’ ‘ปาห้องโก’ ‘ขนมลอดช่อง’ ‘เม็ดมะม่วงหิมพานต์’ ‘ใบกะเพรา’ ‘ใบโหระพา’ ‘ตะลิงปลิง’ และ ‘ตายเพราะถูกของใหญ่ทับ’ นอกจากนี้หน่วยอรรถที่เหลืออีก 24 หน่วยอรรถ เช่น ‘ชน’ ‘เหล็องอ้อย’ ‘กอเอี๊ยะ’ ‘น้ำแข็งใส’ ‘แม่แม่เปี้ย’ ‘ตะเกียงเจ้าพายุ’ เป็นต้น เป็นหน่วยอรรถที่มีอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยมากกว่าร้อยละ 50 มีคำศัพท์ที่ปรากฏร่วมกับคำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุย คือ คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป ภาษาไทยมาตรฐานและคำศัพท์ที่จัดกลุ่มไม่ได้

เมื่อพิจารณาตารางที่ 18 ซึ่งแสดงหน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยในอัตราน้อยกว่าร้อยละ 50 จำนวน 18 หน่วยอรรถ ได้แก่ ‘ใจ (ด้าย)’ ‘มะเขือยาว’ ‘กุญแจ’ ‘ลั่นชั๊ก’ ‘ปุย’ ‘เสื่อแขนยาว’ ‘หมั่น’ ‘ไม้แขวนเสื้อ’ ‘ยาหม่อง’ ‘คิม’ ‘บุหรี’ ‘ผ้าขนหนู’ ‘ผ้าขาวม้า’ ‘ลูกเหม็น’ ‘น้ำอัดลม’ ‘ตะหลิว’ ‘ฉลากยา’ และ ‘ไฟแช็ก’ คำศัพท์ที่ปรากฏแทนคำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุย ได้แก่ คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐาน ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปและคำศัพท์ที่จัดกลุ่มไม่ได้ ทั้งนี้พบการปรากฏของคำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานในทุกหน่วยอรรถ

จากการศึกษาการใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุย พบว่าจากจำนวนหน่วยอรรถทั้งหมด 50 หน่วยอรรถ มีเพียง 8 หน่วยอรรถ ที่ผู้บอกภาษาชาวเกาะสมุยใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยในอัตราร้อยละ 100 และมีหน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษามีอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยน้อยกว่าร้อยละ 50 มากถึง 18 หน่วยอรรถ หากเปรียบเทียบกับการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปโดยย้อนไปพิจารณาข้อมูลจากหน่วยอรรถกลุ่มที่ 3 ซึ่งเป็นหน่วยอรรถสำหรับศึกษาการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป จะเห็นว่าจากจำนวนหน่วยอรรถทั้งหมด 50 หน่วยอรรถ ผู้บอกภาษาใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปในอัตราร้อยละ 100 จำนวนมากถึง 30 หน่วยอรรถ และมีเพียง 8 หน่วยอรรถเท่านั้นที่ผู้บอกภาษาใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปในอัตราน้อยกว่าร้อยละ 50 ประเด็นนี้น่าสนใจเนื่องจากการเปรียบเทียบในกรณีเช่นนี้ทำให้มองเห็นภาพการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยว่าในปัจจุบันผู้บอกภาษาชาวเกาะสมุยยังคงใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปอย่างเหนียวแน่นมากในชีวิตประจำวัน ในขณะที่คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยอาจจะกำลังถูกกลืนหรือแทนที่ด้วยคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปและภาษาไทยมาตรฐาน

ผลงานวิจัยนี้สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่าภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยเป็นภาษาลูกผสม (hybrid language) โดยพบว่าผู้บอกภาษาใช้คำศัพท์หลายประเภทปะปนกัน ได้แก่ คำศัพท์ภาษาไทย 4 ถิ่น ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุย ภาษาไทยมาตรฐานและคำศัพท์ที่จัดกลุ่มไม่ได้ ตารางแสดงปริมาณและอัตราการใช้คำศัพท์จากหน่วยอรรถทั้ง 4 กลุ่ม เป็นสิ่งที่สามารถแสดงให้เห็นได้อย่างชัดเจนว่าผู้บอกภาษาชาวเกาะสมุยมีการใช้คำศัพท์ปะปนกันหลายประเภท ผลการวิจัยในช่วงนี้มีลักษณะน่าสนใจมากประการหนึ่ง คือ จากการคัดเลือกหน่วยอรรถในแต่ละกลุ่มเพื่อศึกษาคำศัพท์ที่ต่างประเภทกันนั้น ผู้วิจัยคาดว่าจะได้ข้อมูลจากผู้บอกภาษาเป็นคำศัพท์ที่ต้องการศึกษาเท่านั้น แต่จากการประมวลผลข้อมูลทำให้พบว่ามีคำศัพท์ประเภทอื่นรวมอยู่ด้วยเสมอ สิ่งนี้เป็นหลักฐานอีกข้อหนึ่งที่ยืนยันความเป็นภาษาลูกผสม (hybrid language) ของภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยได้เป็นอย่างดี ทั้งนี้ผู้วิจัยพบว่าผู้บอกภาษาชาวเกาะสมุยมีการใช้คำศัพท์กลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้ ซึ่งได้แก่ ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปและภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุย ในปริมาณที่สูงมาก แต่ก็พบว่าการปรากฏของภาษาไทยมาตรฐานปะปนอยู่ในหน่วยอรรถทุกกลุ่ม ผู้วิจัยจึงนับรวมปริมาณการใช้คำศัพท์ทั้งหมดที่เป็นคำศัพท์ในกลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้เป็นกลุ่มเดียวกัน (ดูตารางที่ 19 และภาพที่ 16) เพื่อเปรียบเทียบให้เห็นอย่างชัดเจนระหว่างการใช้คำศัพท์ภาษาไทย 4 ถิ่น คำศัพท์กลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้ คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานและคำศัพท์ที่จัดกลุ่มไม่ได้

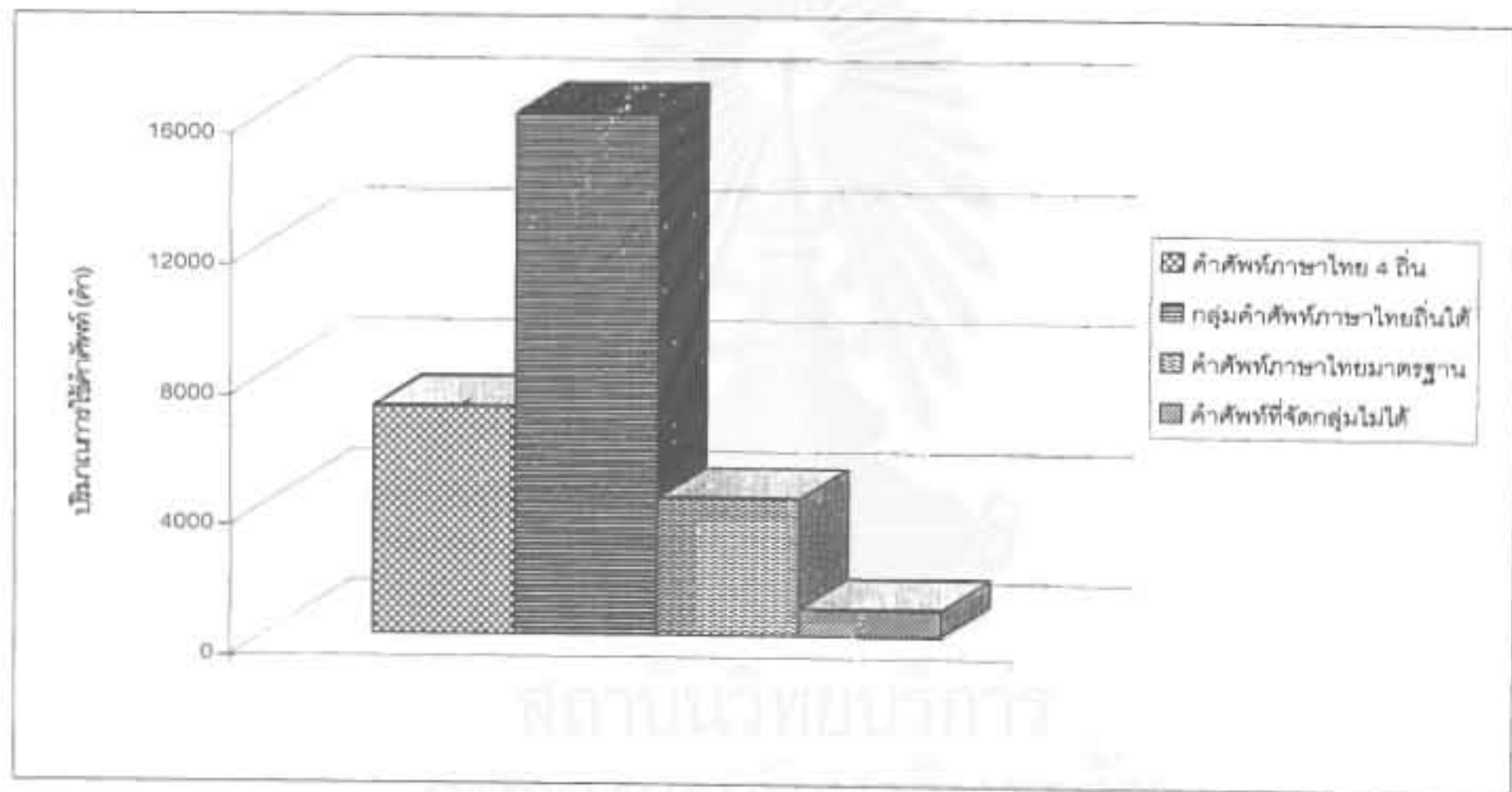
ตารางที่ 19 การใช้คำศัพท์ของผู้บอกภาษาโดยนับรวมข้อมูลการใช้คำศัพท์กลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้ เป็นกลุ่มเดียวกัน

ประเภทคำศัพท์	ปริมาณ (คำ)	ร้อยละ
คำศัพท์ภาษาไทย 4 ถิ่น	6996	24.9
กลุ่มคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้	15984	57.1
คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐาน	4204	15.0
คำศัพท์ที่จัดกลุ่มไม่ได้	812	2.9
รวม	28000	100.0

จากตารางที่ 19 และภาพที่ 16 พบว่าผู้บอกภาษาชาวเกาะสมุยทั้งหมดมีปริมาณการใช้คำศัพท์กลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้มากที่สุด (ร้อยละ 57.1) รองลงมาคืออัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทย 4 ถิ่น (ร้อยละ 24.9) ภาษาไทยมาตรฐาน (ร้อยละ 15.0) และคำศัพท์ที่จัดกลุ่มไม่ได้ (ร้อยละ 2.9) แสดงให้เห็นว่าผู้บอกภาษาชาวเกาะสมุยให้ความสำคัญกับการใช้คำศัพท์กลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้ เนื่องจากคำศัพท์กลุ่มนี้ยังคงมีปริมาณที่สูงมากเมื่อเปรียบเทียบกับปริมาณการใช้คำศัพท์ประเภทอื่น อย่างไรก็ตาม จากการพิจารณาปริมาณและอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐาน ผู้วิจัยมีความเห็นว่าผู้พูดชาวเกาะสมุยมีแนวโน้มที่จะใช้คำศัพท์ประเภทนี้มากขึ้น เนื่องจากเกาะสมุยเป็นเมืองที่มีความเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว มีนักท่องเที่ยวเดินทางจากต่างถิ่นเข้ามาอาศัยตั้งหลักแหล่งทำมาหากิน มีเทคโนโลยีที่ทันสมัยต่างๆ เช่น โทรศัพท์ วิทยุ อินเทอร์เน็ต ฯลฯ ทำให้ผู้พูดชาวเกาะสมุยได้รับอิทธิพลการใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานจากปัจจัยเหล่านี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาพที่ 16 การใช้คำศัพท์ของผู้บอภาษาโดยนับรวมข้อมูลการใช้คำศัพท์กลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้เป็นกลุ่มเดียวกัน

บทที่ 5

การแปรของคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยตามถิ่นที่อยู่ของผู้พูด

5.1 ความเป็นภาษาลูกผสมของภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยในระดับตำบล

ในบทที่ 4 ผู้วิจัยได้แสดงภาพรวมการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยของผู้บอกภาษาชาวเกาะสมุยทั้งหมด ซึ่งงานวิจัยนี้ยืนยันว่าภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยเป็นภาษาลูกผสม (hybrid language) เนื่องจากมีการใช้คำศัพท์ปะปนกันหลายประเภท ได้แก่คำศัพท์ภาษาไทย 4 ถิ่นภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุย ภาษาไทยมาตรฐานและคำศัพท์ที่จัดกลุ่มไม่ได้ ในบทนี้ผู้วิจัยจะวิเคราะห์การแปรของคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยในระดับตำบล โดยข้อมูลที่ผู้วิจัยนำมาพิจารณาคือปริมาณและอัตราการใช้คำศัพท์ของผู้บอกภาษาชาวเกาะสมุยจากแต่ละจุดเก็บข้อมูล เพื่อวิเคราะห์ว่าภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยในระดับตำบลมีลักษณะการใช้ภาษาเป็นลูกผสมด้วยหรือไม่ และหาข้อสรุปว่าภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยที่ใช้ในตำบลต่างๆ มีความแตกต่างกันหรือไม่อย่างไร ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยตั้งสมมติฐานว่า คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยที่ใช้ในตำบลต่างๆ แตกต่างกัน กล่าวคือ มีแนวโน้มการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุย และภาษาไทยมาตรฐานไม่เท่ากัน โดยมีแนวคิดที่ผู้บอกภาษาชาวเกาะสมุยที่อยู่ในตำบลที่มีนักท่องเที่ยวมากน่าจะใช้คำศัพท์แตกต่างจากผู้บอกภาษาที่อยู่ในตำบลที่มีนักท่องเที่ยวน้อย

จากแนวคิดดังกล่าวผู้วิจัยได้แบ่งกลุ่มตำบลในเกาะสมุยที่มีสภาพโดยรวมและความเป็นอยู่ของประชากรที่คล้ายคลึงกันตามความเจริญในพื้นที่และปริมาณความหนาแน่นของนักท่องเที่ยว เพื่อความสะดวกในการวิเคราะห์ว่าภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยที่ใช้ในตำบลต่างๆ แตกต่างกันหรือไม่ โดยพิจารณาจากหลักเกณฑ์ดังนี้

กลุ่มที่ 1 ตำบลที่มีความเจริญมากและมีปริมาณนักท่องเที่ยวมาก ตำบลที่ถูกจัดให้อยู่ในกลุ่มนี้เป็นตำบลที่อยู่ในพื้นที่ที่มีนักท่องเที่ยวและผู้คนจากต่างถิ่นเข้าไปอาศัยอยู่มากและมักจะมีสถานที่ดังต่อไปนี้

- ที่พัก ได้แก่ โรงแรม รีสอร์ทและบังกะโลหลายแห่ง
- สถานที่ท่องเที่ยว
- สถานบันเทิงยามค่ำคืน
- ร้านขายสินค้าที่ตั้งเรียงรายบนถนนสำหรับให้นักท่องเที่ยวได้เดินเลือกชมสินค้า

(walking street)

- ท่าเรือ

กลุ่มที่ 2 ตำบลที่มีความเจริญน้อยและมีปริมาณนักท่องเที่ยวน้อย ตำบลที่ถูกจัดให้อยู่ในกลุ่มนี้เป็นตำบลที่อยู่ในพื้นที่ที่มีนักท่องเที่ยวและผู้คนจากต่างถิ่นเข้าไปอาศัยอยู่น้อย ชาวบ้านใช้พื้นที่ส่วนใหญ่เพื่อประกอบอาชีพทางการเกษตร เช่น เพาะปลูก และทำไร่ทำสวน ฯลฯ

ตารางที่ 20 การแบ่งกลุ่มตำบลตามความเจริญและปริมาณนักท่องเที่ยว

กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 2
ตำบลอ่างทอง	ตำบลหน้าเมือง
ตำบลแม่น้ำ	ตำบลดิ่งงาม
ตำบลบ่อผุด	ตำบลลิปะน้อย ¹
ตำบลมะเร็ด	

ในตอนต่อไปนี้ผู้วิจัยจะแสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยแต่ละตำบล (ดูตารางที่ 21 ภาพที่ 17 และภาพที่ 18) โดยแสดงพร้อมกันกับภาพรวมการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยจำแนกตามประเภทของคำศัพท์² ผู้วิจัยนำเสนอใน 2 รูปแบบ คือ การใช้คำศัพท์ทุกประเภทของแต่ละตำบล (ภาพที่ 17) และการใช้คำศัพท์แต่ละประเภทในทุกตำบล (ภาพที่ 18) โดยในบทนี้ผู้วิจัยจะใช้หน่วยอรรถในการวิเคราะห์ 150 หน่วยอรรถ หรืออีกนัยหนึ่งคือใช้หน่วยอรรถ 3 กลุ่ม เนื่องจากดังที่กล่าวมาแล้วในบทที่ 3 ว่าผู้วิจัยจะวิเคราะห์หน่วยอรรถกลุ่มที่ 1 ซึ่งเป็นหน่วยอรรถสำหรับศึกษาการใช้คำศัพท์ภาษาไทย 4 ถิ่นในบทที่ 4 เพียงบทเดียวเท่านั้น³

¹ ถึงแม้ว่าตำบลลิปะน้อยจะเป็นตำบลที่ตั้งของท่าเรือแห่งหนึ่ง แต่พื้นที่โดยรวมแล้วเป็นพื้นที่สำหรับการเกษตรเสียมากกว่า ผู้วิจัยจึงจัดให้ตำบลลิปะน้อยอยู่ในกลุ่มของจุดเก็บข้อมูลที่มีนักท่องเที่ยวน้อย

² ดูเรื่องเดียวกันในหน้า 57 (นำเสนอเป็นกราฟวงกลม)

³ ดูคำอธิบายหน้า 49

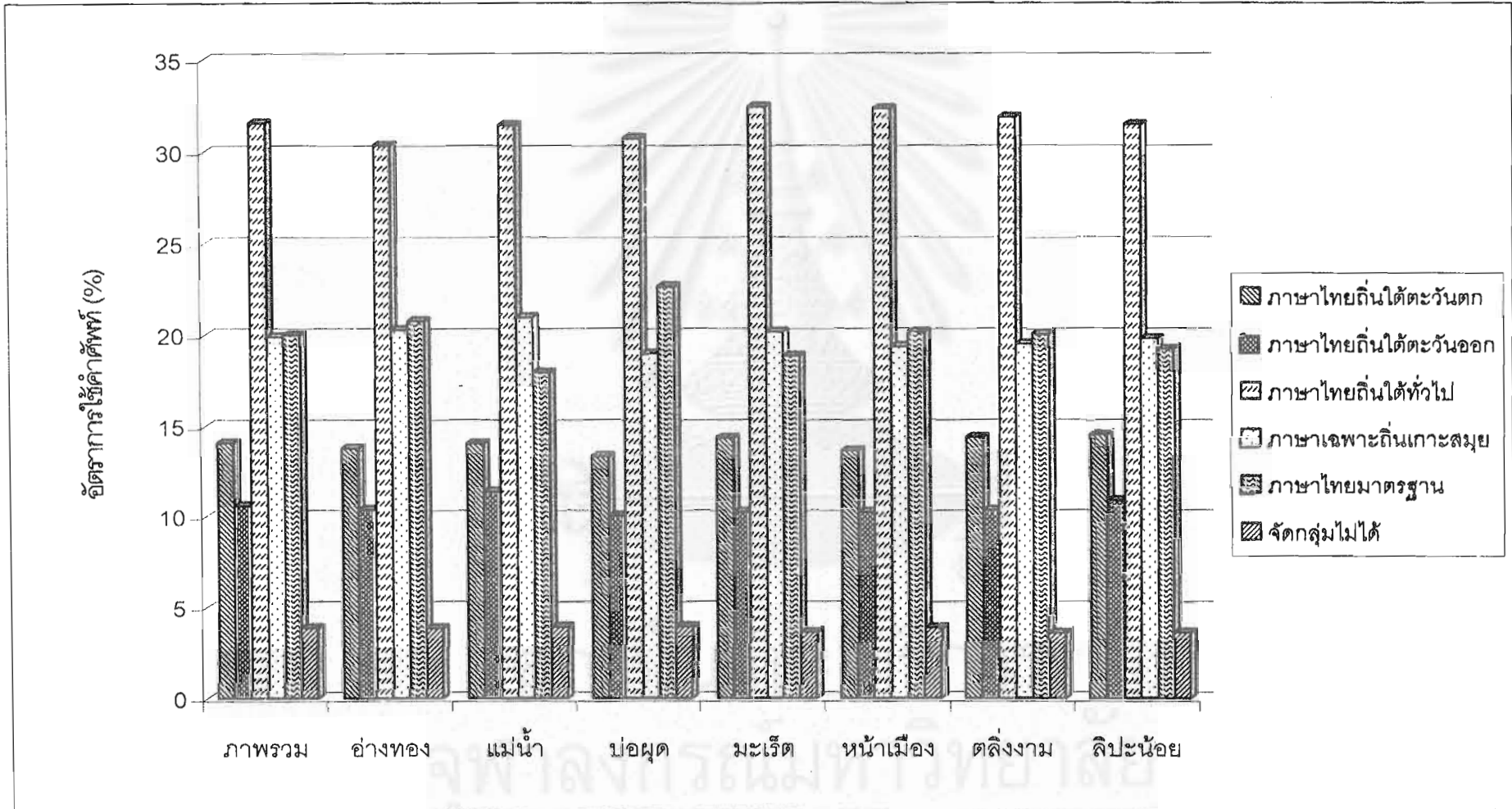
ตารางที่ 21 ปริมาณและอัตราการใช้คำศัพท์ของแต่ละตำบล

ประเภทคำศัพท์		ภาพรวม	ช่างทอง	แม่น้ำ	ปอด	มะเร็ต	หน้าเมือง	ตลิ่งงาม	ลิปะน้อย
ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก	ปริมาณ	2954	416	422	402	431	412	433	438
	ร้อยละ	14.1	13.8	14.1	13.4	14.4	13.7	14.4	14.6
ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก	ปริมาณ	2216	312	341	302	309	310	313	329
	ร้อยละ	10.6	10.4	11.4	10.1	10.3	10.3	10.4	10.9
ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป	ปริมาณ	6638	921	945	923	976	972	956	946
	ร้อยละ	31.6	30.4	31.5	30.8	32.5	32.4	31.9	31.5
ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุย	ปริมาณ	4176	608	630	570	607	582	585	594
	ร้อยละ	19.9	20.3	21.0	19.0	20.2	19.4	19.5	19.8
ภาษาไทยมาตรฐาน	ปริมาณ	4204	625	541	682	567	607	602	580
	ร้อยละ	20.0	20.8	18.0	22.7	18.9	20.2	20.1	19.3
จัดกลุ่มไม่ได้	ปริมาณ	812	118	121	121	110	118	111	113
	ร้อยละ	3.9	3.9	4.0	4.0	3.7	3.9	3.7	3.7
รวม	ปริมาณ	21000	3000	3000	3000	3000	3000	3000	3000
	ร้อยละ	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0

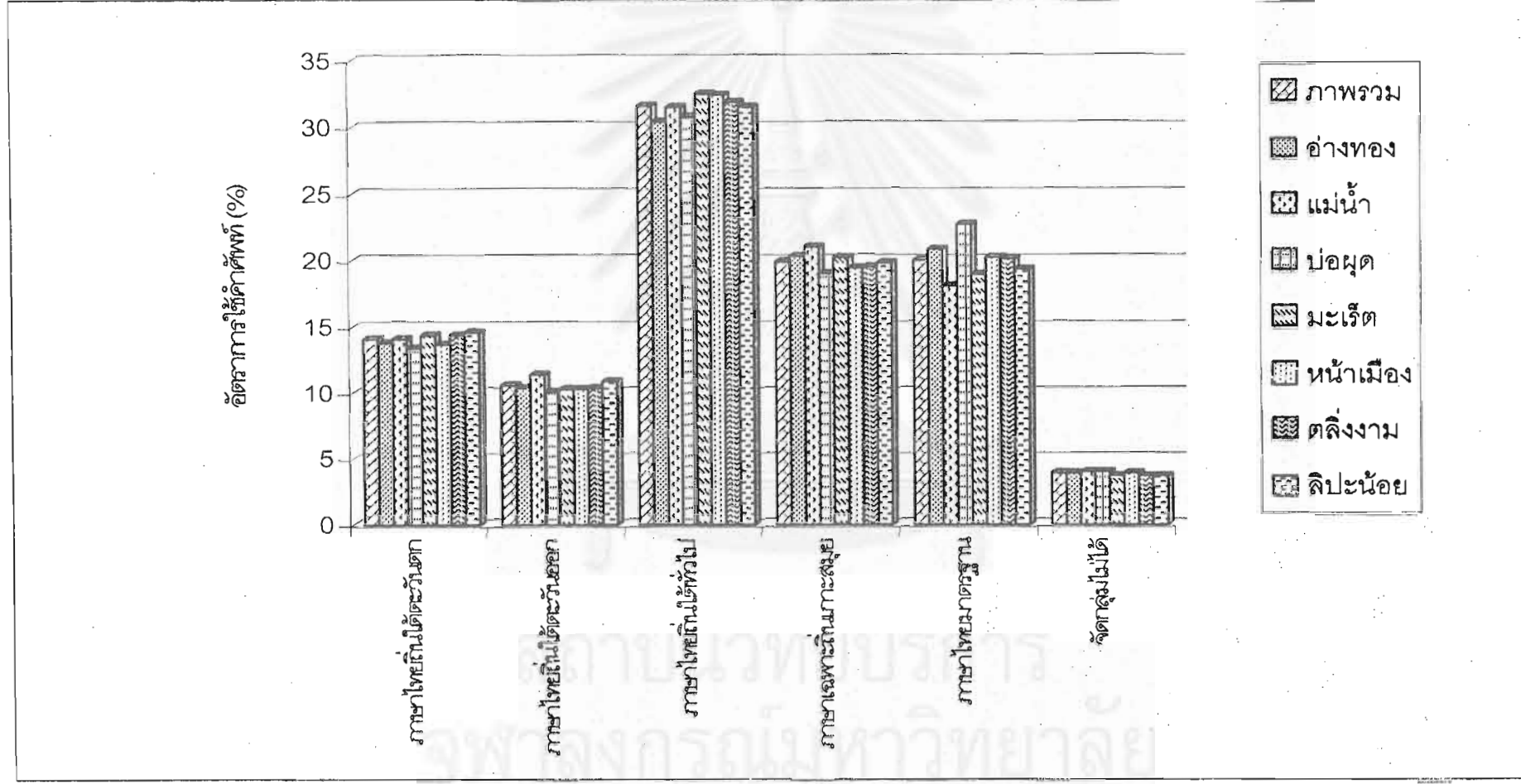
$\chi^2 = 34.465$ $df = 30$ $p > 0.001$

สถาบันวิจัยภาษา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาพที่ 17 อัตราการใช้คำศัพท์ทุกประเภทของแต่ละตำบล

ภาพที่ 18 อัตราการใช้คำศัพท์แต่ละประเภทในทุกตำบล

จากตารางที่ 21 ภาพที่ 17 และภาพที่ 18 ซึ่งแสดงปริมาณและอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยในภาพรวมและจำแนกแต่ละตำบล เห็นได้อย่างชัดเจนว่าภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยทุกตำบลเป็นภาษาลูกผสม (hybrid language) กล่าวคือผู้บอกภาษาจากทุกตำบลมีการใช้คำศัพท์ปะปนกันหลายประเภทเหมือนกันทั้งหมด ดังนั้นจึงไม่ได้เป็นเพียงผู้บอกภาษาจากตำบลใดตำบลหนึ่งเท่านั้นที่มีลักษณะการใช้คำศัพท์เป็นภาษาลูกผสม (hybrid language) และหากพิจารณาข้อมูลการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยของผู้บอกภาษาตามกลุ่มตำบลที่มีนักท่องเที่ยวมากและกลุ่มตำบลที่มีนักท่องเที่ยวน้อย จะเห็นว่าภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยที่ใช้พูดโดยผู้บอกภาษาจากทั้ง 2 กลุ่มตำบลเป็นภาษาลูกผสม (hybrid language)

นอกจากนี้พบว่าผู้บอกภาษาจากทุกตำบลมีอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทย 4 ถิ่นและภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปในอัตราที่สูงมาก และมีอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกมากกว่าภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก ข้อที่น่าสังเกตคืออัตราการใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยและภาษาไทยมาตรฐาน หากมองในภาพรวมจะเห็นว่าผู้บอกภาษามีอัตราการใช้คำศัพท์ 2 ประเภทนี้เกือบจะเท่ากัน แต่เมื่อพิจารณาข้อมูลของผู้บอกภาษาแต่ละตำบลจะเห็นว่ามีความแตกต่างกันอยู่บ้าง ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่าผู้บอกภาษาจากทุกตำบลมีอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานสูงมากพอสมควร โดยเฉพาะผู้บอกภาษาจากตำบลบ่อผุด ซึ่งมีอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานมากกว่าผู้บอกภาษาจากตำบลอื่น

ผู้วิจัยได้นำปริมาณการใช้คำศัพท์ประเภทต่างๆ ที่แปรตามตำบลมาทดสอบหาค่าไคสแควร์ โดยตั้งสมมติฐานในการทดสอบว่าการใช้คำศัพท์ประเภทต่างๆ ไม่มีความสัมพันธ์กับตำบล ที่ระดับนัยสำคัญ 0.001 จากการทดสอบได้ค่า $\chi^2 = 34.465$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง ($\chi^2 = 59.70$ df = 30) จึงยอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้ สรุปได้ว่าตำบลไม่มีอิทธิพลกับการใช้คำศัพท์ประเภทต่างๆ หรืออีกนัยหนึ่งคือคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยที่ใช้ในตำบลต่างๆ ไม่แตกต่างกัน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

5.2 ผลการวิเคราะห์การใช้คำศัพท์โดยจำแนกตามกลุ่มหน่วยอรรถ:การแปรตามตำบล

ข้อมูลที่ผู้วิจัยได้แสดงในหัวข้อที่ 5.1 เป็นภาพรวมการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยของผู้บอกภาษาแต่ละตำบล ซึ่งจากข้อมูลนี้สามารถสรุปได้ว่าภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยเป็นภาษาลูกผสม (hybrid language) ในระดับตำบลด้วย ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยสนใจที่จะเปรียบเทียบว่าผู้บอกภาษาแต่ละตำบลมีปริมาณการใช้คำศัพท์ประเภทใดมากน้อยยกกว่ากัน แต่ไม่สามารถใช้ข้อมูลที่แสดงในตารางที่ 21 ภาพที่ 17 และภาพที่ 18 มาอธิบายได้ เนื่องจากข้อมูลที่ได้จากผู้บอกภาษาทั้งหมดนี้เป็นผลมาจากการวิเคราะห์หน่วยอรรถรวมทั้ง 200 รายการ หน่วยอรรถทั้งหมดดังกล่าวประกอบขึ้นด้วยหน่วยอรรถ 4 กลุ่ม แต่ละกลุ่มจัดสร้างขึ้นเพื่อศึกษาการใช้คำศัพท์ต่างประเภทกัน ดังนั้นหากจะพิจารณาเรื่องปริมาณความมากน้อยของการใช้คำศัพท์ประเภทต่างๆ จำเป็นต้องพิจารณาโดยจำแนกตามกลุ่มหน่วยอรรถแต่ละกลุ่ม ต่อไปนี้ผู้วิจัยจะนำเสนอเรื่องการแปรของคำศัพท์ในระดับตำบล อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยจะศึกษาการแปรของคำศัพท์ในระดับตำบลจากข้อมูลที่ได้จากหน่วยอรรถเพียง 3 กลุ่มเท่านั้น เนื่องจากดังที่กล่าวมาแล้วในบทที่ 3 ว่าผู้วิจัยจะวิเคราะห์หน่วยอรรถกลุ่มที่ 1 ซึ่งเป็นหน่วยอรรถสำหรับศึกษาการใช้คำศัพท์ภาษาไทย 4 ถิ่นในบทที่ 4 เพียงบทเดียวเท่านั้น¹

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹ ดูคำอธิบายหน้า 49

5.2.1 หน่วยอรรถกลุ่มที่ 2 หน่วยอรรถสำหรับศึกษาการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก และภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก: การแปรตามตำบล

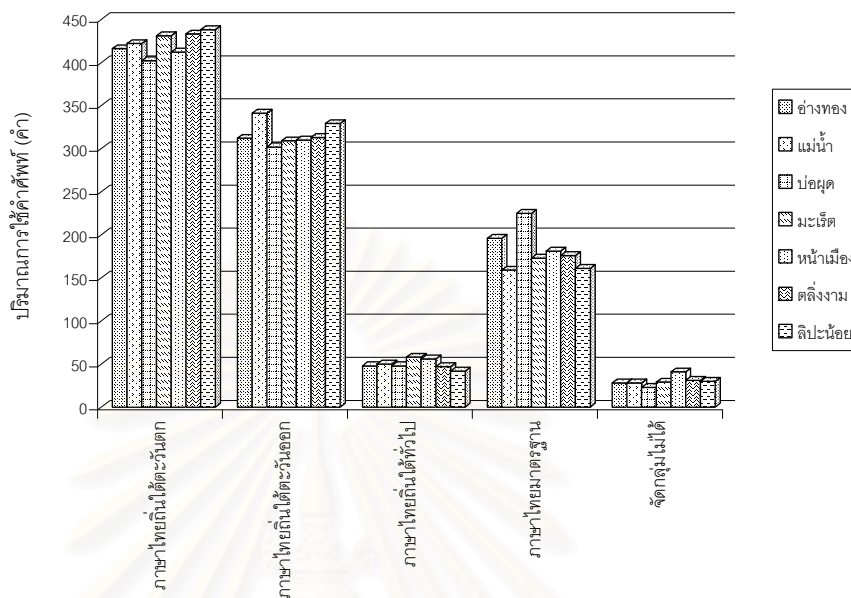
ตารางที่ 22 ปริมาณและอัตราการใช้คำศัพท์กรณิของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 2: การแปรตามตำบล

ประเภทคำศัพท์		อ่างทอง	แม่น้ำ	บ่อผุด	มะเร็ต	หน้าเมือง	ตลิ่งงาม	ลิปะน้อย
ภาษาไทยถิ่นใต้ ตะวันตก	ปริมาณ	416	422	402	431	412	433	438
	ร้อยละ	41.6	42.2	40.2	43.1	41.2	43.3	43.8
ภาษาไทยถิ่นใต้ ตะวันออก	ปริมาณ	312	341	302	309	310	313	329
	ร้อยละ	31.2	34.1	30.2	30.9	31.0	31.3	32.9
ภาษาไทยถิ่นใต้ ทั่วไป	ปริมาณ	48	50	48	58	56	47	42
	ร้อยละ	4.8	5.0	4.8	5.8	5.6	4.7	4.2
ภาษาไทย มาตรฐาน	ปริมาณ	196	159	225	173	181	176	161
	ร้อยละ	19.6	15.9	22.5	17.3	18.1	17.6	16.1
จัดกลุ่มไม่ได้	ปริมาณ	28	28	23	29	41	31	30
	ร้อยละ	2.8	2.8	2.3	2.9	4.1	3.1	3.0
รวม	ปริมาณ	1000	1000	1000	1000	1000	1000	1000
	ร้อยละ	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0

$$\chi^2 = 32.698 \quad df = 24 \quad p > 0.001$$

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาพที่ 19 ปริมาณการใช้คำศัพท์กรณิของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 2:การแปรตามตำบล

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากผู้บอกภาษาแต่ละตำบลพบว่าภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยเป็นภาษาลูกผสม (hybrid language) และมีการใช้คำศัพท์ทั้งจากภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกและจากภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกโดยใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกมากกว่าภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก ที่น่าสนใจคือในการศึกษาหน่วยอรรถกลุ่มที่ 2 นี้ผู้วิจัยคาดว่าผู้บอกภาษาจากทุกตำบลน่าจะให้ข้อมูลเป็นคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกและภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกเท่านั้น แต่หลังจากที่ผู้วิจัยประมวลผลข้อมูลแล้วพบว่าผู้บอกภาษาใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปและภาษาไทยมาตรฐานด้วยในทุกตำบล ผลงานวิจัยนี้จึงแตกต่างจากงานวิจัยที่ผ่านมา กล่าวคืองานวิจัยของประภาพรพรณ (2528) แสดงให้เห็นว่าหน่วยอรรถเหล่านี้มีการใช้เฉพาะคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกและภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก แต่งานวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่าผู้บอกภาษาชาวเกาะสมุยใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปและภาษาไทยมาตรฐานด้วยในทุกตำบล

เมื่อพิจารณาจากตารางที่ 22 และภาพที่ 19 จะเห็นว่าในกรณีของของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 2 ซึ่งศึกษาการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกและภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก ผู้บอกภาษาทั้ง 2 กลุ่ม คือกลุ่มผู้บอกภาษาที่อยู่ในตำบลที่มีนักท่องเที่ยวมากและกลุ่มผู้บอกภาษาที่อยู่ในตำบลที่มีนักท่องเที่ยวน้อย มีอัตราการใช้คำศัพท์กลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้ ซึ่งได้แก่คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปและภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุย ไม่แตกต่างกันมากนัก ผู้บอกภาษาที่อยู่ในตำบลที่มีนักท่องเที่ยวมากไม่ได้มีอัตราการใช้คำศัพท์กลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้ต่ำกว่าผู้บอกภาษาที่อยู่ในตำบลที่มีนักท่องเที่ยวน้อยเหมือนที่ผู้วิจัยคาดไว้

สังเกตได้จากอัตราการใช้คำศัพท์กลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้ของผู้บอกภาษาจากตำบลแม่ฟ้าและมะเร็ต นอกจากนั้นการใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานของผู้บอกภาษาที่อยู่ในกลุ่มที่มีนักท่องเที่ยวมากก็ไม่ได้มีอัตราสูงกว่าผู้บอกภาษาที่อยู่ในกลุ่มที่มีนักท่องเที่ยวน้อยเสมอไป สังเกตจากอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานของผู้บอกภาษาจากตำบลหน้าเมือง ตลิ่งงามและลิปะน้อย ซึ่งถูกจัดให้อยู่ในกลุ่มนักท่องเที่ยวน้อยแต่มีอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานสูงกว่าผู้บอกภาษาตำบลแม่ฟ้าและมะเร็ต ซึ่งถูกจัดให้อยู่ในกลุ่มตำบลที่มีนักท่องเที่ยวมาก ดังนั้นในกรณีของหน่วยอรรถกลุ่มนี้ผู้วิจัยสรุปว่าการใช้คำศัพท์ของผู้บอกภาษาชาวเกาะสมุยในตำบลที่มีนักท่องเที่ยวมากและนักท่องเที่ยวน้อยไม่มีความแตกต่างกัน

ผู้วิจัยได้นำปริมาณการใช้คำศัพท์ประเภทต่างๆ จากหน่วยอรรถกลุ่มที่ 2 ที่แปรตามตำบลมาทดสอบหาค่าไคสแควร์ โดยตั้งสมมติฐานในการทดสอบว่าการใช้คำศัพท์ประเภทต่างๆ จากหน่วยอรรถกลุ่มที่ 2 ไม่มีความสัมพันธ์กับตำบล ที่ระดับนัยสำคัญ 0.001 จากการทดสอบได้ค่า $\chi^2 = 32.698$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง ($\chi^2 = 51.81$ df = 24) จึงยอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้สรุปได้ว่าตำบลไม่มีอิทธิพลกับการใช้คำศัพท์ประเภทต่างๆ จากหน่วยอรรถกลุ่มที่ 2 หรืออีกนัยหนึ่งคือคำศัพท์ประเภทต่างๆ จากหน่วยอรรถกลุ่มที่ 2 ที่ใช้ในตำบลต่างๆ ไม่แตกต่างกัน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

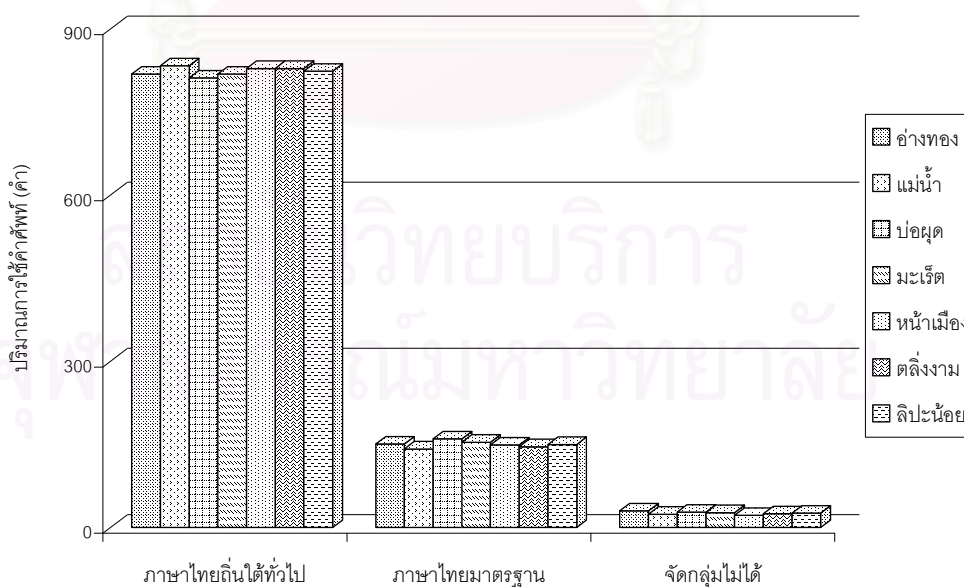
5.2.2 หน่วยอรรถกลุ่มที่ 3 หน่วยอรรถสำหรับศึกษาการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป: การแปรตามตำบล

ตารางที่ 23 ปริมาณและอัตราการใช้คำศัพท์กรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 3: การแปรตามตำบล

ประเภทคำศัพท์		อ่างทอง	แม่น้ำ	บ่อผุด	มะเจ็ด	หน้าเมือง	ตลิ่งงาม	ลิปะน้อย
ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป	ปริมาณ	819	834	812	819	829	829	824
	ร้อยละ	81.9	83.4	81.2	81.9	82.9	82.9	82.4
ภาษาไทยมาตรฐาน	ปริมาณ	151	142	160	154	149	146	150
	ร้อยละ	15.1	14.2	16.0	15.4	14.9	14.6	15.0
จัดกลุ่มไม่ได้	ปริมาณ	30	24	28	27	22	25	26
	ร้อยละ	3.0	2.4	2.8	2.7	2.2	2.5	2.6
รวม	ปริมาณ	1000	1000	1000	1000	1000	1000	1000
	ร้อยละ	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0

$$\chi^2 = 3.346 \quad df = 12 \quad p > 0.001$$

ภาพที่ 20 ปริมาณการใช้คำศัพท์กรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 3: การแปรตามตำบล

หน่วยอรรถกลุ่มที่ 3 ศึกษาการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป ผู้วิจัยคัดเลือกหน่วยอรรถกลุ่มนี้จากผลงานวิจัยของประภาพรณ (2528) ซึ่งแสดงให้เห็นว่าในหน่วยอรรถเหล่านี้ผู้บอกภาษาใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปเท่านั้น และผู้วิจัยต้องการศึกษาว่าผู้บอกภาษาชาวเกาะสมุยใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปเหมือนกับผู้บอกภาษาถิ่นอื่นหรือไม่ เมื่อประมวลผลข้อมูลทั้งหมดที่ได้จากผู้บอกภาษาพบว่า ผู้บอกภาษาชาวเกาะสมุยทุกตำบลใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ในปริมาณที่สูงมาก แต่อย่างไรก็ดีผู้บอกภาษาจากทุกตำบลมีการใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานด้วย หากพิจารณาตารางที่ 23 และภาพที่ 20 จะเห็นว่าผู้บอกภาษาจากตำบลบ่อผุดมีอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานสูงกว่าผู้บอกภาษาจากตำบลอื่น และมีอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปต่ำกว่าผู้บอกภาษาจากตำบลอื่น

นอกจากนี้พบว่าผู้บอกภาษาที่อยู่ในตำบลที่มีนักท่องเที่ยวมากและนักท่องเที่ยวมีอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปไม่แตกต่างกันมากนัก สังเกตเห็นว่าตำบลแม่น้ำซึ่งถูกจัดให้อยู่ในกลุ่มนักท่องเที่ยวมากมีอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปสูงที่สุด นอกจากนี้ยังพบว่าการใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานของผู้บอกภาษาที่อยู่ในกลุ่มที่มีนักท่องเที่ยวมากไม่ได้มีอัตราสูงกว่าผู้บอกภาษาที่อยู่ในกลุ่มที่มีนักท่องเที่ยวน้อยเหมือนที่ผู้วิจัยคาดไว้ สังเกตจากอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานของผู้บอกภาษาซึ่งอยู่ในกลุ่มตำบลที่มีนักท่องเที่ยวน้อย ซึ่งได้แก่ ตำบลหน้าเมือง ตลิ่งงามและลิปะน้อย ดังนั้นในกรณีของหน่วยอรรถกลุ่มนี้ผู้วิจัยสรุปว่า การใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปของผู้บอกภาษาชาวเกาะสมุยในตำบลที่มีนักท่องเที่ยวมากและนักท่องเที่ยวมีน้อยไม่มีความแตกต่างกัน

ผู้วิจัยได้นำปริมาณการใช้คำศัพท์ประเภทต่างๆ จากหน่วยอรรถกลุ่มที่ 3 ที่แปรตามตำบลมาทดสอบหาค่าไคสแควร์ โดยตั้งสมมติฐานในการทดสอบว่าการใช้คำศัพท์ประเภทต่างๆ จากหน่วยอรรถกลุ่มที่ 3 ไม่มีความสัมพันธ์กับตำบล ที่ระดับนัยสำคัญ 0.001 จากการทดสอบได้ค่า $\chi^2 = 3.346$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง ($\chi^2 = 32.91$ df = 12) จึงยอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้สรุปได้ว่าตำบลไม่มีอิทธิพลกับการใช้คำศัพท์ประเภทต่างๆ จากหน่วยอรรถกลุ่มที่ 3 หรืออีกนัยหนึ่งคือคำศัพท์ประเภทต่างๆ จากหน่วยอรรถกลุ่มที่ 3 ที่ใช้ในตำบลต่างๆ ไม่แตกต่างกัน

5.2.3 หน่วยอรรถกลุ่มที่ 4 หน่วยอรรถสำหรับศึกษาการใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุย: การแปรตามตำบล

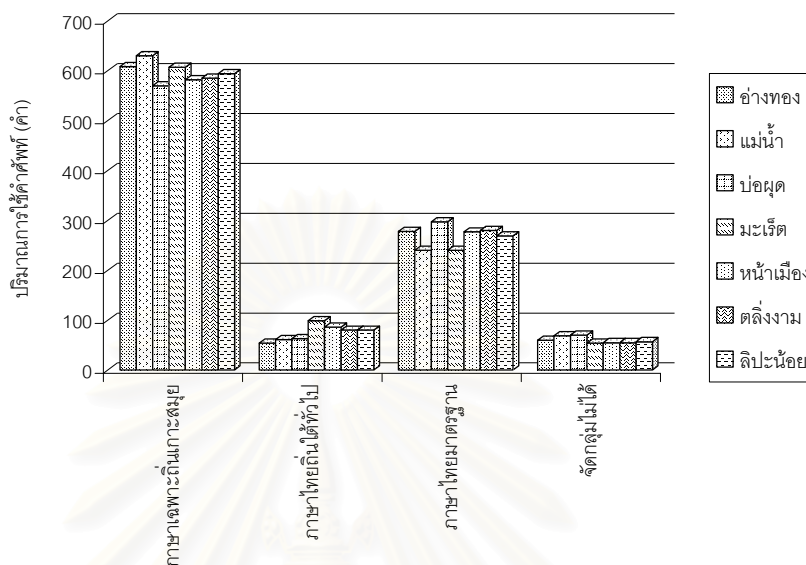
ตารางที่ 24 ปริมาณและอัตราการใช้คำศัพท์กรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 4: การแปรตามตำบล

ประเภทคำศัพท์		อ่างทอง	แม่น้ำ	บ่อผุด	มะเร็ต	หน้าเมือง	ตลิ่งงาม	ลิปะน้อย
ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุย	ปริมาณ	608	630	570	607	582	585	594
	ร้อยละ	60.8	63.0	57.0	60.7	58.2	58.5	59.4
ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป	ปริมาณ	54	61	63	99	86	80	80
	ร้อยละ	5.4	6.1	6.3	9.9	8.6	8.0	8.0
ภาษาไทยมาตรฐาน	ปริมาณ	278	240	297	240	277	280	269
	ร้อยละ	27.8	24.0	29.7	24.0	27.7	28.0	26.9
จัดกลุ่มไม่ได้	ปริมาณ	60	69	70	54	55	55	57
	ร้อยละ	6.0	6.9	7.0	5.4	5.5	5.5	5.7
รวม	ปริมาณ	1000	1000	1000	1000	1000	1000	1000
	ร้อยละ	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0

$$\chi^2 = 39.258 \quad df = 18 \quad p > 0.001$$

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาพที่ 21 ปริมาณการใช้คำศัพท์กรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 4:การแปรตามตำบล

เมื่อประมวลผลข้อมูลทั้งหมดที่ได้จากผู้บอกภาษาในส่วนของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 4 จากตารางที่ 24 และภาพที่ 21 พบว่าผู้บอกภาษาชาวเกาะสมุยทุกตำบลใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุย แต่ผู้วิจัยพบว่าผู้บอกภาษาจากทุกตำบลใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปและภาษาไทยมาตรฐานแทนหน่วยอรรถกลุ่มนี้ด้วย โดยใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานมากกว่าภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป และเมื่อพิจารณาการใช้คำศัพท์ของผู้บอกภาษาแต่ละตำบลจะเห็นว่าผู้บอกภาษาจากตำบลบ่อผุดมีปริมาณการใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานสูงกว่าตำบลอื่น และมีปริมาณการใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยต่ำกว่าตำบลอื่นเล็กน้อย

นอกจากนี้พบว่าผู้บอกภาษาที่อยู่ในตำบลที่มีนักท่องเที่ยวมากและนักท่องเที่ยวมีอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยไม่แตกต่างกันมากนัก สังเกตเห็นว่าตำบลอ่างทองและแม่น้ำ ซึ่งถูกจัดให้อยู่ในกลุ่มนักท่องเที่ยวมากมีอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยสูงกว่าตำบลอื่น นอกจากนี้ยังพบว่าการใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานของผู้บอกภาษาที่อยู่ในกลุ่มที่มีนักท่องเที่ยวมากไม่ได้มีอัตราสูงกว่าผู้บอกภาษาที่อยู่ในกลุ่มที่มีนักท่องเที่ยวน้อยเหมือนที่ผู้วิจัยคาดไว้ สังเกตจากอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานของผู้บอกภาษาซึ่งอยู่ในกลุ่มตำบลที่มีนักท่องเที่ยวน้อย ซึ่งได้แก่ ตำบลหน้าเมือง ตลิ่งงามและลิปะน้อย ดังนั้นในกรณีของหน่วยอรรถกลุ่มนี้ผู้วิจัยสรุปว่าการใช้คำศัพท์ของผู้บอกภาษาชาวเกาะสมุยในตำบลที่มีนักท่องเที่ยวมากและนักท่องเที่ยวมีน้อยไม่มีความแตกต่างกัน

ผู้วิจัยได้นำปริมาณการใช้คำศัพท์ประเภทต่างๆ จากหน่วยอรรถกลุ่มที่ 4 ที่แปรตาม ตำบลมาทดสอบหาค่าไคสแควร์ โดยตั้งสมมติฐานในการทดสอบว่าการใช้คำศัพท์ประเภทต่างๆ จากหน่วยอรรถกลุ่มที่ 4 ไม่มีความสัมพันธ์กับตำบล ที่ระดับนัยสำคัญ 0.001 จากการทดสอบ ได้ค่า $\chi^2 = 39.258$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง ($\chi^2 = 42.31$ df = 18) จึงยอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้สรุปได้ว่าตำบลไม่มีอิทธิพลกับการใช้คำศัพท์ประเภทต่างๆ จากหน่วยอรรถกลุ่มที่ 4 หรืออีกนัยหนึ่งคือคำศัพท์ประเภทต่างๆ จากหน่วยอรรถกลุ่มที่ 4 ที่ใช้ในตำบลต่างๆ ไม่แตกต่างกัน

จากข้อมูลทั้งหมดที่ได้แสดงมาในหัวข้อที่ 5.2 การแปรของคำศัพท์ระดับตำบล จะเห็นว่าผู้วิจัยไม่นำเสนอเรื่องการวิเคราะห์อัตราค่าคำศัพท์ที่เป็นจุดเน้นของแต่ละกลุ่มหน่วยอรรถในระดับตำบล ดังที่เคยเสนอการวิเคราะห์ ภาพรวมของคำศัพท์ในบทที่ 4 ซึ่งผู้วิจัยพิจารณาแบ่งกลุ่มโดยวิเคราะห์จากเกณฑ์การใช้คำศัพท์ในอัตราร้อยละ 50 เนื่องจากในบทนี้ผู้วิจัยสรุปว่าภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยที่ใช้ในตำบลต่างๆ ไม่มีความแตกต่างกัน อัตราการใช้คำศัพท์ประเภทต่างๆ ที่ได้จากผู้บอกภาษาแต่ละตำบลเป็นอัตราที่ใกล้เคียงกันมาก อีกทั้งเมื่อผู้วิจัยทดสอบความแตกต่างของการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยโดยใช้วิธีการทางสถิติ (ไคสแควร์) แล้วพบว่าไม่มีความแตกต่างกันในระดับตำบลในทุกกรณี ดังนั้นผู้วิจัยจึงไม่พิจารณาในเรื่องดังกล่าวในระดับตำบล

เมื่อพิจารณาการใช้คำศัพท์ของผู้บอกภาษาแต่ละตำบลโดยจำแนกตามกลุ่มหน่วยอรรถแล้วจะเห็นว่าผู้บอกภาษาแต่ละตำบลมีแนวโน้มการใช้คำศัพท์เป็นไปในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ ในกรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 1 ซึ่งศึกษาการใช้คำศัพท์ภาษาไทย 4 ถิ่น พบว่าผู้บอกภาษาจากทุกตำบลใช้คำศัพท์ภาษาไทย 4 ถิ่นในอัตราร้อยละ 99.9 กล่าวคือมีผู้บอกภาษาเพียง 4 คนเท่านั้นที่ให้ข้อมูลเป็นคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นได้ทั่วไปจากหน่วยอรรถ 'แก้ว' ในกรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 2 ซึ่งศึกษาการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกและภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก พบว่าผู้บอกภาษาจากทุกตำบลใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกมากกว่าภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก และใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานและภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปด้วย ในกรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 3 ซึ่งศึกษาการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป พบว่าผู้บอกภาษาจากทุกตำบลใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปมากที่สุด แต่ก็ใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานด้วย และในกรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 4 ซึ่งศึกษาการใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุย พบว่าผู้บอกภาษาจากทุกตำบลใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุย แต่ก็ใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานและภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปด้วย

ผู้วิจัยจึงสรุปว่าภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยที่ใช้ในตำบลต่างๆ ไม่แตกต่างกันเนื่องจาก ผู้บอกภาษาจากทุกตำบลมีลักษณะการใช้คำศัพท์เป็นภาษาลูกผสม (hybrid language) เหมือนกัน และผู้บอกภาษาจากทุกตำบลมีแนวโน้มของการใช้คำศัพท์ประเภทต่างๆ เหมือนกันด้วย ดังนั้น ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในระดับตำบล จึงมีความขัดแย้งกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่าคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยที่ใช้ในตำบลต่างๆ แตกต่างกัน มีสิ่งที่น่าสังเกตอยู่ประการหนึ่งคือลักษณะการใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานของผู้บอกภาษาจากตำบลบ่อผุด เนื่องจากผู้บอกภาษาจากตำบลนี้มักจะมีปริมาณการใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานสูงมากกว่าผู้บอกภาษาจากตำบลอื่นเสมอในทุกกลุ่มหน่วยพรรค แต่ไม่ได้เป็นปริมาณที่มากเกินไปจนทำให้เกิดความแตกต่างกับผู้บอกภาษาจากตำบลอื่นมากนัก ผู้วิจัยวิเคราะห์ว่าอาจเป็นเพราะปัจจัยทางด้านสังคมที่สนับสนุนการใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานของผู้บอกภาษาจากตำบลบ่อผุด เนื่องจากตำบลบ่อผุดถือว่าเป็นจุดสำคัญที่สุดของอำเภอเกาะสมุย เป็นแหล่งรวมความเจริญทั้งหมด นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มารวมตัวกันที่ตำบลนี้ เรียกว่าบ่อผุดเป็นตำบลที่มีสภาพคึกคักที่สุดในเกาะสมุยก็ได้ ดังนั้นผู้บอกภาษาที่อาศัยอยู่ในตำบลบ่อผุดจึงอาจจะได้รับความทันสมัยหรือมีการติดต่อสื่อสารกับนักท่องเที่ยวหรือผู้พูดจากต่างถิ่นมากกว่าผู้บอกภาษาที่อยู่ในตำบลอื่น

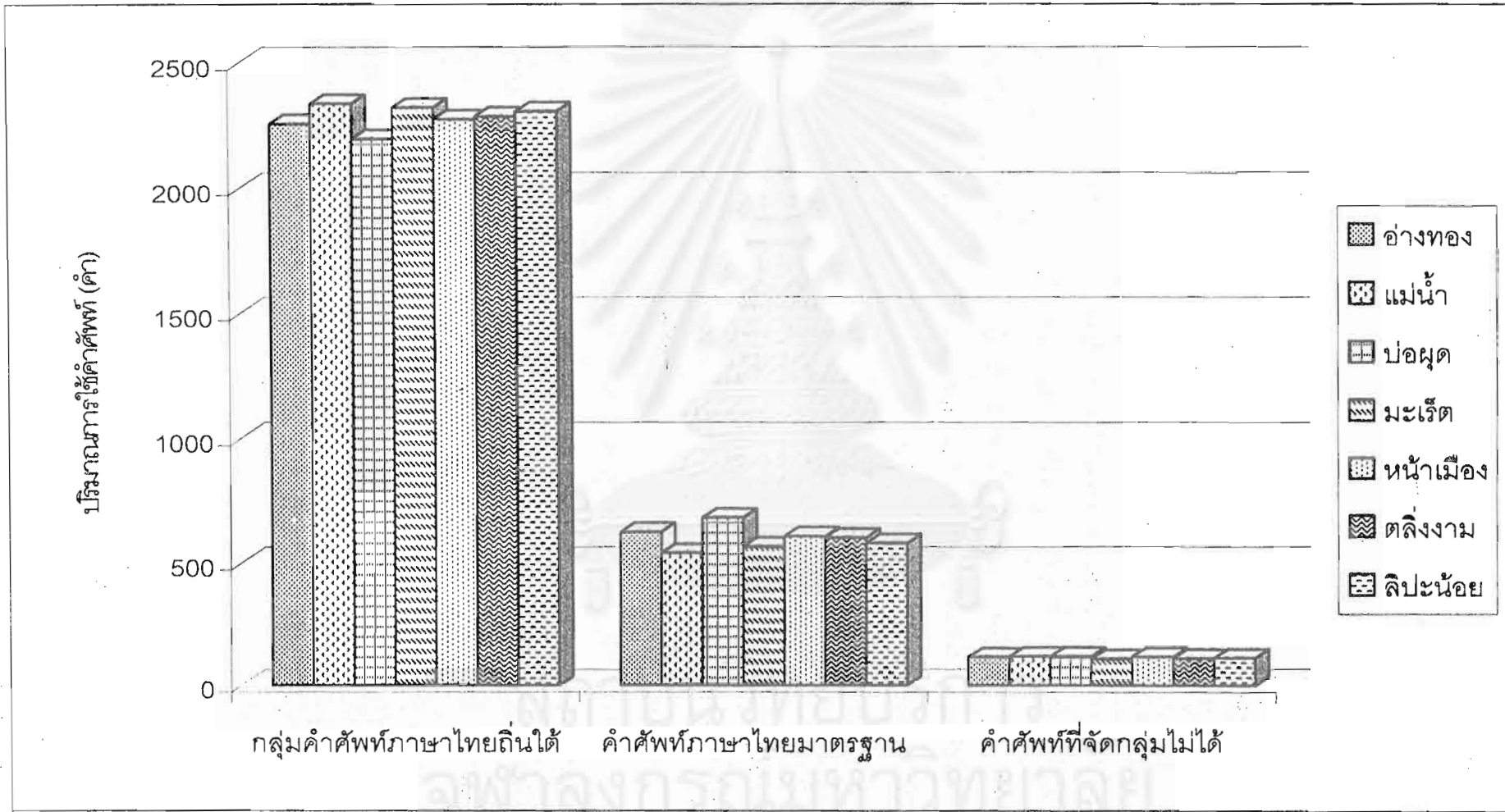
ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากหน่วยพรรคทั้ง 3 กลุ่มนั้น ทำให้เห็นได้ว่าผู้บอกภาษาแต่ละตำบลมีปริมาณการใช้คำศัพท์ประเภทต่างๆ ไม่แตกต่างกันมากนัก ในกรณีของการใช้คำศัพท์กลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้ ซึ่งได้แก่ คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปและภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุย พบว่าทุกตำบลมีปริมาณการใช้คำศัพท์กลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้สูงมาก อย่างไรก็ตามจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าทุกตำบลใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานในทุกกลุ่มหน่วยพรรค ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการนับรวมปริมาณการใช้คำศัพท์ทั้งหมดที่เป็นคำศัพท์ในกลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้เป็นกลุ่มเดียวกันเพื่อเปรียบเทียบให้เห็นอย่างชัดเจนระหว่างการใช้คำศัพท์กลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้และภาษาไทยมาตรฐานของผู้บอกภาษาแต่ละตำบล ทั้งนี้ผู้วิจัยได้แสดงข้อมูลในตารางที่ 25 และภาพที่ 22

ตารางที่ 25 การใช้คำศัพท์ของผู้บอกภาษาโดยนับรวมข้อมูลการใช้คำศัพท์กลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้ เป็นกลุ่มเดียวกัน

ประเภทคำศัพท์		อ่างทอง	แม่น้ำ	บ่อผุด	มะเร็ต	หน้าเมือง	ตลิ่งงาม	ลิปะน้อย	รวม
กลุ่มคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้	ปริมาณ	2257	2338	2197	2323	2275	2287	2307	15984
	ร้อยละ	75.2	77.9	73.2	77.4	75.8	76.2	76.9	76.1
คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐาน	ปริมาณ	625	541	682	567	607	602	580	4204
	ร้อยละ	20.8	18.0	22.7	18.9	20.2	20.1	19.3	20.0
คำศัพท์ที่จัดกลุ่มไม่ได้	ปริมาณ	118	121	121	110	118	111	113	812
	ร้อยละ	3.9	4.0	4.0	3.7	3.9	3.7	3.7	3.9
รวม	ปริมาณ	3000	3000	3000	3000	3000	3000	3000	21000
	ร้อยละ	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาพที่ 22 การใช้คำศัพท์ของผู้บอกภาษาโดยนับรวมข้อมูลการใช้คำศัพท์กลุ่มภาษาไทยถิ่นได้เป็นกลุ่มเดียวกัน

บทที่ 6

การแปรของคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยตามรุ่นอายุของผู้พูด

6.1 ความเป็นภาษาลูกผสมของภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยในระดับรุ่นอายุ

ในบทที่ 4 ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลซึ่งแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าโดยภาพรวมภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยเป็นภาษาลูกผสม (hybrid language) ต่อมาในบทที่ 5 ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากผู้บอกภาษาในแต่ละตำบลและยืนยันว่าภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยเป็นภาษาลูกผสมในระดับตำบลด้วย ในบทนี้ผู้วิจัยจะวิเคราะห์การแปรของคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยตามรุ่นอายุของผู้พูด โดยข้อมูลที่ผู้วิจัยนำมาพิจารณาเป็นปริมาณและอัตราการใช้คำศัพท์ของผู้บอกภาษาชาวเกาะสมุย 2 รุ่นอายุ ได้แก่รุ่นอายุ 10-20 ปี และรุ่นอายุ 60-70 ปี เพื่อวิเคราะห์ว่าภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยในระดับรุ่นอายุมีลักษณะการใช้ภาษาเป็นลูกผสมด้วยหรือไม่ และหาข้อสรุปว่าภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยที่ใช้โดยผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุมีความแตกต่างกันหรือไม่อย่างไร ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยตั้งสมมติฐานว่า ผู้พูดรุ่นอายุน้อยใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานมากกว่าผู้พูดรุ่นอายุมาก โดยมีแนวคิดที่ผู้พูดรุ่นอายุน้อยส่วนใหญ่มักจะมีความพร้อมที่จะรับความทันสมัยและเทคโนโลยีต่างๆ ได้มากกว่าผู้พูดรุ่นอายุมาก สื่อต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นโทรทัศน์ วิทยุ ดาวเทียม อินเทอร์เน็ต ฯลฯ เหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาทั้งสิ้น

ในลำดับแรกนี้ผู้วิจัยจะแสดงข้อมูลในลักษณะเดียวกันกับข้อมูลที่ได้นำเสนอในบทที่ 5 นั่นคือแสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยแต่ละรุ่นอายุ โดยแสดงพร้อมกันกับภาพรวมการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยจำแนกตามประเภทของคำศัพท์ และในบทนี้ผู้วิจัยจะใช้หน่วยอรรถในการวิเคราะห์ 150 หน่วยอรรถ หรืออีกนัยหนึ่งคือใช้หน่วยอรรถ 3 กลุ่ม เนื่องจากดังที่กล่าวมาแล้วในบทที่ 3 ว่าผู้วิจัยจะวิเคราะห์หน่วยอรรถกลุ่มที่ 1 ซึ่งเป็นหน่วยอรรถสำหรับศึกษาการใช้คำศัพท์ภาษาไทย 4 ถิ่นในบทที่ 4 เพียงบทเดียวเท่านั้น¹

ตารางที่ 26 ปริมาณและอัตราการใช้คำศัพท์ของแต่ละรุ่นอายุ

¹ ดูคำอธิบายหน้า 49

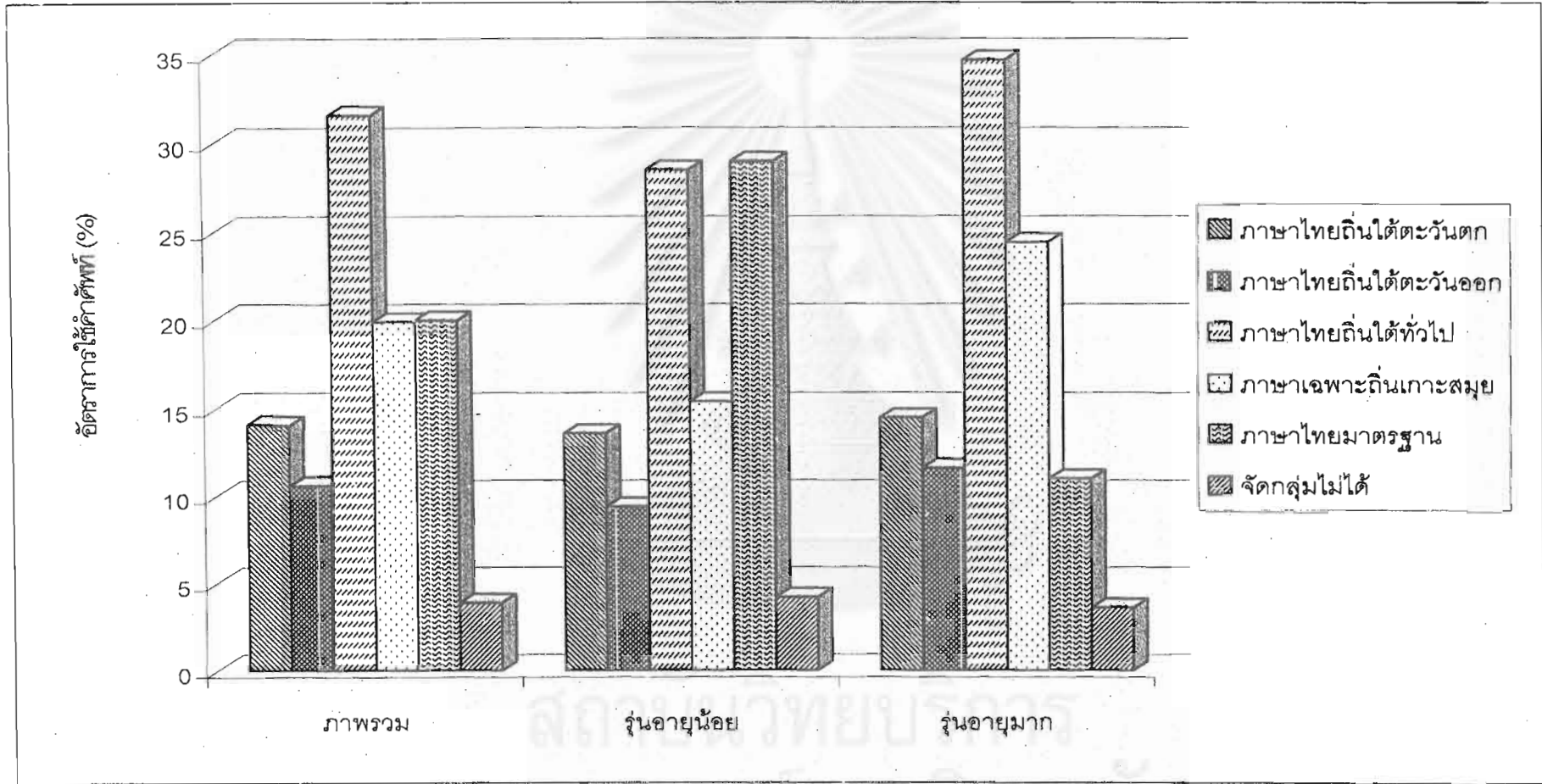
ประเภทคำศัพท์		ภาพรวม	รุ่นอายุน้อย	รุ่นอายุมาก
ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก	ปริมาณ	2954	1423	1531
	ร้อยละ	14.1	13.6	14.5
ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก	ปริมาณ	2216	990	1226
	ร้อยละ	10.6	9.4	11.6
ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป	ปริมาณ	6638	2994	3644
	ร้อยละ	31.6	28.5	34.7
ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุย	ปริมาณ	4176	1612	2564
	ร้อยละ	19.9	15.4	24.4
ภาษาไทยมาตรฐาน	ปริมาณ	4204	3045	1159
	ร้อยละ	20.0	29.0	11.0
จัดกลุ่มไม่ได้	ปริมาณ	812	436	376
	ร้อยละ	3.9	4.2	3.6
รวม	ปริมาณ	21000	10500	10500
	ร้อยละ	100.0	100.0	100.0

$$\chi^2 = 1160.289 \quad df = 5 \quad p < 0.001$$

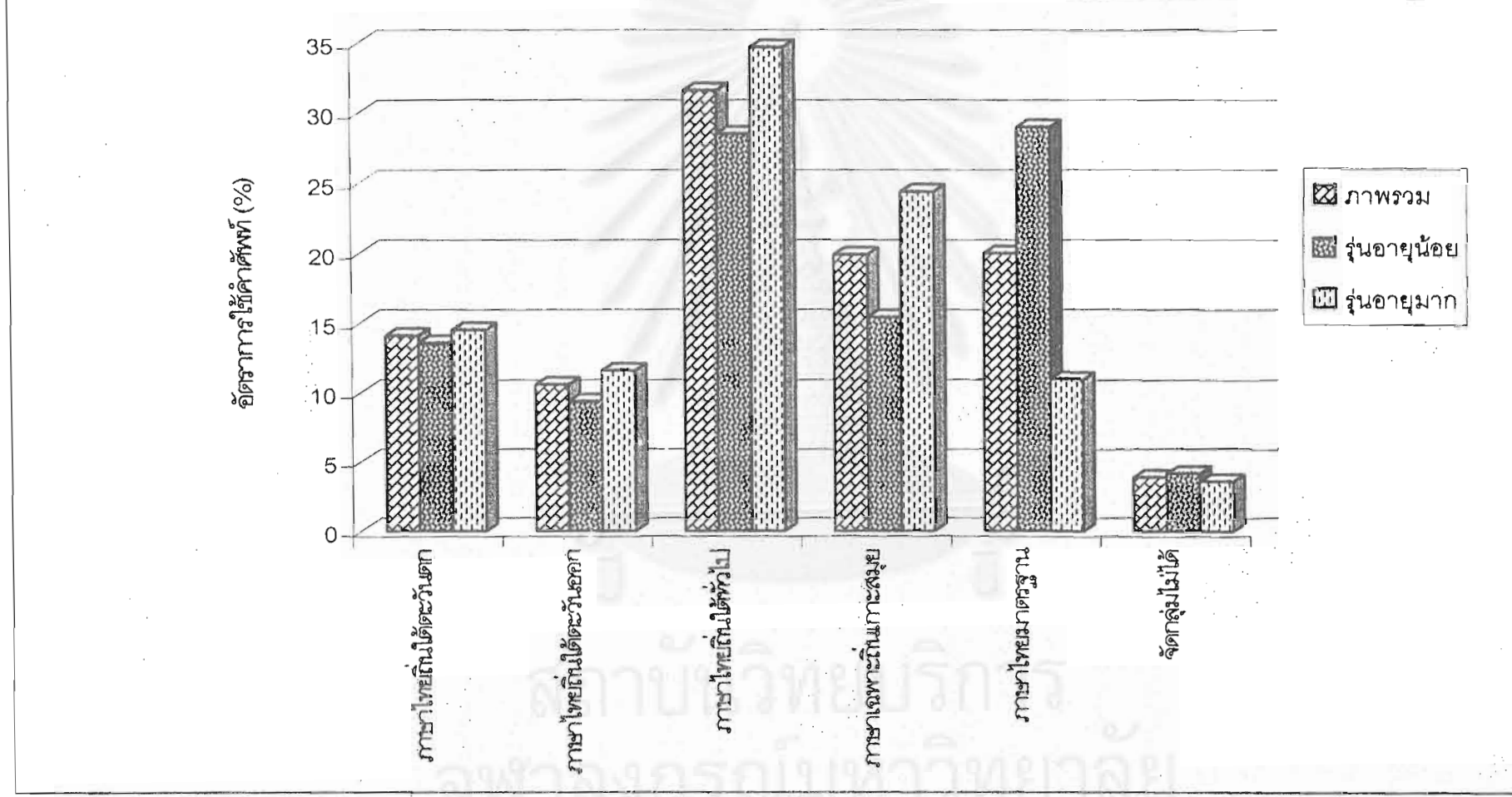
สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาพที่ 23 อัตราการใช้คำศัพท์ทุกประเภทของแต่ละรุ่นอายุ

ภาพที่ 23 อัตราการใช้คำศัพท์ทุกประเภทของแต่ละรุ่นอายุ

ภาพที่ 24 อัตราการใช้คำศัพท์แต่ละประเภทในแต่ละรุ่นอายุ

โดยภาพรวมผู้บอกภาษาชาวเกาะสมุยมีลักษณะการใช้ภาษาเป็นแบบลูกผสม (hybrid language) เมื่อพิจารณาจากตารางที่ 26 ภาพที่ 23 และภาพที่ 24 ซึ่งแสดงปริมาณและอัตราการใช้คำศัพท์ในภาพรวมและจำแนกตามรุ่นอายุของผู้บอกภาษา พบว่าภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยที่ใช้โดยผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุเป็นภาษาลูกผสม (hybrid language) กล่าวคือมีการใช้คำศัพท์ภาษาไทย 4 ถิ่น ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุย ภาษาไทยมาตรฐานและคำศัพท์ที่จัดกลุ่มไม่ได้

เมื่อเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์จากตารางที่ 26 ภาพที่ 23 และภาพที่ 24 พบว่าการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยระหว่างผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยและผู้บอกภาษารุ่นอายุมากนั้นมีความแตกต่างกันอยู่บ้าง สืบเกิดได้จากลักษณะการใช้คำศัพท์ประเภทต่างๆ ของผู้บอกภาษา จะเห็นว่าในการใช้คำศัพท์ภาษาไทย 4 ถิ่น ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกและภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกนั้นผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุ มีอัตราการใช้คำศัพท์ที่ไม่แตกต่างจากภาพรวมเท่าใดนัก แต่ข้อที่น่าสนใจคืออัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยและภาษาไทยมาตรฐาน ในภาพรวมภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยมีอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปในปริมาณที่สูงกว่าอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยและภาษาไทยมาตรฐาน ในขณะที่คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยและภาษาไทยมาตรฐานนั้นอัตราการใช้คำศัพท์ที่เท่ากัน แต่เมื่อพิจารณาการใช้คำศัพท์ของผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อย พบว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยมีอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปและภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยต่ำกว่าอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐาน ในขณะที่ผู้บอกภาษารุ่นอายุมากมีอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปและภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยสูงกว่าอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานอย่างเห็นได้ชัด

ผู้วิจัยได้นำปริมาณการใช้คำศัพท์ประเภทต่างๆ ที่แปรตามรุ่นอายุมาทดสอบหาค่าไคสแควร์ โดยตั้งสมมติฐานในการทดสอบว่าการใช้คำศัพท์ประเภทต่างๆ ไม่มีความสัมพันธ์กับรุ่นอายุ ที่ระดับนัยสำคัญ 0.001 จากการทดสอบได้ค่า $\chi^2 = 1160.289$ ซึ่งมากกว่าค่าจากตาราง ($\chi^2 = 20.52$ df = 5) จึงไม่ยอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และสรุปได้ว่ารุ่นอายุมีอิทธิพลกับการใช้คำศัพท์ประเภทต่างๆ หรืออีกนัยหนึ่งคือคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยที่ใช้โดยผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับเชื่อมั่น 0.001

ในหัวข้อต่อไปผู้วิจัยจะเสนอผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบปริมาณการใช้คำศัพท์ประเภทต่างๆ โดยเปรียบเทียบแยกตามกลุ่มหน่วยอรรถ 3 กลุ่ม ดังที่เคยได้กล่าวแล้วว่าหน่วยอรรถแต่ละกลุ่มเป็นหน่วยอรรถที่ถูกคัดเลือกมาเพื่อศึกษาการใช้คำศัพท์ต่างประเภทกัน หากจะพิจารณาเรื่องปริมาณความมากน้อยของการใช้คำศัพท์ประเภทต่างๆ จำเป็นต้องพิจารณาโดยจำแนกตามกลุ่มหน่วยอรรถ

6.2 ผลการวิเคราะห์การใช้คำศัพท์โดยจำแนกตามกลุ่มหน่วยอรรถ: การแปรตามรุ่นอายุ

ข้อมูลที่ผู้วิจัยได้แสดงในหัวข้อที่ 6.1 เป็นภาพรวมการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยของผู้บอกภาษาแต่ละรุ่นอายุ ซึ่งจากข้อมูลนี้สามารถสรุปได้ว่าภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยเป็นภาษาลูกผสม (hybrid language) ในระดับรุ่นอายุด้วย อย่างไรก็ตามการวิเคราะห์ในส่วนนี้ผู้วิจัยจะใช้หน่วยอรรถ 3 กลุ่ม เนื่องจากดังที่กล่าวมาแล้วในบทที่ 3 ว่าผู้วิจัยจะวิเคราะห์หน่วยอรรถกลุ่มที่ 1 ซึ่งเป็นหน่วยอรรถสำหรับศึกษาการใช้คำศัพท์ภาษาไทย 4 ถิ่นในบทที่ 4 เพียงบทเดียวเท่านั้น¹

ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ของหน่วยอรรถแต่ละกลุ่ม ผู้วิจัยจะพิจารณาในรายละเอียดของการใช้คำศัพท์ที่ต้องการศึกษาในแต่ละกลุ่มด้วย เพื่อวิเคราะห์ว่าผู้บอกภาษาชาวเกาะสมุยทั้ง 2 รุ่นอายุมีลักษณะการใช้คำศัพท์แต่ละประเภทอย่างไร แตกต่างกันมากน้อยเพียงใด ผู้วิจัยได้คำนวณหาอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์แต่ละหน่วยอรรถของผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุ และแบ่งหน่วยอรรถตามอัตราการใช้คำศัพท์ที่ต้องการศึกษาในแต่ละกลุ่ม ผู้วิจัยมีเกณฑ์การแบ่งกลุ่มโดยใช้อัตราร้อยละ 50 เป็นเครื่องตัดสินว่าคำศัพท์ใดถูกใช้มากหรือน้อย

¹ ดูคำอธิบายหน้า 49

6.2.1 หน่วยอรรถกลุ่มที่ 2 หน่วยอรรถสำหรับศึกษาการใช้ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกและ
ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก: การแปรตามรุ่นอายุ

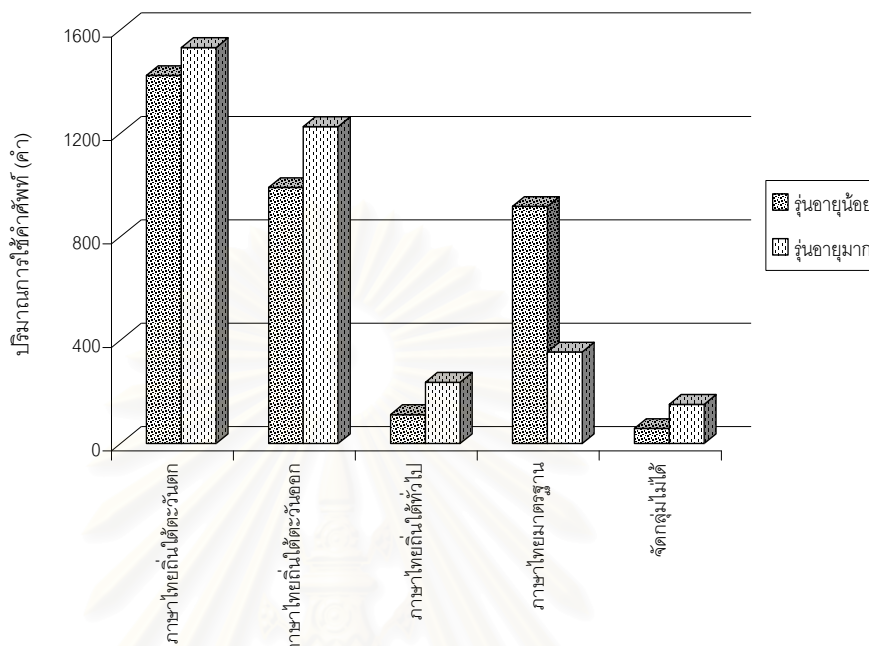
ตารางที่ 27 ปริมาณและอัตราการใช้คำศัพท์กรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 2: การแปรตามรุ่นอายุ

ประเภทคำศัพท์		รุ่นอายุน้อย	รุ่นอายุมาก
ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก	ปริมาณ	1423	1531
	ร้อยละ	40.7	43.7
ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก	ปริมาณ	990	1226
	ร้อยละ	28.3	35.0
ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป	ปริมาณ	112	237
	ร้อยละ	3.2	6.8
ภาษาไทยมาตรฐาน	ปริมาณ	917	354
	ร้อยละ	26.2	10.1
จัดกลุ่มไม่ได้	ปริมาณ	58	152
	ร้อยละ	1.6	4.3
รวม	ปริมาณ	3500	3500
	ร้อยละ	100.0	100.0

$$\chi^2 = 365.315 \quad df = 4 \quad p < 0.001$$

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาพที่ 25 ปริมาณการใช้คำศัพท์กรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 2:การแปรตามรุ่นอายุ

จากตารางที่ 27 และภาพที่ 25 แสดงปริมาณและอัตราการใช้คำศัพท์ในกรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 2 ศึกษาการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นได้ทุกวันตและภาษาไทยถิ่นได้วันออกพบว่าผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุใช้ทั้งคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นได้ทุกวันตและภาษาไทยถิ่นได้วันออกโดยผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นได้ทุกวันตมากกว่าภาษาไทยถิ่นได้วันออกหากเปรียบเทียบตามรุ่นอายุจะเห็นว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยมีปริมาณการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นได้ทุกวันตและภาษาไทยถิ่นได้วันออกน้อยกว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุมากอย่างเห็นได้ชัด

ข้อที่น่าสังเกตคือเมื่อประมวลผลข้อมูลในกรณีของหน่วยอรรถที่กลุ่ม 2 ซึ่งผู้วิจัยต้องการศึกษาคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นได้ทุกวันตและภาษาไทยถิ่นได้วันออก พบว่าผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐาน ภาษาไทยถิ่นได้ทั่วไปและข้อมูลที่จัดกลุ่มไม่ได้แทนคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นได้ทุกวันตและภาษาไทยถิ่นได้วันออกด้วย โดยผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานในอัตราที่สูงกว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุมากอย่างชัดเจน นอกจากนี้ผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยมีปริมาณการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นได้ทั่วไปน้อยกว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุมากด้วย

ตารางที่ 28 หน่วยอรรถที่ผู้ออกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกและภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกในอัตรามากกว่าร้อยละ 50 กรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 2: การแปรตามรุ่นอายุ

คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก																					
ลำดับ ที่	หน่วยอรรถ	ภาษาไทยถิ่นใต้ ตะวันตก	อายุน้อย		อายุมาก		ภาษาไทยถิ่นใต้ ตะวันออก	อายุน้อย		อายุมาก		ภาษาไทย มาตรฐาน	อายุน้อย		อายุมาก		จัดกลุ่มไม่ได้	อายุน้อย		อายุมาก	
			จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
18	ฝรั่ง	ย่านมู	70	100	70	100															
25	ตอกบานไม้ไผ่	ตอกสามเดือน	70	100	70	100															
2	ส้มไม้	กวงตราด	84	91.43	70	100						ส้มไม้	6	8.57							
7	กระสุนดิน	ถูกสุน	63	90	70	100						กระสุนดิน	7	10							
20	ข้าว	หวัน	67	55.71	70	100						ข้าว	3	4.29							
24	กระถิน	ตอเทศ	65	92.86	69	98.57	ตอเทศ			1	1.43	กระถิน	5	7.14							
36	เตล็ด	ข้า	63	90	69	98.57	โล	1	1.43			เตล็ด	6	8.57			โลโซ			1	1.43
30	ขมิ้น	ขิมมิม	65	92.86	65	92.86						ขมิ้น	5	7.14	5	7.14					
21	หญ้าเจ้าชู้	หญ้าช็เตรบ	57	81.43	69	98.57	หญ้าช็เตรบ	1	1.43	1	1.43	หญ้าเจ้าชู้	12	17.14							
48	ขี้ข้าว	โรงข้าว	66	80	69	98.57	เรือนข้าว	3	4.29			ขี้ข้าว	11	15.71	1	1.43					
43	วานเซ็น	แตซื่อ	59	84.29	65	92.86	แตวาซื่อ	5	7.14	2	2.86	วานเซ็น	6	8.57	3	4.29					
40	นอนตื่นสาย	นอนเที่ยง	57	87.43	64	91.43	นอนสาย	5	7.14	6	8.57	นอนตื่นสาย	9	11.43							
38	เกาะ	น้ำแดง	66	94.28	62	88.58	กวางกลาง	3	4.29			เกาะ			4	5.71	แนวทก	1	1.43	4	5.71
37	พุ่งกระโจนออก	โจนออก	55	78.57	69	98.57	กรวมออก	7	10	1	1.43	พุ่งกระโจนออก	8	11.43							
42	ปัจจุบัน	อยู่ตรง	55	78.57	69	98.57	เทียบมอญ			1	1.43	ปัจจุบัน	15	21.43							
34	เป็นห่วง	หวังเหว็ด	49	70	66	94.29						เป็นห่วง	21	30	4	5.71					
1	เสวียนรอนหม้อ	เสวียนหม้อ	47	67.14	64	91.43	ชานหม้อ					เสวียนรอนหม้อ	2	2.86			ที่รอนหม้อ	21	30	6	8.57
49	วัดสังฆ	วัดดง	48	68.57	63	90	วัดดง					วัดสังฆ	22	31.43	5	7.14	โมงค้อ			2	2.86
12	นม	นม	37	52.86	62	88.57	นม	1	1.43			นม	33	47.14	7	10					

คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก

ลำดับ ที่	หน่วยอรรถ	ภาษาไทยถิ่นใต้ ตะวันออก	อายุน้อย		อายุมาก		ภาษาไทยถิ่นใต้ ตะวันออก	อายุน้อย		อายุมาก		ภาษาไทย มาตรฐาน	อายุน้อย		อายุมาก		จัดกลุ่มไม่ได้	อายุน้อย		อายุมาก		
			จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
17	ส้มแปด						ยาหนัด	70	100	70	100											
15	ข้าวต้มมัด	ต้มมัด	1	1.43			เหนียวหอกส่วย	67	95.71	70	100			ข้าวต้มมัด	2	2.86						
16	ข้าวเหนียวหวาน						เหนียวหวาน	68	97.14	70	100			ข้าวเหนียวหวาน	2	2.86						
35	แตดแปียง	ร่อนแปียง	1	1.43			ร่อนเหมียง	68	97.14	70	100			แตดแปียง	1	1.43						
39	คันกะทิ	คันที	2	2.86			ปันทิ	67	95.71	70	100			คันกะทิ	1	1.43						
5	กระซอน						ตรอง	70	100	69	98.57			กระซอน			1	1.43				
28	พริก	ถูกเม็ด	2	2.86			ดีปลี	58	80	70	100			พริก	12	17.14						
4	กระละมิงใหญ่	โคมผลัง	1	1.43			โคมใหญ่	62	88.57	67	95.71			กระละมิงใหญ่	7	10	3	4.29				
3	กระละมิงเล็ก	โคมเล็ก	15	21.43			โคมเล็ก	50	71.43	68	97.14			กระละมิงเล็ก	5	7.14	2	2.86				
9	กระดอมปาน	มูหนี					มูหนี	50	71.43	63	90			กระดอมปาน	20	28.57	7	10				
29	จาว	พวม	16	22.86	24	34.29	พวมท้าว	54	77.14	48	65.71			จาว								
8	ผอยเหล็กขันหม้อ	ผอยขันหม้อ	25	35.71	21	30	ผอยเหล็ก	43	61.43	44	62.86			ผอยเหล็กขันหม้อ	2	2.86	2	2.86	ควดพิศทา		3	4.28
27	มะเขือพวง	เขือช้อย					เขือแห้ง	56	80	42	60	เขือเทศ			27	38.57	มะเขือพวง	14	20	1	1.43	
45	แห้ง (ดินสอ)	ฮัน	20	28.57	7	10	แห้งส้ม	38	54.29	63	90			แห้ง (ดินสอ)	12	17.14						

ตารางที่ 29 หน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาถิ่นอายุมากใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกและภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกในอัตราน้อยกว่าร้อยละ 50 กรณีหน่วยอรรถกลุ่มที่ 2: การแปรตามรุ่นอายุ

คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก																											
ลำดับ ที่	หน่วยอรรถ	ภาษาไทยถิ่นใต้ ตะวันตก	อายุน้อย		อายุมาก		ภาษาไทยถิ่นใต้ ตะวันออก	อายุน้อย		อายุมาก		ภาษาไทย มาตรฐาน	อายุน้อย		อายุมาก		จัดกลุ่มไม่ได้	อายุน้อย		อายุมาก							
			จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ				
47	เขม่า	มีตหมือ	32	45.71	64	91.43	เหม็งหมา	4	5.72	2	2.86	หม่น	1	1.43	3	4.28	เขม่า	33	47.14	1	1.43						
6	สว่าง	เฮล็กบิตหมา			37	52.86	ตอกบิต			5	7.14						สว่าง	70	100	26	37.14	เฮล็กโซ			2	2.86	
23	กระดิงงา	ดิงงา	16	22.86	36	51.43	ส่านลำ										กระดิงงา	54	77.14	16	22.86	คานงา			18	25.71	
คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก																											
ลำดับ ที่	หน่วยอรรถ	ภาษาไทยถิ่นใต้ ตะวันออก	อายุน้อย		อายุมาก		ภาษาไทยถิ่นใต้ ตะวันออก	อายุน้อย		อายุมาก		ภาษาไทย มาตรฐาน	อายุน้อย		อายุมาก		จัดกลุ่มไม่ได้	อายุน้อย		อายุมาก							
			จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ				
31	ครีบ	โง	1	1.43			แก็ด	22	31.43	69	98.57						ครีบ	47	67.14	1	1.43						
14	ขมขับดับ	หนมกั้วติด	25	35.71	3	4.29	หนมกั้วทูป	29	41.43	86	94.28						ขมขับดับ	16	22.86	1	1.43						
32	แมงสาบ	แมงสาบ	36	51.43	5	7.14	แมงแปะ	29	41.43	65	92.86						แมงสาบ	5	7.14								
33	แมลงหวี่	แมงหมี่	16	22.86	7	10	แมงโรม	8	11.43	83	90						แมลงหวี่	46	65.71								
11	แกงโตปลา	แกงขี้ปลา	15	21.43	18	22.86	แกงทุปลา	8	11.43	39	55.71						แกงโตปลา	47	67.14	15	21.43						

ตารางที่ 30 หน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกและภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกในอัตราน้อยกว่าร้อยละ 50 กรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 2: การแปรตามรุ่นอายุ

ลำดับ ที่	หน่วยอรรถ	ภาษาไทยถิ่นใต้ ตะวันตก	อายุน้อย		อายุมาก		ภาษาไทยถิ่นใต้ ตะวันออก	อายุน้อย		อายุมาก		ภาษาไทย มาตรฐาน	อายุน้อย		อายุมาก		จัดกลุ่มไม่ได้	อายุน้อย		อายุมาก								
			จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ					
10	ตนับมือ	หนับมือ	11	15.71	3	4.29											ตนับมือ	69	84.29	67	95.71							
13	ไข่เจียว	ไข่ทอด	10	14.28	20	28.57	ไข่เจียน	1	1.43								ไข่เจียว	59	64.29	50	71.43							
19	มันแกว	มันราก					พัวตัว										มันแกว	34	48.57									
22	กระเจียบ	แคนเสียว					ส้มหงส์			3	4.29						กระเจียบ	69	98.57	21	30	ส้มหงส์	1	1.43	46	65.71		
26	ซังข้าวโพด	ซัง	22	31.43			ตีโพด	13	18.57								ซังข้าวโพด	3	4.29			หมโพด	32	45.71	70	100		
41	เป็นประจำ	บ่อย	21	30	8	11.43	อาโยก	6	8.57	17	24.28						เป็นประจำ	43	61.43	45	64.29							
44	น้อยมาก	ข้มง	7	10			นิตนุ้ย	4	5.71								น้อยมาก	21	30	2	2.86							
46	ลูกน้อง	คน	14	20	5	7.14	ลูกขวาน	3	4.29	1	1.43						ลูกน้อง	50	71.42	84	91.43	ลูกเค็ก	3	4.29				
50	ตะกอน	ก้อน	1	1.43			หมวน	19	27.17	1	1.43						ตะกอน	13	18.57									

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผู้วิจัยได้นำปริมาณการใช้คำศัพท์ประเภทต่างๆ จากหน่วยอรรถกลุ่มที่ 2 ที่แปรตามรุ่นอายุมาทดสอบค่าไคสแควร์ โดยตั้งสมมติฐานในการทดสอบว่าการใช้คำศัพท์ประเภทต่างๆ จากหน่วยอรรถกลุ่มที่ 2 ไม่มีความสัมพันธ์กับรุ่นอายุ ที่ระดับนัยสำคัญ 0.001 จากการทดสอบได้ค่า $\chi^2 = 365.315$ ซึ่งมากกว่าค่าจากตาราง ($\chi^2 = 18.46$ df = 4) จึงไม่ยอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และสรุปได้ว่ารุ่นอายุมีอิทธิพลกับการใช้คำศัพท์ประเภทต่างๆ จากหน่วยอรรถกลุ่มที่ 2 หรืออีกนัยหนึ่งคือคำศัพท์ประเภทต่างๆ จากหน่วยอรรถกลุ่มที่ 2 ที่ใช้โดยผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับเชื่อมั่น 0.001

เมื่อพิจารณาตารางที่ 28 ซึ่งแสดงหน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกหรือภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกในอัตรามากกว่าร้อยละ 50 เรียงลำดับจากอัตราที่มากไปหาน้อย จะเห็นว่าผู้บอกภาษาชาวเกาะสมุยทั้ง 2 รุ่นอายุใช้ทั้งคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกและภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกในปริมาณที่แตกต่างกันมากพอสมควร จากหน่วยอรรถทั้งหมด 50 หน่วยอรรถ มีหน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกหรือภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกในอัตราร้อยละ 50 จำนวน 33 หน่วยอรรถ ประกอบด้วยหน่วยอรรถที่ใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก 19 หน่วยอรรถ เช่น 'ฝรั่ง' 'ดอกบานไม่รู้โรย' 'ส้มไก่' 'กระสุนดิน' 'ข้าว' 'กระถิน' เป็นต้น และคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก 14 หน่วยอรรถ เช่น หน่วยอรรถ 'สับปะรด' 'ข้าวต้มมัด' 'ข้าวเหนียวกวน' 'แดดเปรี้ยว' 'คั่นกะทิ' เป็นต้น จากจำนวนดังกล่าวมี 2 หน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกในอัตราร้อยละ 100 ได้แก่ 'ฝรั่ง' และ 'ดอกบานไม่รู้โรย' และมี 1 หน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกในอัตราร้อยละ 100 ได้แก่หน่วยอรรถ 'สับปะรด' อย่างไรก็ตามหากพิจารณาเฉพาะข้อมูลของผู้บอกภาษารุ่นอายุมากจะพบหน่วยอรรถที่มีการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกในอัตราร้อยละ 100 เพิ่มเติมจากหน่วยอรรถที่กล่าวมาแล้วข้างต้นจำนวน 3 หน่วยอรรถ ได้แก่ 'ทรงตราด' 'กระสุนดิน' และ 'ข้าว' และพบว่ามีหน่วยอรรถที่มีการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกในอัตราร้อยละ 100 เพิ่มอีกจำนวน 5 หน่วยอรรถ ได้แก่ 'ข้าวต้มมัด' 'ข้าวเหนียวกวน' 'แดดเปรี้ยว' 'คั่นกะทิ' และ 'พริก' เมื่อพิจารณาเฉพาะข้อมูลในส่วนของผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยพบหน่วยอรรถที่มีการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกในอัตราร้อยละ 100 เพิ่มจำนวน 1 หน่วยอรรถ ได้แก่ หน่วยอรรถ 'กระซอน'

ตารางที่ 29 แสดงหน่วยอรรถจำนวน 8 หน่วยอรรถ ที่มีเพียงผู้บอกภาษารุ่นอายุมากเท่านั้นที่ใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกหรือภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกในอัตรามากกว่าร้อยละ 50 แต่ผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยใช้คำศัพท์ทั้ง 2 ประเภทในอัตราที่น้อยมาก ในกรณีของคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก ได้แก่ 'เขม่า' 'สว่าง' และ 'กระดังงา' ในกรณีของคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้

ตะวันออก ได้แก่ 'ครีป' 'ขนมตูปตูป' 'แมลงสาบ' 'แมลงหิว' และ 'แกงไตปลา' หน่วยอรรถเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุมากให้ความสำคัญกับการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกและภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกมากกว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อย และยังแสดงให้เห็นภาพความแตกต่างระหว่างการใช้คำศัพท์ของผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุได้อย่างชัดเจน ผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยส่วนใหญ่มักจะใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานในอัตราที่สูงมาก สังเกตได้จากหน่วยอรรถ 'ส่วน' ซึ่งผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยมีอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางสูงถึงร้อยละ 100 เลยทีเดียว

เมื่อพิจารณาตารางที่ 30 ซึ่งแสดงหน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกหรือภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกในอัตราน้อยกว่าร้อยละ 50 จะเห็นว่ามีเพียง 9 หน่วยอรรถ ได้แก่ 'สนับมือ' 'ไข่เจียว' 'มันแกว' 'กระเจี๊ยบ' 'ซังข้าวโพด' 'เป็นประจำ' 'น้อยมาก' 'ลูกน้อง' และ 'ตะกอน' ในกรณีนี้พบว่าหากผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุไม่ใช่คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกหรือภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก คำศัพท์ที่ปรากฏคือคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป ภาษาไทยมาตรฐานและคำศัพท์ที่จัดกลุ่มไม่ได้ หากสังเกตการใช้คำศัพท์เฉพาะในกรณีของผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยในตารางที่ 30 จะพบว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานแทนคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกหรือภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกในทุกหน่วยอรรถ

หากพิจารณาเปรียบเทียบเรื่องการใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานของผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุ จะเห็นว่าจากหน่วยอรรถทั้งหมด 50 หน่วยอรรถ ผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานมากถึง 44 หน่วยอรรถ กล่าวคือ มีเพียง 6 หน่วยอรรถที่พบว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยไม่ใช่คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานเลย ได้แก่ 'ฝรั่ง' 'ดอกบานไม่รู้โรย' 'สับประรด' 'เกเร' 'กระซอน' และ 'จาว' ในขณะที่ผู้บอกภาษารุ่นอายุมากไม่ให้ความสำคัญกับการใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานเท่าใดนัก เนื่องจากพบหน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษารุ่นอายุมากใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานเพียง 25 หน่วยอรรถ เช่น 'ขมื่น' 'ยุงข้าว' 'วานขึ้น' เป็นต้น ส่วนใหญ่ผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยมีอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานสูงกว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุมากในทุกหน่วยอรรถ มีเพียง 2 หน่วยอรรถเท่านั้นที่พบว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยไม่ใช่คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานเลยแต่ผู้บอกภาษารุ่นอายุมากใช้คำศัพท์ประเภทนี้ คือ หน่วยอรรถ 'เกเร' และ 'กระซอน'

ผู้วิจัยสรุปว่าข้อมูลทั้งหมดที่แสดงไว้ข้างต้นนั้นเป็นที่ยืนยันว่าภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยเป็นภาษาลูกผสม (hybrid language) ในระดับอายุด้วย เนื่องจากผู้บอกภาษาชาวเกาะสมุยทั้ง 2 รุ่นอายุใช้ทั้งคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกและภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกปะปนกัน นอกจากนี้ยังพบว่าหากผู้บอกภาษาไม่ใช่คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกหรือภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกคำศัพท์ที่ปรากฏแทนคือ คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป ภาษาไทยมาตรฐานและคำศัพท์ที่จัดกลุ่มไม่ได้ แต่หากมุ่งประเด็นไปที่การเปรียบเทียบการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกและภาษาไทย

ถิ่นใต้ตะวันออกระหว่าง 2 รุ่นอายุจะพบว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุมากมีอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกและภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกมากกว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อย ซึ่งจากข้อมูลข้างต้นทั้งหมดแสดงให้เห็นว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยส่วนใหญ่เริ่มให้ความสำคัญกับการใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐาน ผู้วิจัยวิเคราะห์ว่าในอนาคตคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกและภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกที่จะยังคงถูกใช้อย่างต่อเนื่อง คือคำศัพท์ที่ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุใช้ในอัตราสูงกว่าร้อยละ 50 ยกตัวอย่างคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก เช่นคำ *ย่าหมู*, *ดอกสามเดือน*, *ทรงตราด*, *ลูกสุน*, *หวิ้น* และ *ตอเทศ* เป็นต้น คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก เช่นคำ *ยาหนัด*, *เหนียวหอกกล้วย*, *เหนียวกวน*, *ร้อนเหมี้ยง*, *บั้งทิ* และ *ตรอง* เป็นต้น อย่างไรก็ตามการศึกษานี้ยังพบว่ามีกลุ่มที่ 2 พบว่าไม่ว่าจะเป็นผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยหรือรุ่นอายุมาก หากไม่ใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกและภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกในอัตราที่สูงกว่าร้อยละ 50 คำศัพท์ที่มักจะปรากฏคือคำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐาน ดังนั้นจึงสามารถทำนายได้ว่าในอนาคตผู้บอกภาษาน่าจะใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานเหล่านั้นแทนคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกและภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก ยกตัวอย่างเช่น คำ *สนับมือ*, *ไข่เจียว*, *ลูกน้อง* และ เป็นประจำ เป็นต้น

สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

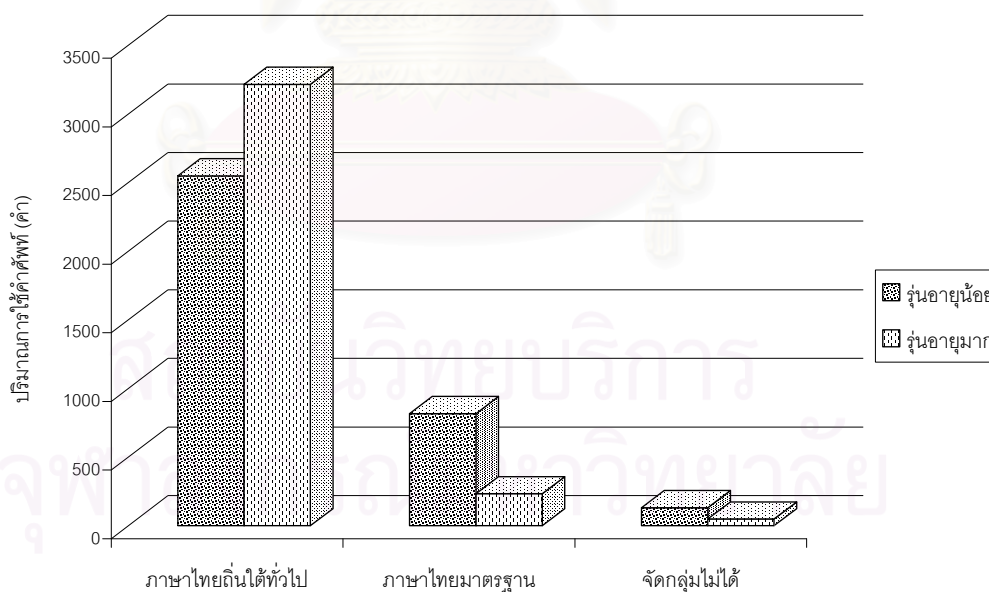
6.2.2 หน่วยอรรถกลุ่มที่ 3 หน่วยอรรถสำหรับศึกษาการใช้ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป: การแปรตามรุ่นอายุ

ตารางที่ 31 ปริมาณและอัตราการใช้คำศัพท์กรณีนของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 3:การแปรตามรุ่นอายุ

ประเภทคำศัพท์		รุ่นอายุน้อย	รุ่นอายุมาก
ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป	ปริมาณ	2550	3216
	ร้อยละ	72.8	91.9
ภาษาไทยมาตรฐาน	ปริมาณ	818	234
	ร้อยละ	23.4	6.7
จัดกลุ่มไม่ได้	ปริมาณ	132	50
	ร้อยละ	3.8	1.4
รวม	ปริมาณ	3500	3500
	ร้อยละ	100.0	100.0

$$\chi^2 = 438.069 \quad df = 2 \quad p < 0.001$$

ภาพที่ 26 ปริมาณการใช้คำศัพท์กรณีนของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 3:การแปรตามรุ่นอายุ

จากตารางที่ 31 และภาพที่ 26 แสดงปริมาณและอัตราการใช้คำศัพท์ในกรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 3 ศึกษาการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป พบว่าผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปมากที่สุด รองลงมาคือคำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานและข้อมูลที่ยังจัดกลุ่ม

ตารางที่ 32 หน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปในอัตรามากกว่าร้อยละ 50 กรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 3: การแปรตามรุ่นอายุ

ลำดับที่	หน่วยอรรถ	ภาษาไทยถิ่นใต้ ทั่วไป	อายุน้อย		อายุมาก		ภาษาไทย มาตรฐาน	อายุน้อย		อายุมาก		จัดกลุ่มไม่ได้	อายุน้อย		อายุมาก	
			จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1	กะลา	พรก	70	100	70	100										
2	กระต่าย	เหล็กขูด	70	100	70	100										
3	เขียง	दानเจียง	70	100	70	100										
4	ละมุด	มุดหวัง	70	100	70	100										
5	เงาะก๊วย	วุ่นดำ	70	100	70	100										
6	ขว้าง	ซัด	70	100	70	100										
8	ปิ่นโต	ซัน	70	100	70	100										
9	เข็น	รุน	70	100	70	100										
10	ดู	แล	70	100	70	100										
12	(ซ็อน, ล็อม) คัน	หาง	70	100	70	100										
14	ปอก (ผลไม้)	ลิด	70	100	70	100										
15	รช	ถ้ำ	70	100	70	100										
16	รับ	แซบ	70	100	70	100										
17	นาฬิกา	นากา	70	100	70	100										
20	ฟักเขียว	ซีพร้า	70	100	70	100										
21	ฟักทอง	น้ำเต้า	70	100	70	100										
25	รถจักรยาน	รถถีบ	70	100	70	100										
30	พุงนี้	ตอเข้า	70	100	70	100										
32	ต้ม	มีก	70	100	70	100										
33	เป็อน	เขลอะ	70	100	70	100										

ตารางที่ 32 (ต่อ)หน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปในอัตรามากกว่าร้อยละ 50 กรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 3:การแปรตามรุ่นอายุ

ลำดับที่	หน่วยอรรถ	ภาษาไทยถิ่นใต้ ทั่วไป	อายุน้อย		อายุมาก		ภาษาไทย มาตรฐาน	อายุน้อย		อายุมาก		จัดกลุ่มไม่ได้	อายุน้อย		อายุมาก	
			จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
34	ใกล้	แค้	70	100	70	100										
36	(ฉีก) ขาด	แหก	70	100	70	100										
37	กะละแม	ยาหม่ม	70	100	70	100										
39	เปลือกมะพร้าว	พดพร้าว	70	100	70	100										
40	ทิว	เนือย	70	100	70	100										
42	ไกว	เว	70	100	70	100										
44	เสียดาย	ตายของ	70	100	70	100										
46	จัด	ดับ	70	100	70	100										
48	เหลิง	เอ็ด	70	100	70	100										
49	พยักหน้า	ยักคอ	70	100	70	100										
13	ทับ	เห็ง	54	77.14	70	100	ทับ	16	22.86							
35	ร้องไห้	ร่า	50	71.43	70	100	ร้องไห้	20	28.57							
43	ราด	จาน	50	71.43	70	100	ราด	20	28.57							
19	เนิน	โคก	47	67.14	70	100	เนิน	23	32.86							
11	เบือ	เขื่อน	50	71.43	66	94.29	เบือ	20	28.57	4	5.71					
22	เข็มขัด	สายเฮว	43	61.43	70	100	เข็มขัด	27	38.57							
38	ถ่วงอก	หน่อถั่ว	41	58.57	70	100	ถ่วงอก	29	41.43							
29	นวด (คน)	บีบ	37	52.86	70	100	นวด (คน)	33	47.14							
45	เขย่า	ยอก	35	50	56	80						เขย่า	35	50	14	20
47	ไม้ขีดไฟ	เหล็กไฟ	40	57.14	52	74.29						ไม้ขีด	30	42.86	18	25.71

ตารางที่ 33 หน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษารุ่นอายุมากใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปในอัตรามากกว่าร้อยละ 50:กรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 3:การแปรตามรุ่นอายุ

ลำดับที่	หน่วยอรรถ	ภาษาไทยถิ่นใต้ ทั่วไป	อายุน้อย		อายุมาก		ภาษาไทย มาตรฐาน	อายุน้อย		อายุมาก		จัดกลุ่มไม่ได้	อายุน้อย		อายุมาก	
			จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		จำนวน	ร้อยละ		
7	ป่าช้า	เปลว			70	100	ป่าช้า	70	100							
26	(นา) แปลง	บึง			70	100	(นา) แปลง	70	100							
27	ผ้าขี้ริ้ว	ผ้าร้าย			70	100	ผ้าขี้ริ้ว	70	100							
28	(ดอกไม้) ตุม	หุม			60	85.71	(ดอกไม้) ตุม	70	100	10	14.29					
23	ตุ้มหู	ทองหู			55	76.57	ตุ้มหู	70	100	15	21.43					
18	ไฟฉาย	เกียงแกบ			50	71.43	ไฟฉาย	70	100	20	28.57					
24	ลิปสติก	หลูด	3	4.29	52	74.29						ลิป	67	95.71	18	25.71

ตารางที่ 34 หน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปในอัตราน้อยกว่าร้อยละ 50 กรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 3:การแปรตามรุ่นอายุ

ลำดับที่	หน่วยอรรถ	ภาษาไทยถิ่นใต้ ทั่วไป	อายุน้อย		อายุมาก		ภาษาไทย มาตรฐาน	อายุน้อย		อายุมาก		จัดกลุ่มไม่ได้	อายุน้อย		อายุมาก	
			จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		จำนวน	ร้อยละ		
31	กลับ					กลับ	70	100	70	100						
41	กาแฟ					กาแฟ	70	100	70	100						
50	แตงโม				25	35.71	แตงโม	70	100	45	64.29					

ไม่ได้ จากข้อมูลนี้จะเห็นได้ว่าผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุมีปริมาณการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปสูงมาก โดยที่ผู้บอกภาษารุ่นอายุมากมีปริมาณใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปสูงกว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อย ในกรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 3 ผู้วิจัยพบข้อมูลการใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานของผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุ สิ่งที่น่าสังเกตคือผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยมีปริมาณการใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานสูงกว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุมากอย่างเห็นได้ชัด

ผู้วิจัยได้นำปริมาณการใช้คำศัพท์ประเภทต่างๆ จากหน่วยอรรถกลุ่มที่ 3 ที่แปรตามรุ่นอายุมาทดสอบค่าไคสแควร์ โดยตั้งสมมติฐานในการทดสอบว่าการใช้คำศัพท์ประเภทต่างๆ จากหน่วยอรรถกลุ่มที่ 3 ไม่มีความสัมพันธ์กับรุ่นอายุ ที่ระดับนัยสำคัญ 0.001 จากการทดสอบได้ค่า $\chi^2 = 438.069$ ซึ่งมากกว่าค่าจากตาราง ($\chi^2 = 13.82$ df = 2) จึงไม่ยอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และสรุปได้ว่ารุ่นอายุมีอิทธิพลกับการใช้คำศัพท์ประเภทต่างๆ จากหน่วยอรรถกลุ่มที่ 3 หรืออีกนัยหนึ่งคือคำศัพท์ประเภทต่างๆ จากหน่วยอรรถกลุ่มที่ 3 ที่ใช้โดยผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับเชื่อมั่น 0.001

เมื่อพิจารณาตารางที่ 32 ซึ่งแสดงหน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปในอัตรามากกว่าร้อยละ 50 โดยเรียงลำดับหน่วยอรรถตามอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปจากมากไปหาน้อย จะเห็นว่าผู้บอกภาษาชาวเกาะสมุยทั้ง 2 รุ่นอายุ ใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปในปริมาณที่สูงมาก จากหน่วยอรรถทั้งหมด 50 หน่วยอรรถ มีหน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปในอัตรามากกว่าร้อยละ 50 จำนวน 40 หน่วยอรรถ จากจำนวนดังกล่าวพบว่ามี 30 หน่วยอรรถ ซึ่งเป็นหน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปในอัตราร้อยละ 100 เช่น 'กะลา' 'กระต่าย' 'เขียง' 'ละมุด' 'เขากว๊าย' 'ขว้าง' เป็นต้น แต่หากพิจารณาเฉพาะข้อมูลของผู้บอกภาษารุ่นอายุมากจะพบว่า มีหน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษารุ่นอายุมากใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปในอัตราร้อยละ 100 เพิ่มขึ้นอีก 7 หน่วยอรรถ ได้แก่ 'ทับ' 'ร้องไห้' 'วาด' 'เนิน' 'เข็มขัด' 'ถ่วงอก' และ 'นวด (คน)' จากตารางที่ 35 จะเห็นได้ว่าหากผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุไม่ใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป คำศัพท์ที่ปรากฏคือคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางและคำศัพท์ที่จัดกลุ่มไม่ได้

ตารางที่ 33 แสดงหน่วยอรรถที่มีเพียงผู้บอกภาษารุ่นอายุมากเท่านั้นที่ใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปในอัตรามากกว่าร้อยละ 50 แต่ผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยใช้คำศัพท์ประเภทนี้ในอัตราที่น้อยมาก มี 7 หน่วยอรรถ ได้แก่ 'ป่าช้า' '(นา) แปลง' 'ผ้าขี้ริ้ว' '(ดอกไม้) ตูม' 'ตุ้มหู' 'ไฟฉาย' และ 'ลิปสติก' หน่วยอรรถเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุมากให้ความสำคัญกับการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปมากกว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อย และยังคงแสดงความ

แตกต่างระหว่างการใช้คำศัพท์ของผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุได้อย่างชัดเจน ในกรณีของหน่วย
 อรรถ 'ป่าช้า' '(นา) แปลง' และ 'ผ้าขี้ริ้ว' เป็นหน่วยอรรถที่แสดงให้เห็นว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุมาก
 ทั้งหมดใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป ในขณะที่ผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยทั้งหมดใช้คำศัพท์
 ภาษาไทยมาตรฐาน ข้อมูลนี้สามารถใช้เป็นคำตอบสำหรับประเด็นที่ผู้วิจัยเคยตั้งไว้ในบทที่ 4
 เนื่องจากในภาพรวมของการใช้คำศัพท์จากหน่วยอรรถกลุ่มที่ 3 พบว่าหน่วยอรรถทั้ง 3 หน่วย
 อรรถนี้ เป็นหน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาใช้คำศัพท์ 2 ประเภทคือ คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปและ
 คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐาน และจากข้อมูลดังกล่าวพบว่าผู้บอกภาษามีอัตราการใช้คำศัพท์ทั้ง 2
 ประเภทนี้เป็นร้อยละ 50 ผู้วิจัยจึงตั้งประเด็นไว้ว่าจะเป็นไปได้หรือไม่ที่ผู้บอกภาษาที่ใช้คำศัพท์
 ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปจะเป็นผู้บอกภาษารุ่นอายุมาก และผู้บอกภาษาที่ใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐาน
 จะเป็นผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อย ดังนั้นข้อมูลการใช้คำศัพท์ซึ่งพิจารณาโดยการแบ่งกลุ่มรุ่น
 อายุของผู้บอกภาษา จึงเป็นสิ่งที่ทำให้เห็นภาพการใช้คำศัพท์ของผู้บอกภาษาอย่างละเอียดและ
 ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

เมื่อพิจารณาตารางที่ 34 ซึ่งแสดงหน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุใช้คำศัพท์ภาษาไทย
 ไทยถิ่นใต้ทั่วไปในอัตราน้อยกว่าร้อยละ 50 จำนวน 3 หน่วยอรรถ ได้แก่ 'กลับ' 'กาแพ' และ
 'แดงโม' ในจำนวนนี้พบว่ามี 2 หน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาทั้งหมดไม่ได้ใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้
 ทั่วไปเลย ได้แก่ 'กลับ' และ 'กาแพ' โดยในกรณีของหน่วยอรรถดังกล่าว ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่น
 อายุใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานในอัตราสูงถึงร้อยละ 100

หากพิจารณาเปรียบเทียบเรื่องการใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานของผู้บอกภาษาทั้ง 2
 รุ่นอายุ จะเห็นว่าจากหน่วยอรรถทั้งหมด 50 หน่วยอรรถ พบหน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษารุ่นอายุ
 น้อยใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานจำนวน 17 หน่วยอรรถ จากจำนวนนี้มีหน่วยอรรถที่ผู้บอก
 ภาษารุ่นอายุน้อยใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานในอัตราร้อยละ 100 จำนวน 9 หน่วยอรรถ ได้
 แก่ 'กลับ' 'กาแพ' 'แดงโม' 'ป่าช้า' '(นา) แปลง' 'ผ้าขี้ริ้ว' '(ดอกไม้) ตูม' 'ตุ้มหู' และ
 'ไฟฉาย' ส่วนในกรณีของผู้บอกภาษารุ่นอายุมากพบหน่วยอรรถที่มีการใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐาน
 เพียง 7 หน่วยอรรถ จากจำนวนนี้มีเพียง 2 หน่วยอรรถเท่านั้นที่ผู้บอกภาษารุ่นอายุมากใช้คำ
 ศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานในอัตราร้อยละ 100 คือหน่วยอรรถ 'กลับ' และ 'กาแพ'

6.2.3 หน่วยอรรถกลุ่มที่ 4 หน่วยอรรถสำหรับศึกษาการใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุย: การแปรตามรุ่นอายุ

ตารางที่ 35 ปริมาณและอัตราการใช้คำศัพท์กรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 4:การแปรตามรุ่นอายุ

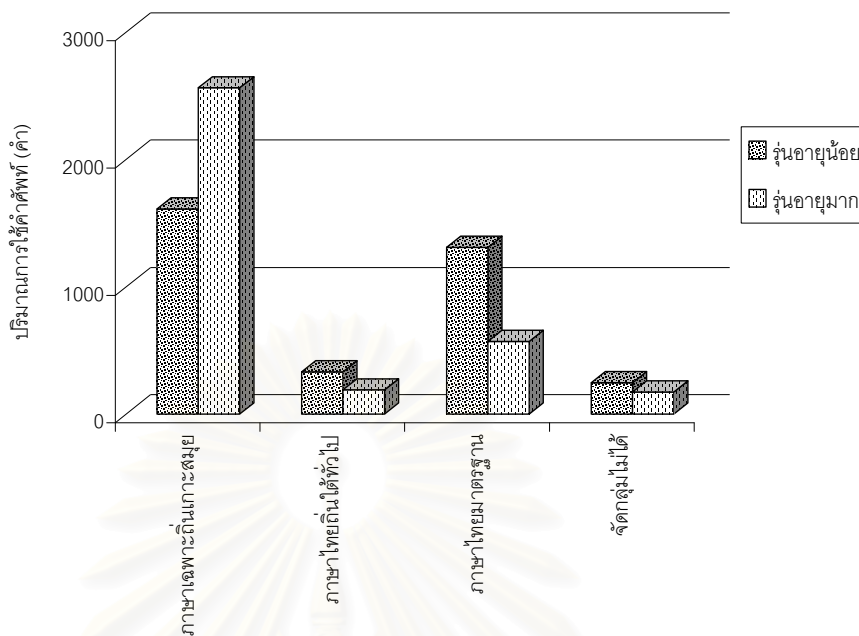
ประเภทคำศัพท์		รุ่นอายุน้อย	รุ่นอายุมาก
ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุย	ปริมาณ	1612	2564
	ร้อยละ	46.1	73.2
ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป	ปริมาณ	332	191
	ร้อยละ	9.5	5.5
ภาษาไทยมาตรฐาน	ปริมาณ	1310	571
	ร้อยละ	37.4	16.3
จัดกลุ่มไม่ได้	ปริมาณ	246	174
	ร้อยละ	7.0	4.9
รวม	ปริมาณ	3500	3500
	ร้อยละ	100.0	100.0

$$\chi^2 = 557.719 \quad df = 3 \quad p < 0.001$$

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาพที่ 27 ปริมาณการใช้คำศัพท์กรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 4:การแปรตามรุ่นอายุ

จากตารางที่ 35 และภาพที่ 27 แสดงปริมาณและอัตราการใช้คำศัพท์ในกรณีของหน่วย อรรถกลุ่มที่ 4 ศึกษาการใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุย พบว่าผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุใช้ คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุย โดยจะเห็นได้ว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยมีปริมาณการใช้คำ ศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยในปริมาณที่ต่ำกว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุมากอย่างเห็นได้ชัดนอกจาก นี้จะเห็นว่าผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐาน ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปและคำ ศัพท์ที่จัดกลุ่มไม่ได้ โดยผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยมีปริมาณการใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานสูง กว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุมากอย่างชัดเจน

ผู้วิจัยได้นำปริมาณการใช้คำศัพท์ประเภทต่างๆ จากหน่วยอรรถกลุ่มที่ 4 ที่แปรตามรุ่น อายุมาทดสอบหาค่าไคสแควร์ โดยตั้งสมมติฐานในการทดสอบว่าการใช้คำศัพท์ประเภทต่างๆ จากหน่วยอรรถกลุ่มที่ 4 ไม่มีความสัมพันธ์กับรุ่นอายุ ที่ระดับนัยสำคัญ 0.001 จากการทดสอบ ได้ค่า $\chi^2 = 557.719$ ซึ่งมากกว่าค่าจากตาราง ($\chi^2 = 16.27$ df = 3) จึงไม่ยอมรับสมมติฐานที่ตั้ง ไว้ และสรุปได้ว่ารุ่นอายุมีอิทธิพลกับการใช้คำศัพท์ประเภทต่างๆ จากหน่วยอรรถกลุ่มที่ 4 หรืออีก นัยหนึ่งคือคำศัพท์ประเภทต่างๆ จากหน่วยอรรถกลุ่มที่ 4 ที่ใช้โดยผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุมีความ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับเชื่อมั่น 0.001

เมื่อพิจารณาตารางที่ 36 ซึ่งแสดงหน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่น เกาะสมุยในอัตรามากกว่าร้อยละ 50 เรียงลำดับจากอัตราที่มากไปหาน้อย จะเห็นว่าผู้บอก

ตารางที่ 36 หน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุให้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยในอัตราที่มากกว่าร้อยละ 50 กรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 4: การแปรตามรุ่นอายุ

ลำดับที่	หน่วยอรรถ	ภาษาเฉพาะถิ่น เกาะสมุย	อายุน้อย		อายุมาก		ภาษาไทย มาตรฐาน	อายุน้อย		อายุมาก		ภาษาไทยถิ่นใต้ ทั่วไป	อายุน้อย		อายุมาก		จัดกลุ่มไม่ได้	อายุน้อย		อายุมาก			
			จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
7	กรรไกร	โครวง	70	100	70	100																	
24	ป่าท้องไก่	คิ้ววย	70	100	70	100																	
27	ขนมลอดช่อง	หนมเรียง	70	100	70	100																	
31	เมื่อมะม่วงนิมพานต์	ม่วงขุนหน่วย	70	100	70	100																	
32	ใบกะเพรา	ใบเกา	70	100	70	100																	
33	ใบโหระพา	ใบราเซี	70	100	70	100																	
34	ตะลิ่งปลิง	มุงมิ่ง	70	100	70	100																	
41	ค้ายพาะลูกของใหญ่กับ	ตายแกวต	70	100	70	100																	
40	ขน	ซรัว	69	98.57	70	100	ขน	1	1.43														
46	เหล็องอ้อย	เหล็องซิม	63	90	70	100	เหล็องอ้อย	7	10														
28	น้ำแข็งโต	น้ำแข็งติด	56	80	70	100	น้ำแข็งโต	14	20														
37	แผ่นเมเปีย	ดอกหวัค	56	80	70	100	แผ่นเมเปีย	14	20														
18	ตะเกียงเจ้าพายุ	เกียงกิดดา	56	80	69	98.57	ตะเกียงเจ้าพายุ	4	5.71	1	1.43	เกียงเจ้าพายุ	10	14.29									
5	กอเอี๊ยะ	ก่าวโหยะ	58	82.86	68	97.14	กอเอี๊ยะ	7	10	2	2.86	วีผิง	5	7.14									
4	กรรไกรหนีบหมาก	โครวงหมาก	50	71.43	69	98.57	กรรไกรหนีบหมาก	4	5.71			โครวงหมาก	16	22.86	1	1.43							
44	ชาวจ๊วะ	ชาวเรือต	51	72.86	70	100	ชาวจ๊วะ	17	24.29								ชาวตุ่ย	2	2.86				
45	คำปี	คำมูยทุ่ย	51	72.86	62	88.57	คำปี	19	27.14	3	4.29						คำปีก			5	7.14		
26	ขนมถ้วยฟู	หนมหน้าจีน	45	64.29	68	97.14	ขนมถ้วยฟู	20	28.57	2	2.86						หนมฟู	5	7.14				
3	ทัพพี	ช้อนใหญ่	36	51.43	59	84.29	ทัพพี	12	17.14	1	1.43	หวัค	22	31.43	10	14.28							
9	มีานัง	บันปี	35	50	70	100	มีานัง	19	27.14			คานม้า	16	22.86									
10	ลูกโป่ง	ลูกเป่า	39	55.71	64	91.43	ลูกโป่ง	31	44.29	6	8.57												
29	หุ่นเส้น	เส้นหนม	35	50	66	94.29	หุ่นเส้น	32	45.71	3	4.28	ตั้งหน	3	4.29	1	1.43							
43	บวม	กตุ้ม	36	51.43	58	82.86	บวม	7	10			คว็อก	27	38.57	12	17.14							
47	เขี้ยวอี	เขี้ยวตึก	41	58.57	57	81.43	เขี้ยวอี	27	38.57	2	2.86						เขี้ยวผิง	2	2.86	11	15.71		

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 37 หน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาอายุมากใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยในอัตรามากกว่าร้อยละ 50 กรณีหน่วยอรรถกลุ่มที่ 4: การแปรตามรุ่นอายุ

ลำดับที่	หน่วยอรรถ	ภาษาเฉพาะถิ่น เกาะสมุย	อายุน้อย		อายุมาก		ภาษาไทย มาตรฐาน	อายุน้อย		อายุมาก		ภาษาไทยถิ่นใต้ ทั่วไป	อายุน้อย		อายุมาก		จัดกลุ่มไม่ได้	อายุน้อย		อายุมาก			
			จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
50	หมอต้าแย	แม่ทาน	7	10	70	100	หมอต้าแย	61	87.14								แม่หมอ	2	2.86				
14	ท่อนไม้	ลุงไม้	21	30	69	98.57	ท่อนไม้	30	42.86			ซอน	19	27.14	1	1.43							
38	กรรเชียง	แท้เหลน	29	41.43	69	98.57	กรรเชียง	39	55.71	1	1.43	แตกเค	2	2.86									
35	เหล็กใน	พิชโน	31	44.29	68	97.14	เหล็กใน	38	54.29	2	2.86	ทวย	1	1.43									
49	ลำรับ (ไฟ)	ปู่	34	48.57	67	95.71	ลำรับ (ไฟ)	16	22.86	1	1.43						หัว	20	28.57	2	2.86		
1	ผ้าขาวม้า	ผ้าหม	2	2.86	60	85.71	ผ้าขาวม้า	68	97.14	10	14.29												
39	งูชด	งูทอด	14	20	57	81.43	งูชด	55	78.57	11	15.71						งูม้วน	1	1.43	2	2.86		
6	ฉลากยา	ฝอยยา	10	14.29	54	77.14	ฉลากยา	54	77.14	10	14.29	หลากยา	6	8.57	6	8.87							
19	บัตรเชิญ	เคียบ	27	38.57	52	74.29	บัตรเชิญ	3	4.29	8	11.43						การ์ด	40	57.14	10	14.23		
21	ลูกเหม็น	ยามต	14	20	52	74.29	ลูกเหม็น	53	75.71	18	25.71	ยาเหม็น	3	4.29			ยาเหม็น	3	4.29				
36	ชีนา	ชีนเห็ด	23	32.86	51	72.86	ชีนา	41	58.57	19	27.14						ชีนหนา	6	8.57				
2	ตะหลิว	แต่सान	15	21.43	50	71.43	ตะหลิว	33	47.14	5	7.14	หริก	22	31.43	15	21.43							
22	คิม	ปากกูป	3	4.29	44	62.86	คิม	67	95.71	26	37.14												
30	มะเขือยาว	เชื้อไซแพะ	3	4.29	36	51.43	มะเขือยาว	10	14.28	1	1.43	เรือยาว	57	81.43	33	47.14							

ตารางที่ 38 หน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยในอัตราน้อยกว่าร้อยละ 50 กรณีหน่วยอรรถกลุ่มที่ 4: การแปรตามรุ่นอายุ

ลำดับที่	หน่วยอรรถ	ภาษาเฉพาะถิ่น เกาะสมุย	อายุน้อย		อายุมาก		ภาษาไทย มาตรฐาน	อายุน้อย		อายุมาก		ภาษาไทยถิ่นใต้ ทั่วไป	อายุน้อย		อายุมาก		จัดกลุ่มไม่ได้	อายุน้อย		อายุมาก			
			จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
48	ใจ (ด้าย)	แคต	2	2.86	9	12.86	ใจ (ด้าย)	5	7.14	1	1.43	หลอด	63	90	60	85.71							
11	กูดแจ	ลูกแหง	20	28.57	22	31.43	กูดแจ	9	12.86	8	11.43	ตอกแจ	41	58.57	40	57.14							
25	ลินซึก						ลินซึก	65	92.86	70	100						กะ	5	7.14				
23	ปู่	มายา	1	1.43	8	11.43	ปู่	69	98.57	62	88.57												
20	เสื้อแขนยาว	เสื้อมือยาว	2	2.86	15	21.43	เสื้อแขนยาว	68	97.14	54	77.14						เสื้อแขนใหญ่			1	1.43		
42	หมั่น	ไต้บัง	1	1.43	14	20	หมั่น	63	90	50	71.43						จง	6	8.57	6	8.57		
12	ยาหม่อง	มันม่า			15	21.43	ยาหม่อง	48	68.57	43	61.43	ซีมิ่ง	22	31.43	12	17.14							
13	ไม้แขวนเสื้อ	ไม้ซ้องเสื้อ	4	5.71	16	22.86	ไม้แขวนเสื้อ	55	78.57	49	65.71						ไม้แขวนผ้า	11	15.71	8	11.43		
16	บุหรี	มวนยา			24	34.29	บุหรี	43	61.73	40	57.14						ยาสูบ	27	38.57	6	8.57		
15	น้ำยัดลม	น้ำเน็ด			5	7.14	น้ำยัดลม	3	4.29								น้ำขวด	67	95.71	65	92.86		
8	ผ้าขนหนู	ผ้ายิป๊ะ			8	11.43	ผ้าขนหนู	47	67.14	32	45.71						ผ้าเช็ดตัว	23	32.86	30	42.86		
17	ไฟแช็ก	แล็กไฟกิด	12	17.14	9	12.86	ไฟแช็ก	32	45.72	33	47.14						แล็กไฟ	26	37.14	28	40		

ภาษาชาวเกาะสมุยทั้ง 2 รุ่นอายุใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยในปริมาณที่ไม่แตกต่างกันมาก จากหน่วยอรรถทั้งหมด 50 หน่วยอรรถ พบว่ามีหน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาใช้คำศัพท์เฉพาะถิ่นเกาะสมุยในอัตรามากกว่าร้อยละ 50 จำนวน 38 หน่วยอรรถ จากจำนวนดังกล่าวมี 8 หน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยในอัตราร้อยละ 100 ได้แก่ 'กรรไกร' 'ป่าทอ้งโก' 'ชนมลดชอง' 'เม็ดมะม่วงหิมพานต์' 'ใบกะเพรา' 'ใบโหระพา', 'ตะลิงปลิง' และ 'ตายเพราะถูกของใหญ่ทับ' แต่หากพิจารณาเฉพาะข้อมูลของผู้บอกภาษารุ่นอายุมากจะพบว่ามีหน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษารุ่นอายุมากใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยในอัตราร้อยละ 100 เพิ่มขึ้นอีก 7 หน่วยอรรถ ได้แก่ 'ชน' 'เหล็องอ้อย' 'น้ำแข็งใส' 'แม่แม่เบียะ' 'ขาวจ๊วะ' 'ม้านั่ง' และ 'หมอต้าแย' จากตารางที่ 36 จะเห็นได้ว่าหากผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุไม่ใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุย คำศัพท์ที่ปรากฏคือคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป ภาษาไทยมาตรฐานและคำศัพท์ที่จัดกลุ่มไม่ได้

ตารางที่ 37 แสดงหน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษารุ่นอายุมากเท่านั้นที่ใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยในอัตรามากกว่าร้อยละ 50 จะเห็นว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุมากให้ความสำคัญกับการใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยมากกว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อย พบว่ามีหน่วยอรรถจำนวน 14 หน่วยอรรถ เช่น 'หมอต้าแย' 'ทอนไม้' 'กรรเชียง' 'เหล็กใน' เป็นต้น หน่วยอรรถเหล่านี้แสดงภาพความแตกต่างระหว่างการใช้คำศัพท์ของผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุได้อย่างชัดเจน เนื่องจากเป็นหน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษารุ่นอายุมากส่วนใหญ่ใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยในอัตรามากกว่าร้อยละ 50 แต่ผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยใช้คำศัพท์ประเภทนี้ในอัตราที่น้อยมาก ส่วนใหญ่มักจะใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐาน

เมื่อพิจารณารางที่ 38 ซึ่งแสดงหน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยในอัตราน้อยกว่าร้อยละ 50 จำนวน 12 หน่วยอรรถ เช่น 'ใจ (ด้าย)' 'กุญแจ' 'บ๊วย' 'หมั่น' และ 'ไฟแช็ก' เป็นต้น จากจำนวนนี้มีหน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุไม่ใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุย 1 หน่วยอรรถ คือ หน่วยอรรถ 'ลิ้นชัก' หากพิจารณาเฉพาะข้อมูลในส่วนของผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยจะพบว่ามีอีก 4 หน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยไม่ใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยเลย ได้แก่ 'ผ้าขนหนู' 'ยาหม่อง' 'น้ำอัดลม' และ 'บุหรี' คำศัพท์ที่ปรากฏแทนคือ คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป ภาษาไทยมาตรฐานและคำศัพท์ที่จัดกลุ่มไม่ได้

หากพิจารณาเปรียบเทียบเรื่องการใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานของผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุ จะเห็นว่าจากหน่วยอรรถทั้งหมด 50 หน่วยอรรถ พบหน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานจำนวน 42 หน่วยอรรถ จากจำนวนนี้ไม่พบหน่วยอรรถที่ผู้บอก

ภาษารุ่นอายุน้อยใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานในอัตราร้อยละ 100 ทั้งนี้ในกรณีของผู้บอกภาษารุ่นอายุมากพบหน่วยอรรถที่มีการใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานเพียง 31 หน่วยอรรถ นำสนใจที่มี 1 หน่วยอรรถ คือ 'ลั่นซึก' ซึ่งพบว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุมากใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานในอัตราร้อยละ 100

งานวิจัยนี้พบว่า มีหน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยในอัตราที่สูงมากหลายหน่วยอรรถ ยกตัวอย่างหน่วยอรรถที่มีการใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยในอัตราร้อยละ 100 เช่น 'กรรไกร' 'ปาท้องโก' และ 'ขนมลอดช่อง' เป็นต้น และหน่วยอรรถที่มีอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยสูงกว่าร้อยละ 50 เช่น 'ชน' 'น้ำแข็งใส' และ 'ตะเกียงเจ้าพายุ' เป็นต้น การศึกษาคำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยทำให้สามารถคาดเดาได้ว่าในอนาคตข้างหน้าคำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยเหล่านี้จะยังคงถูกใช้ต่อไปอย่างต่อเนื่อง แต่ในบางหน่วยอรรถที่มีการใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยน้อยกว่าร้อยละ 50 เช่น 'ผ้าขนหนู' 'น้ำอัดลม' 'ปุย' 'ใจ (ด้าย)' เป็นต้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งหน่วยอรรถ 'ลั่นซึก' ซึ่งเป็นหน่วยอรรถที่ไม่มีผู้บอกภาษาคนใดให้ข้อมูลเป็นคำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยเลย ทำให้สามารถคาดเดาได้ว่าคำศัพท์เหล่านั้นเป็นคำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยที่กำลังจะถูกลืมต่อไปในอนาคตคงจะไม่มีใครใช้และจะสูญหายไปในที่สุด เนื่องจากผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยส่วนใหญ่นิยมหันมาใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานมากขึ้น

เมื่อพิจารณาการใช้คำศัพท์ของผู้บอกภาษาแต่ละรุ่นอายุโดยจำแนกตามกลุ่มหน่วยอรรถ จะเห็นว่าผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุ มีลักษณะการใช้คำศัพท์ที่แตกต่างกันพอสมควร ในกรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 2 ซึ่งศึกษาการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกและภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก พบว่าผู้บอกภาษาจากทั้ง 2 รุ่นอายุใช้ทั้งคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกและภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก โดยใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกมากกว่าภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก ทั้งนี้ผู้บอกภาษารุ่นอายุมากมีปริมาณการใช้ทั้งคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกและภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกมากกว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อย ในกรณีที่ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุไม่ใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกและภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก คำศัพท์ที่ปรากฏแทนได้แก่คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐาน ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปและคำศัพท์ที่จัดกลุ่มไม่ได้ ในกรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 3 ซึ่งศึกษาการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป พบว่าผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปในปริมาณที่สูงมาก โดยผู้บอกภาษารุ่นอายุมากมีปริมาณการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปสูงกว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อย อย่างไรก็ตามพบผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานด้วย ซึ่งผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานสูงกว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุมากอย่างเห็นได้ชัด และในกรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 4 ซึ่งศึกษาการใช้คำศัพท์ภาษา

เฉพาะถิ่นเกาะสมุย พบว่าผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุย โดยผู้บอกภาษารุ่นอายุมากใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยมากกว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อย และพบว่าผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐาน ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปและคำศัพท์ที่จัดกลุ่มไม่ได้ด้วย โดยผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยมีปริมาณการใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐาน ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปและคำศัพท์ที่จัดกลุ่มไม่ได้สูงกว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุมาก ดังนั้นผลการวิเคราะห์ข้อมูลในระดับรุ่นอายุจึงมีความสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า ผู้พูดอายุน้อยใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานมากกว่าผู้พูดอายุมาก เนื่องจากผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงให้เห็นว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยมีปริมาณการใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานสูงกว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุมากในทุกกลุ่มหน่วยอรรถ

เป็นที่น่าสังเกตว่าข้อมูลที่ได้จากหน่วยอรรถทั้ง 3 กลุ่มนั้น ผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยมักจะมีปริมาณการใช้คำศัพท์ในกลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้ ซึ่งได้แก่ คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปและภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุย ในปริมาณที่ต่ำกว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุมากเสมอ และผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยมีปริมาณการใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานสูงกว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุมากอย่างเห็นได้ชัดในทุกกลุ่มหน่วยอรรถ ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการรวมปริมาณการใช้คำศัพท์ทั้งหมดที่เป็นคำศัพท์ในกลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้เป็นกลุ่มเดียวกันเพื่อเปรียบเทียบให้เห็นอย่างชัดเจนระหว่างการใช้คำศัพท์กลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้และภาษาไทยมาตรฐานของผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุ ทั้งนี้ผู้วิจัยได้แสดงข้อมูลในตารางที่ 39 และภาพที่ 28

สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

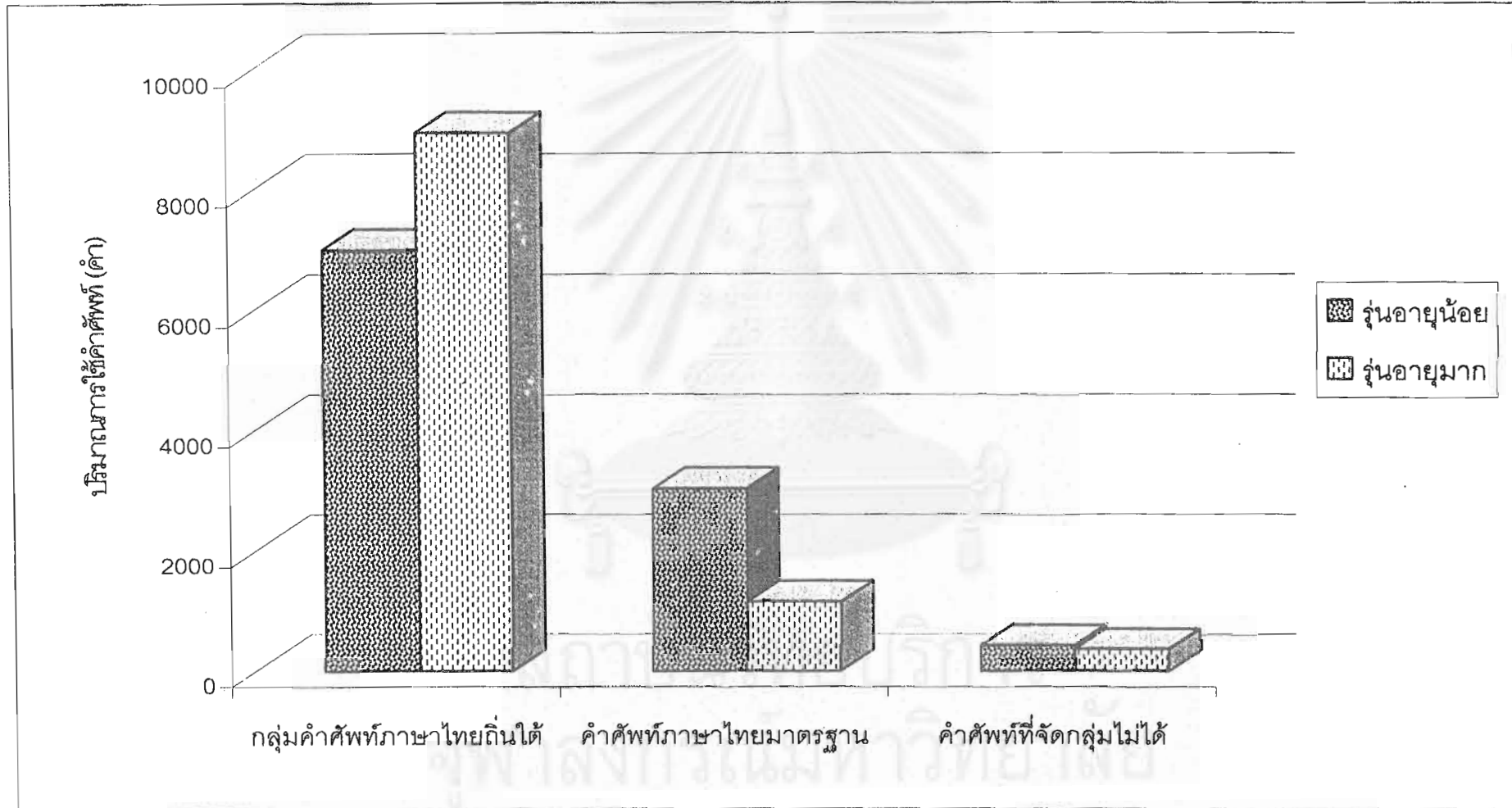
ตารางที่ 39 การใช้คำศัพท์ของผู้บอกภาษาโดยนับรวมข้อมูลการใช้คำศัพท์กลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้เป็นกลุ่มเดียวกัน: การแปรตามรุ่นอายุ

ประเภทคำศัพท์		รุ่นอายุน้อย	รุ่นอายุมาก
กลุ่มคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้	ปริมาณ	7019	8965
	ร้อยละ	66.8	85.4
คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐาน	ปริมาณ	3045	1159
	ร้อยละ	29.0	11.0
คำศัพท์ที่จัดกลุ่มไม่ได้	ปริมาณ	436	376
	ร้อยละ	4.2	3.6
รวม	ปริมาณ	10500	10500
	ร้อยละ	100.0	100.0

จากตารางที่ 39 และภาพที่ 28 พบว่าผู้บอกภาษาชาวเกาะสมุยทั้ง 2 รุ่นอายุมีปริมาณการใช้คำศัพท์กลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้มากที่สุด รองลงมาคืออัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐาน และคำศัพท์ที่จัดกลุ่มไม่ได้ เมื่อพิจารณาข้อมูลการใช้คำศัพท์ประเภทต่างๆ ของผู้บอกภาษาแต่ละรุ่นอายุ พบว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยมีอัตราการใช้คำศัพท์กลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้ในปริมาณที่ต่ำกว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุมากอย่างมาก แต่เมื่อพิจารณาการใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานจะเห็นว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยมีอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานสูงกว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุมากอย่างเห็นได้ชัด

อย่างไรก็ดีข้อมูลนี้ทำให้เห็นว่าผู้บอกภาษาชาวเกาะสมุยไม่ว่าจะเป็นกลุ่มผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยหรือผู้บอกภาษารุ่นอายุมากก็ตาม การใช้คำศัพท์กลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้ยังคงมีปริมาณที่สูงมากเมื่อเปรียบเทียบกับปริมาณการใช้คำศัพท์ประเภทอื่น ถึงแม้ว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยจะมีอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานมากกว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุมากอย่างเห็นได้ชัด นั้นอาจเนื่องมาจากปัจจัยทางสังคมต่างๆ ของอำเภอเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี ไม่ว่าจะเป็นความเจริญทางด้านเทคโนโลยี ความก้าวหน้าในเรื่องของการติดต่อสื่อสาร การคมนาคม สื่อต่างๆ ทั้งสื่อจากโทรทัศน์ วิทยุ อินเทอร์เน็ต ฯลฯ ที่มีเพิ่มมากขึ้นทุกวันและมีแนวโน้มของการพัฒนาให้เจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว สิ่งต่างๆ เหล่านี้ล้วนมีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาทั้งสิ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้พูดรุ่นอายุน้อยส่วนใหญ่มีความพร้อมที่จะรับความทันสมัยและเทคโนโลยีต่างๆ ได้มากกว่าผู้พูดรุ่นอายุมาก

ภาพที่ 28 การใช้คำศัพท์ของผู้บอกภาษาโดยนับรวมข้อมูลการใช้คำศัพท์กลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้เป็นกลุ่มเดียวกัน: การแปรตามรุ่นอายุ

บทที่ 7

การแปรของคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยตามถิ่นที่อยู่และรุ่นอายุของผู้พูด

7.1 ความเป็นภาษาลูกผสมของภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยในระดับตำบลและรุ่นอายุ

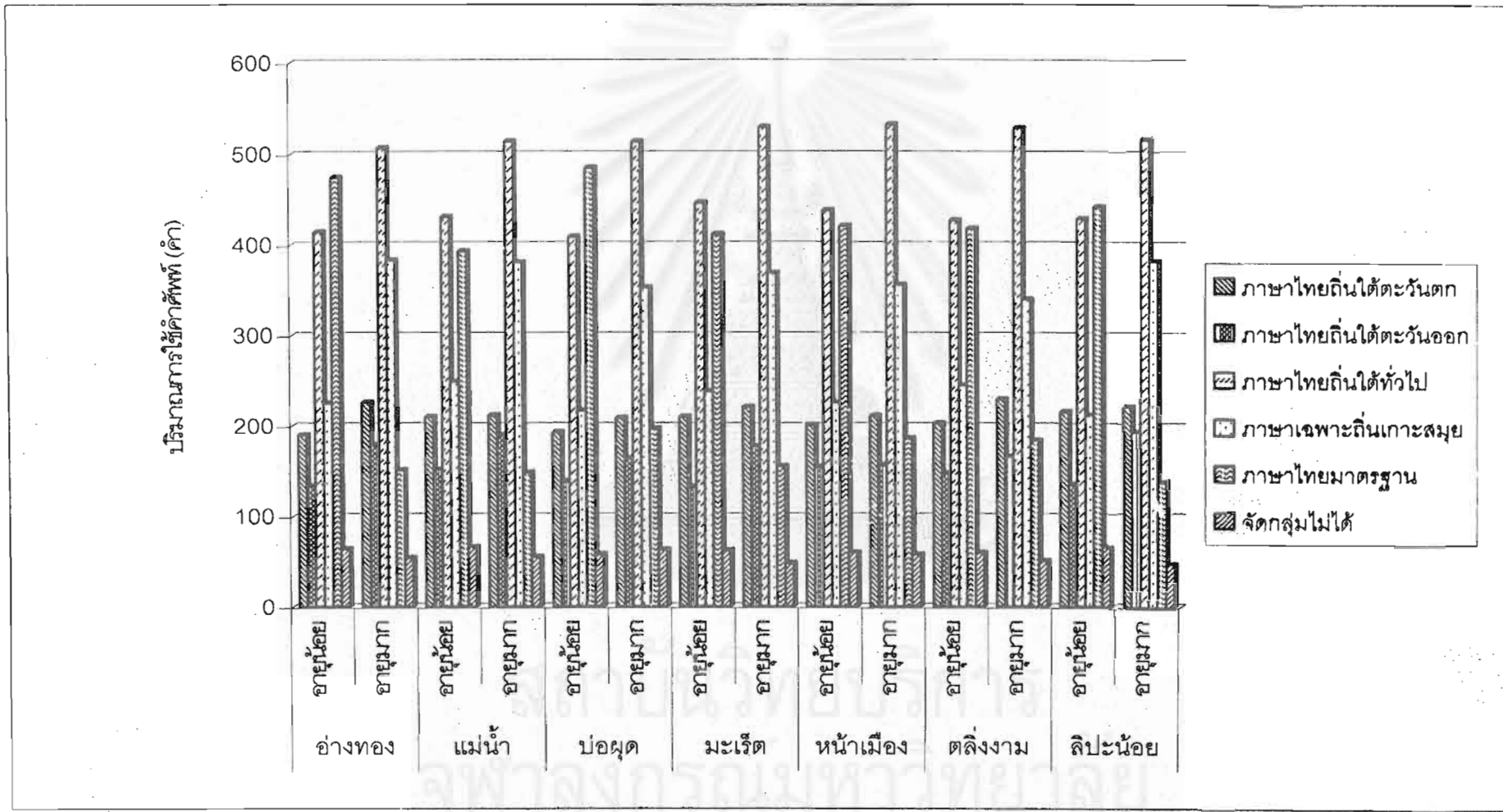
ในบทที่ 4 ผู้วิจัยได้ศึกษาภาพรวมการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยโดยไม่จำแนกตามตัวแปรทางสังคม ในบทที่ 5 ศึกษาการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยโดยวิเคราะห์ตามถิ่นที่อยู่ของผู้พูดซึ่งได้แก่ตำบลทั้ง 7 ตำบลในอำเภอเกาะสมุย และในบทที่ 6 ศึกษาการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยโดยวิเคราะห์ตามรุ่นอายุซึ่งแบ่งเป็น 2 รุ่นอายุได้แก่รุ่นอายุ 10-20 ปี และรุ่นอายุ 60-70 ปี ในบทนี้ผู้วิจัยสนใจศึกษาการแปรของคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยของผู้บอกภาษาโดยนำตัวแปรทั้ง 2 ประการ คือถิ่นที่อยู่และอายุของผู้พูดมาศึกษาร่วมกันเพื่อเปรียบเทียบว่าการใช้ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยของผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุในแต่ละตำบลมีลักษณะการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยเหมือนหรือแตกต่างกันหรือไม่อย่างไร โดยข้อมูลที่ผู้วิจัยนำมาพิจารณาคือปริมาณการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยของผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุจากทุกตำบล เพื่อวิเคราะห์ว่าการใช้ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยในระดับรุ่นอายุแต่ละตำบลเป็นภาษาลูกผสม (hybrid language) หรือไม่ และในหัวข้อ 7.2 เป็นการวิเคราะห์เปรียบเทียบการใช้คำศัพท์ประเภทต่างๆ โดยพิจารณาแยกตามกลุ่มหน่วยอรรถ โดยในบทนี้ผู้วิจัยจะใช้หน่วยอรรถในการวิเคราะห์ 150 หน่วยอรรถ หรืออีกนัยหนึ่งคือใช้หน่วยอรรถ 3 กลุ่ม เนื่องจากดังที่กล่าวมาแล้วในบทที่ 3 ว่าผู้วิจัยจะวิเคราะห์หน่วยอรรถกลุ่มที่ 1 ซึ่งเป็นหน่วยอรรถสำหรับศึกษาการใช้คำศัพท์ภาษาไทย 4 ถิ่นในบทที่ 4 เพียงบทเดียวเท่านั้น¹

¹ ดูคำอธิบายหน้า 49

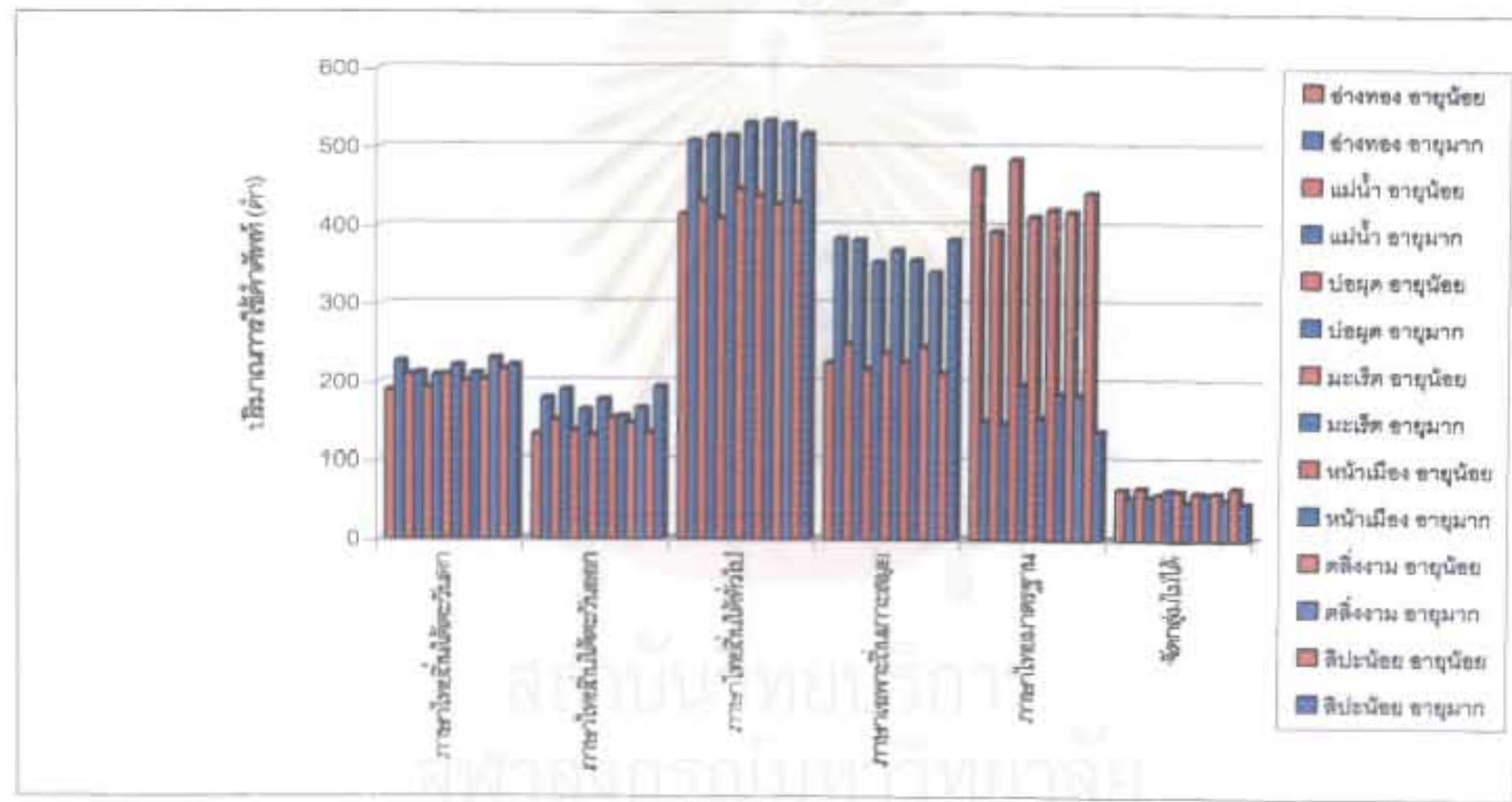
ตารางที่ 40 ปริมาณและอัตราการใช้คำศัพท์ของผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุในแต่ละตำบลรุ่นอายุ

ตำบล	รุ่นอายุ	อ่างทอง		แม่น้ำ		บ่อผุด		มะเร็ต		หน้าเมือง		ตลิ่งงาม		ลิปะน้อย	
		น้อย	มาก	น้อย	มาก	น้อย	มาก	น้อย	มาก	น้อย	มาก	น้อย	มาก	น้อย	มาก
ภาษาไทยถิ่น ใต้ตะวันตก	ปริมาณ	190	226	210	212	193	209	210	221	201	211	203	230	216	222
	ร้อยละ	9.5	11.3	10.5	10.6	9.7	10.5	10.5	11.1	10.1	10.6	10.2	11.5	10.8	11.1
ภาษาไทยถิ่น ใต้ตะวันออก	ปริมาณ	133	179	151	190	138	164	132	177	154	156	147	166	135	194
	ร้อยละ	6.7	9.0	7.6	9.5	6.9	8.2	6.6	8.9	7.7	7.8	7.4	8.3	6.8	9.7
ภาษาไทยถิ่น ใต้ทั่วไป	ปริมาณ	414	507	431	514	409	514	446	530	438	533	427	529	429	517
	ร้อยละ	20.7	25.4	21.6	25.8	20.5	25.7	22.3	26.5	21.9	26.7	21.4	26.5	21.5	25.9
ภาษาเฉพาะ ถิ่นเกาะสมุย	ปริมาณ	225	383	249	381	217	353	238	369	226	356	245	340	212	382
	ร้อยละ	11.3	19.2	12.5	19.1	10.9	17.7	11.9	18.5	11.3	17.8	12.3	17.0	10.6	19.1
ภาษาไทย มาตรฐาน	ปริมาณ	474	151	393	148	485	197	412	155	421	186	418	184	442	138
	ร้อยละ	23.7	7.6	19.7	7.4	24.3	9.9	20.6	7.8	21.1	9.3	20.9	9.2	22.1	6.9
จัดกลุ่มไม่ได้	ปริมาณ	64	54	66	55	58	63	62	48	60	58	60	51	66	47
	ร้อยละ	3.2	2.7	3.3	2.8	2.9	3.2	3.1	2.4	3.0	2.9	3.0	2.6	3.3	2.4
รวม	ปริมาณ	1000	1000	1000	1000	1000	1000	1000	1000	1000	1000	1000	1000	1000	1000
	ร้อยละ	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0

ภาพที่ 29 ปริมาณการใช้คำศัพท์ทุกประเภทของผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุในแต่ละตำบล

ภาพที่ 30 ปริมาณการใช้คำศัพท์ในแต่ละประเภทของผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุในแต่ละตำบล

จากข้อมูลตารางที่ 40 ซึ่งแสดงปริมาณและอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยโดยจำแนกตามรุ่นอายุของผู้บอกภาษาในแต่ละตำบล ผู้วิจัยได้แสดงกราฟเป็น 2 รูปแบบเพื่อให้เห็นภาพของการใช้ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยได้อย่างชัดเจนมากขึ้นโดยผู้วิจัยแสดงกราฟจากมุมมอง 2 ด้าน กล่าวคือ ภาพที่ 29 เป็นการแสดงปริมาณการใช้คำศัพท์ทุกประเภทของผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุในแต่ละตำบล และภาพที่ 30 เป็นการแสดงปริมาณการใช้คำศัพท์แต่ละประเภทของผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุในแต่ละตำบล จากภาพที่ 29 เห็นได้อย่างชัดเจนว่าภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยเป็นภาษาลูกผสม (hybrid language) ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุในแต่ละตำบลมีแนวโน้มในการใช้คำศัพท์เป็นไปในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ มีการใช้คำศัพท์ภาษาไทย 4 ถิ่นภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุย ภาษาไทยมาตรฐานและคำศัพท์ที่จัดกลุ่มไม่ได้ ดังนั้นจึงไม่ได้เป็นเพียงผู้บอกภาษารุ่นอายุใดอายุหนึ่งจากตำบลใดตำบลหนึ่งเท่านั้นที่มีลักษณะการใช้คำศัพท์เป็นภาษาลูกผสม (hybrid language) หากเปรียบเทียบข้อมูลในตารางที่ 40 ตามกลุ่มรุ่นอายุจะเห็นว่าผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุมีอัตราการใช้คำศัพท์ประเภทต่างๆ ไม่แตกต่างกันมากนัก กล่าวคือ ผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยจากทุกตำบลมีอัตราการใช้คำศัพท์ประเภทต่างๆ ใกล้เคียงกัน และผู้บอกภาษารุ่นอายุมากจากทุกตำบลก็มีอัตราการใช้คำศัพท์ประเภทต่างๆ ใกล้เคียงกันเช่นกัน แต่หากพิจารณาเปรียบเทียบการใช้คำศัพท์ระหว่างกลุ่มผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยและรุ่นอายุมากในแต่ละตำบลจะเห็นได้ว่ามีข้อแตกต่างในการใช้คำศัพท์ในกลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้ ซึ่งได้แก่คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปและภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุย ผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยจากทุกตำบลมีอัตราการใช้คำศัพท์ในกลุ่มนี้ต่ำกว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุมากเสมอ ในขณะที่ผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยจากทุกตำบลมีอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานสูงกว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุมากจากทุกตำบลอย่างเห็นได้ชัด ทั้งนี้สามารถพิจารณาได้จากภาพที่ 30

7.2 ผลการวิเคราะห์การใช้คำศัพท์โดยจำแนกตามกลุ่มหน่วยอรรถ:การแปรตามตำบลและรุ่นอายุ

ข้อมูลที่ผู้วิจัยได้แสดงในหัวข้อที่ 7.1 เป็นภาพรวมการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยของผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุในแต่ละตำบล ซึ่งจากข้อมูลนี้เป็นสิ่งยืนยันได้เป็นอย่างดีว่าภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยเป็นภาษาลูกผสม (hybrid language) ในตอนต่อไปผู้วิจัยจะวิเคราะห์ข้อมูลโดยจำแนกตามกลุ่มหน่วยอรรถเพื่อเปรียบเทียบการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยของผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุในแต่ละตำบลเพื่อให้เห็นภาพการใช้ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยอย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้น โดยที่ผู้วิจัยจะใช้หน่วยอรรถ 3 กลุ่ม เนื่องจากดังที่กล่าวมาแล้วในบทที่ 3 ว่าผู้วิจัยจะวิเคราะห์หน่วยอรรถกลุ่มที่ 1 ซึ่งเป็นหน่วยอรรถสำหรับศึกษาการใช้คำศัพท์ภาษาไทย 4 ถิ่นในบทที่ 4 เพียงบทเดียวเท่านั้น¹

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

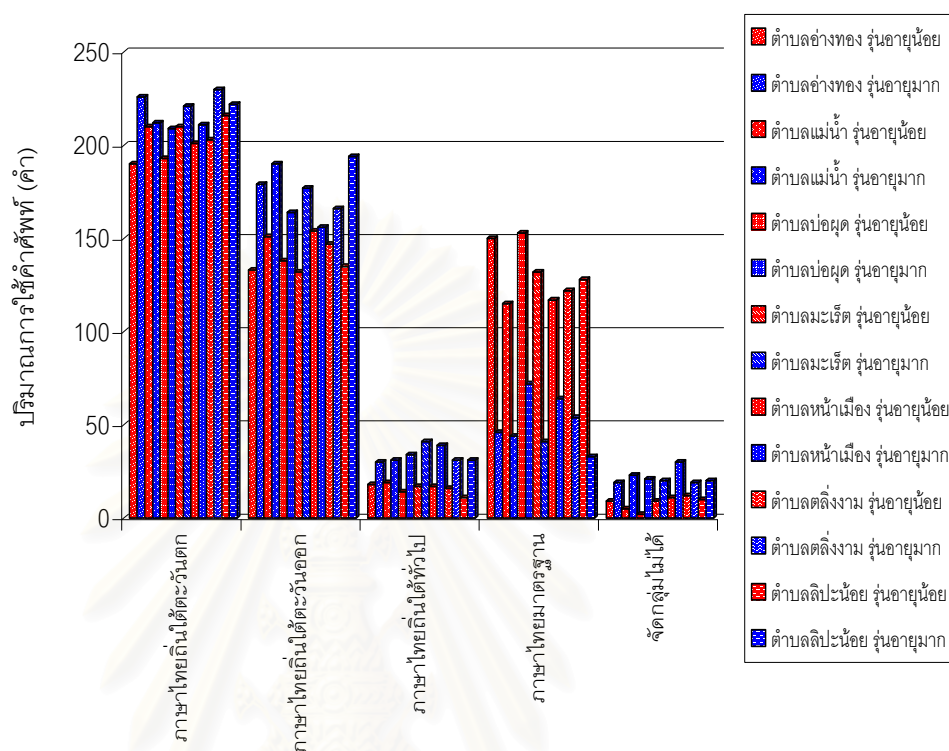
¹ ดูคำอธิบายหน้า 49

7.2.1 หน่วยอรรถกลุ่มที่ 2 หน่วยอรรถสำหรับศึกษาการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกและภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก: การแปรตามตำบลและรุ่นอายุ

ตารางที่ 41 ปริมาณและอัตราการใช้คำศัพท์กรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 2: การแปรตามตำบลและรุ่นอายุ

ตำบล		อ่างทอง		แม่น้ำ		บ่อผุด		มะเร็ต		หน้าเมือง		ตลิ่งงาม		ลิปะน้อย	
		น้อย	มาก	น้อย	มาก	น้อย	มาก	น้อย	มาก	น้อย	มาก	น้อย	มาก	น้อย	มาก
ภาษาไทยถิ่น ใต้ตะวันตก	ปริมาณ	190	226	210	212	193	209	210	221	201	211	203	230	216	222
	ร้อยละ	38.0	45.2	42.0	42.4	38.6	41.8	42.0	44.2	40.2	42.2	40.6	46.0	43.2	44.4
ภาษาไทยถิ่น ใต้ตะวันออก	ปริมาณ	133	179	151	190	138	164	132	177	154	156	147	166	135	194
	ร้อยละ	26.6	35.8	30.2	38	27.6	32.8	26.4	35.4	30.8	31.2	29.4	33.2	27.0	38.8
ภาษาไทยถิ่น ใต้ทั่วไป	ปริมาณ	18	30	19	31	14	34	17	41	17	39	16	31	11	31
	ร้อยละ	3.6	6.0	3.8	6.2	2.8	6.8	3.4	8.2	3.4	7.8	3.2	6.2	2.2	6.2
ภาษาไทย มาตรฐาน	ปริมาณ	150	46	115	44	153	72	132	41	117	64	122	54	128	33
	ร้อยละ	30.0	9.2	23.0	8.8	30.6	14.4	26.4	8.2	23.4	12.8	24.4	10.8	25.6	6.6
จัดกลุ่มไม่ได้	ปริมาณ	9	19	5	23	2	21	9	20	11	30	12	19	10	20
	ร้อยละ	1.8	3.8	1.0	4.6	0.4	4.2	1.8	4.0	2.2	6.0	2.4	3.8	2.0	4.0
รวม	ปริมาณ	500	500	500	500	500	500	500	500	500	500	500	500	500	500
	ร้อยละ	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0

ภาพที่ 31 ปริมาณการใช้คำศัพท์กรณิของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 2: การแปรตามตำบลและรุ่นอายุ

จากบทที่ 5 ซึ่งศึกษาเรื่องการแปรของคำศัพท์ในระดับตำบลในกรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 2 (ดูตารางที่ 22 และภาพที่ 19) ผู้วิจัยแสดงให้เห็นว่าผู้บอกภาษาจากทุกตำบลใช้ทั้งคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกและคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก โดยใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกมากกว่าภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก นอกจากนี้ทุกตำบลยังมีการใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐาน ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปและข้อมูลที่จัดกลุ่มไม่ได้ แต่พบในปริมาณที่น้อยกว่าการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกและภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก ในบทที่ 6 ศึกษาเรื่องการแปรของคำศัพท์ในระดับรุ่นอายุในกรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 2 (ดูตารางที่ 27 และภาพที่ 25) ผู้วิจัยแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุ ใช้ทั้งคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกและคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก โดยใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกมากกว่าภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก และผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกและภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกน้อยกว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุมาก นอกจากนี้ยังพบว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานมากกว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุมากอย่างเห็นได้ชัด

เมื่อพิจารณาตาราง 41 และภาพที่ 31 ซึ่งแสดงปริมาณและอัตราการใช้คำศัพท์ในกรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 2 ศึกษาการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกและภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก

ออกของผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุจากทุกตำบล พบว่าหากเปรียบเทียบข้อมูลจากตารางที่ 45 กับ ข้อมูลจากในบทที่ 5 (ตารางที่ 22 และภาพที่ 19) และบทที่ 6 (ดูตารางที่ 27 และภาพที่ 25) จะเห็นว่าผู้บอกภาษาจากทุกตำบลไม่ได้ใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกหรือภาษาไทยถิ่นใต้ ตะวันออกสูงกว่าภาษาไทยมาตรฐานเสมอไป เนื่องจากผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยจากตำบล อ่างทองและตำบลบ่อผุดใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานในอัตราที่สูงกว่าการใช้คำศัพท์ภาษาไทย ถิ่นใต้ตะวันออก และผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยไม่ได้มีปริมาณการใช้คำศัพท์กลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้ ในอัตราที่น้อยกว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุมากเสมอไป เนื่องจากผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยจากตำบล แม่น้ำและตำบลมะเร็ดมีปริมาณการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกสูงมากกว่าผู้บอกภาษา รุ่นอายุมากจากตำบลบ่อผุด อย่างไรก็ตามความต่างนี้เป็นความต่างในอัตราที่เรียกได้ว่าต่างกันน้อย มาก แต่ก็ยังเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นว่าการที่ตำบลบ่อผุดเป็นตำบลที่มีความเจริญและปริมาณนักท่องเที่ยว เยี่ยมมากที่สุดได้อำเภอเกาะสมุย ทำให้ผู้บอกภาษาทั้งรุ่นอายุน้อยและรุ่นอายุมากในตำบลนี้ได้ รับอิทธิพลการใช้ภาษาไทยมาตรฐานเข้ามามากพอสมควร

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

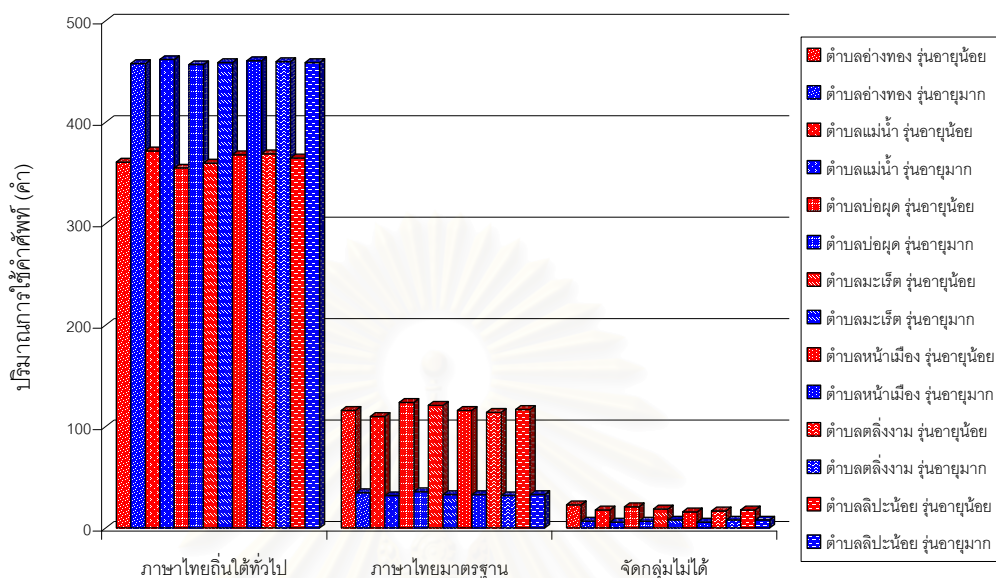
7.2.2 หน่วยอรรถกลุ่มที่ 3 หน่วยอรรถสำหรับศึกษาการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป: การแปรตามตำบลและรุ่นอายุ

ตารางที่ 42 ปริมาณและอัตราการใช้คำศัพท์กรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 3: การแปรตามตำบลและรุ่นอายุ

ตำบล		อ่างทอง		แม่น้ำ		ปอผุด		มะเร็ด		หน้าเมือง		ตลิ่งงาม		ลิปะน้อย	
		น้อย	มาก	น้อย	มาก	น้อย	มาก	น้อย	มาก	น้อย	มาก	น้อย	มาก	น้อย	มาก
ภาษาไทยถิ่น ใต้ทั่วไป	ปริมาณ	361	458	372	462	355	457	360	459	368	461	369	460	365	459
	ร้อยละ	72.2	91.6	74.4	92.4	71.0	91.4	72.0	91.8	73.6	92.2	73.8	92.0	73.0	91.8
ภาษาไทย มาตรฐาน	ปริมาณ	116	35	110	32	124	36	121	33	116	33	114	32	117	33
	ร้อยละ	23.2	7.0	22.0	6.4	24.8	7.2	24.2	6.6	23.2	6.6	22.8	6.4	23.4	6.6
จัดกลุ่มไม่ได้	ปริมาณ	23	7	18	6	21	7	19	8	16	6	17	8	18	8
	ร้อยละ	4.6	1.4	3.6	1.2	4.2	1.4	3.8	1.6	3.2	1.2	3.4	1.6	3.6	1.6
รวม	ปริมาณ	500	500	500	500	500	500	500	500	500	500	500	500	500	500
	ร้อยละ	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0

สถาบันวิจัยภาษา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาพที่ 32 ปริมาณการใช้คำศัพท์กรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 3:การแปรตามตำบลและรุ่นอายุ

เมื่อพิจารณาตารางที่ 42 และภาพที่ 32 ซึ่งแสดงปริมาณและอัตราการใช้คำศัพท์ในกรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 3 ศึกษาการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป เป็นข้อมูลที่แสดงให้เห็นว่าผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุจากทุกตำบลมีปริมาณการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้สูงมาก โดยจะเห็นว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยจากทุกตำบลมีปริมาณการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปในปริมาณที่น้อยกว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุมากจากทุกตำบล นอกจากนี้ยังพบว่าผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุจากทุกตำบลใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานและคำศัพท์ที่จัดกลุ่มไม่ได้แทนคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป ซึ่งในกรณีนี้พบว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยจากทุกตำบลมีปริมาณการใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานในอัตราที่สูงมากกว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุมากจากทุกตำบลอย่างเห็นได้ชัด แสดงให้เห็นว่าถึงแม้ผู้บอกภาษาชาวเกาะสมุยทั้ง 2 รุ่นอายุจากทุกตำบลจะยังคงใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปในปริมาณที่สูงมาก แต่ภาษาไทยมาตรฐานเริ่มเข้ามามีบทบาทกับการใช้ภาษาของผู้บอกภาษาชาวเกาะสมุยแล้ว โดยเฉพาะผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยจากทุกตำบลไม่ว่าจะเป็นตำบลที่มีนักท่องเที่ยวมากหรือตำบลที่มีนักท่องเที่ยวน้อย ซึ่งมีแนวโน้มจะใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง

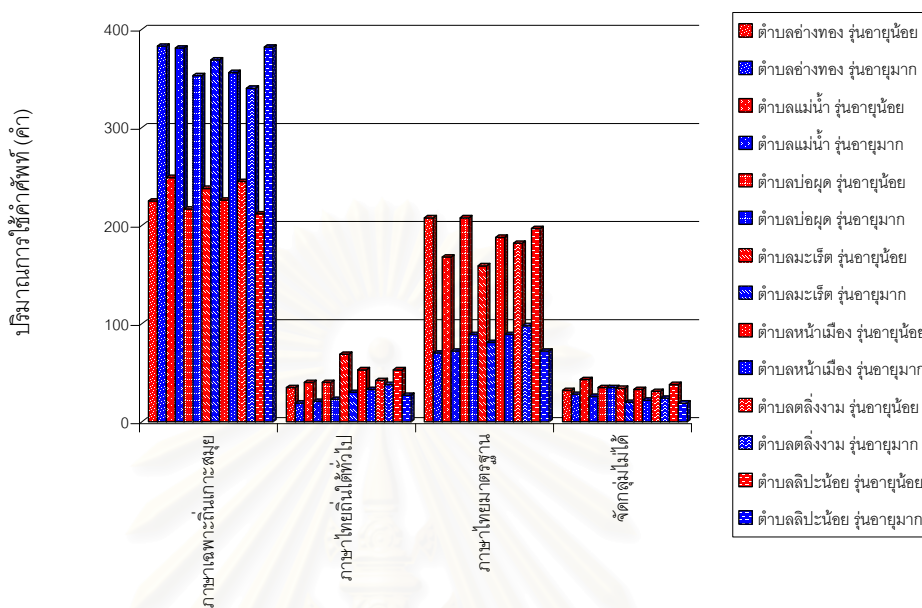
7.2.3 หน่วยอรรถกลุ่มที่ 4 หน่วยอรรถสำหรับศึกษาการใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุย: การแปรตามตำบลและรุ่นอายุ

ตารางที่ 43 ปริมาณและอัตราการใช้คำศัพท์กรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 4: การแปรตามตำบลและรุ่นอายุ

ตำบล		อ่างทอง		แม่น้ำ		บ่อผุด		มะเร็ต		หน้าเมือง		ตลิ่งงาม		ลิปะน้อย	
รุ่นอายุ		น้อย	มาก	น้อย	มาก	น้อย	มาก	น้อย	มาก	น้อย	มาก	น้อย	มาก	น้อย	มาก
ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุย	ปริมาณ	225	383	249	381	217	353	238	369	226	356	245	340	212	382
	ร้อยละ	45.0	76.6	49.8	76.2	43.4	70.6	47.6	73.8	45.2	71.2	49.0	68.0	42.4	76.4
ภาษาไทยถิ่นได้ทั่วไป	ปริมาณ	35	19	40	21	40	23	69	30	53	33	42	38	53	27
	ร้อยละ	7.0	3.8	8.0	4.2	8.0	4.6	13.8	6.0	10.6	6.6	8.4	7.6	10.6	5.4
ภาษาไทยมาตรฐาน	ปริมาณ	208	70	168	72	208	89	159	81	188	89	182	98	197	72
	ร้อยละ	41.6	14.0	33.6	14.4	41.6	17.8	31.8	16.2	37.6	17.8	36.4	19.6	39.4	14.4
จัดกลุ่มไม่ได้	ปริมาณ	32	28	43	26	35	35	34	20	33	22	31	24	38	19
	ร้อยละ	6.4	5.6	8.6	5.2	7.0	7.0	6.8	4.0	6.6	4.4	6.2	4.8	7.6	3.8
รวม	ปริมาณ	500	500	500	500	500	500	500	500	500	500	500	500	500	500
	ร้อยละ	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาพที่ 33 ปริมาณการใช้คำศัพท์กรณิของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 4:การแปรตามตำบลและรุ่นอายุ

เมื่อพิจารณาตารางที่ 43 และภาพที่ 33 ซึ่งแสดงปริมาณและอัตราการใช้คำศัพท์ในกรณิของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 4 ศึกษาการใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุย เป็นข้อมูลที่แสดงให้เห็นว่าผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุจากทุกตำบลใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยในปริมาณที่สูงมาก แสดงให้เห็นว่าผู้บอกภาษายังคงให้ความสำคัญและมีแนวโน้มที่ดีในการอนุรักษ์คำศัพท์เฉพาะถิ่นเกาะสมุย แต่จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยจากทุกตำบลมีปริมาณการใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยน้อยกว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุมากจากทุกตำบล ข้อมูลจากตารางที่ 43 และภาพที่ 33 ยังแสดงให้เห็นว่าผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุจากทุกตำบลใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐาน ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปและข้อมูลที่จัดกลุ่มไม่ได้ แทนคำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยด้วย โดยผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยในทุกตำบลมีปริมาณการใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานในอัตราที่สูงมากกว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุมากจากทุกตำบลอย่างเห็นได้ชัด

เมื่อพิจารณาการใช้คำศัพท์ของผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุจากทุกตำบล โดยจำแนกตามกลุ่มหน่วยอรรถ ทำให้เห็นภาพการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยของผู้บอกภาษาทั้งหมดอย่างละเอียดมากยิ่งขึ้น เนื่องจากการสรุปรวมข้อมูลการใช้คำศัพท์ทั้งหมด ทั้งในเรื่องตำบลและรุ่นอายุของผู้บอกภาษา ในกรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 2 ซึ่งศึกษาการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกและภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก พบว่าผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุจากทุกตำบล ใช้ทั้งคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกและภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก โดยใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกมากกว่าภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก ทั้งนี้การวิเคราะห์ข้อมูลร่วมกันในระดับตำบลและรุ่นอายุทำให้พบว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุมากไม่ได้ใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้มากกว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยเสมอไป เนื่องจากผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยจากตำบลแม่น้ำและตำบลมะเร็ตมีปริมาณการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกสูงมากกว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุมากจากตำบลบ่อผุด ในกรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 3 ซึ่งศึกษาการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป พบว่าผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุจากทุกตำบลใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปในปริมาณที่สูงมาก โดยผู้บอกภาษารุ่นอายุมากจากทุกตำบลมีปริมาณการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปสูงกว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยจากทุกตำบล อย่างไรก็ตามพบผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานด้วย ซึ่งผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยจากทุกตำบลใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานสูงกว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุมากจากทุกตำบลอย่างเห็นได้ชัด และในกรณีของหน่วยอรรถกลุ่มที่ 4 ซึ่งศึกษาการใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุย พบว่าผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุจากทุกตำบลใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุย โดยผู้บอกภาษารุ่นอายุมากจากทุกตำบลใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยมากกว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยจากทุกตำบล และพบว่าผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุจากทุกตำบลใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐาน ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปและคำศัพท์ที่จัดกลุ่มไม่ได้ด้วย

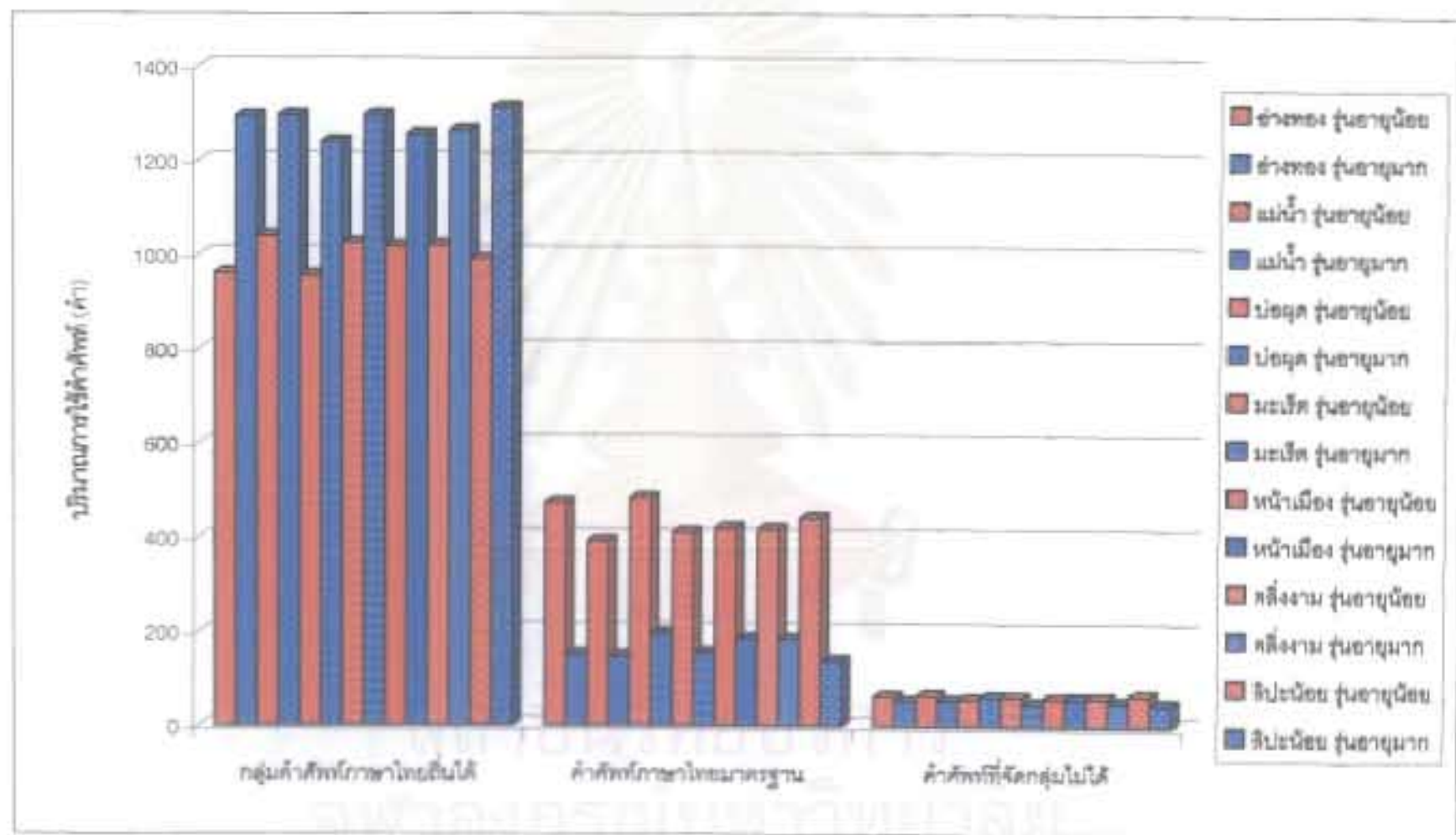
ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากทุกกลุ่มหน่วยอรรถแสดงให้เห็นว่าผู้บอกภาษาใช้คำศัพท์กลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้ซึ่งได้แก่ คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปและภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยในปริมาณที่สูงมาก อย่างไรก็ตามพบว่ามีการใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานด้วย ผู้วิจัยนับรวมปริมาณการใช้คำศัพท์ทั้งหมดที่เป็นคำศัพท์ในกลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้เป็นกลุ่มเดียวกันเพื่อเปรียบเทียบให้เห็นอย่างชัดเจนระหว่างการใช้คำศัพท์กลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้และภาษาไทยมาตรฐานของผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุจากทุกตำบล จากตารางที่ 44 และภาพที่ 34 พบว่าผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุจากทุกตำบลใช้คำศัพท์ กลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้ในปริมาณที่สูงมาก โดยผู้บอกภาษารุ่นอายุมากจากทุกตำบลใช้คำศัพท์กลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้มากกว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยจากทุกตำบล ในกรณีของการใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานพบว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยจากทุกตำบลใช้คำศัพท์ประเภทนี้สูงกว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุมากจากทุกตำบลอย่างเห็นได้ชัด

ตารางที่ 44 การใช้คำศัพท์ของผู้บอกภาษาโดยนับรวมข้อมูลการใช้คำศัพท์กลุ่มภาษาไทยถิ่นได้เป็นกลุ่มเดียวกัน: การแปรตามตำบลและรุ่นอายุ

ตำบล	รุ่นอายุ	อ่างทอง		แม่น้ำ		ปอผุด		มะเร็ด		หน้าเมือง		ตลิ่งงาม		ลิปะน้อย	
		น้อย	มาก	น้อย	มาก	น้อย	มาก	น้อย	มาก	น้อย	มาก	น้อย	มาก	น้อย	มาก
กลุ่มภาษาไทยถิ่นได้	ปริมาณ	962	1295	1041	1297	957	1240	1026	1297	1019	1256	1022	1265	992	1315
	ร้อยละ	64.1	86.3	69.4	86.5	63.8	82.7	68.4	86.5	67.9	83.7	68.1	84.3	66.1	87.7
ภาษาไทยมาตรฐาน	ปริมาณ	474	151	393	148	485	197	412	155	421	186	418	184	442	138
	ร้อยละ	31.6	10.1	26.2	9.9	32.3	13.1	27.5	10.3	28.1	12.4	27.9	12.3	29.5	9.2
จัดกลุ่มไม่ได้	ปริมาณ	64	54	66	55	58	63	62	48	60	58	60	51	66	47
	ร้อยละ	4.3	3.6	4.4	3.7	3.9	4.2	4.1	3.2	4.0	3.9	4.0	3.4	4.4	3.1
รวม	ปริมาณ	1500	1500	1500	1500	1500	1500	1500	1500	1500	1500	1500	1500	1500	1500
	ร้อยละ	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาพที่ 34 การใช้คำศัพท์ของผู้รับภาษาโดยนับรวมข้อมูลการใช้คำศัพท์กลุ่มภาษาไทยเป็นได้เป็นกลุ่มเดียวกัน การแปรตามตำบลและรุ่นอายุ

บทที่ 8

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

8.1 สรุปผล

งานวิจัยนี้มุ่งศึกษาการแปรของคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยตามถิ่นที่อยู่และอายุของผู้พูด โดยมีวัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อวิเคราะห์การใช้คำศัพท์เพื่อตัดสินว่าภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยเป็นภาษาถิ่นย่อยใดของภาษาไทยถิ่นใต้ และเพื่อวิเคราะห์การแปรของคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยตามถิ่นที่อยู่และรุ่นอายุของผู้พูด จำนวนผู้บอกภาษาในงานวิจัยนี้มีทั้งหมด 140 คน จากทุกตำบลในอำเภอเกาะสมุยซึ่งมีทั้งหมด 7 ตำบล ได้แก่ตำบลอ่างทอง, แม่น้ำ, บ่อผุด, มะเร็ต, หน้าเมือง, ตลิ่งงาม และลิปะน้อย ผู้บอกภาษาจัดเก็บข้อมูลละ 20 คน แบ่งออกเป็น 2 รุ่นอายุ ได้แก่รุ่นอายุ 10-20 ปี (10 คน) และรุ่นอายุ 60-70 ปี (10 คน) ผู้วิจัยเดินทางไปเก็บข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์ผู้บอกภาษาที่อำเภอเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี งานวิจัยนี้ใช้หน่วยอรรถทั้งสิ้น 200 หน่วยอรรถ โดยแบ่งหน่วยอรรถออกเป็น 4 กลุ่ม กลุ่มละ 50 หน่วยอรรถ เพื่อศึกษาคำศัพท์ที่ต่างประเภทกัน ดังนี้

หน่วยอรรถกลุ่มที่ 1 หน่วยอรรถสำหรับศึกษาคำศัพท์ภาษาไทย 4 ถิ่น

หน่วยอรรถกลุ่มที่ 2 หน่วยอรรถสำหรับศึกษาคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกและ
ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก

หน่วยอรรถกลุ่มที่ 3 หน่วยอรรถสำหรับศึกษาคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป

หน่วยอรรถกลุ่มที่ 4 หน่วยอรรถสำหรับศึกษาคำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุย

ผลการวิจัยมีความสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่าภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยเป็นภาษาลูกผสม (hybrid language) โดยพบว่าผู้บอกภาษาใช้คำศัพท์หลายประเภทปะปนกัน (ดูภาพที่ 11) ได้แก่ คำศัพท์ภาษาไทย 4 ถิ่น ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุย ภาษาไทยมาตรฐานและคำศัพท์ที่จัดกลุ่มไม่ได้ นอกจากนี้ยังพบว่าการใช้ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยในระดับตำบลและรุ่นอายุยังมีลักษณะเป็นภาษาลูกผสมในทุกกรณี (ดูภาพที่ 15 และ ภาพที่ 17) ไม่ได้เป็นเพียงผู้บอกภาษารุ่นอายุใดรุ่นอายุหนึ่งจากตำบลใดตำบลหนึ่งเท่านั้นที่มีลักษณะดังกล่าว ผลงานวิจัยนี้สามารถแสดงให้เห็นได้ว่าภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยที่ใช้โดยผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุจากทุกตำบลเป็นภาษาลูกผสม (hybrid language) (ดูภาพที่ 23)

ข้อมูลที่ได้จากหน่วยอรรถทั้ง 4 กลุ่มสามารถสรุปผลได้ดังนี้

หน่วยอรรถกลุ่มที่ 1 เป็นหน่วยอรรถสำหรับศึกษาคำศัพท์ภาษาไทย 4 ถิ่น พบว่าจากหน่วยอรรถทั้งหมด 50 หน่วยอรรถ มีจำนวน 49 หน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาใช้คำศัพท์ภาษาไทย 4 ถิ่นในอัตราร้อยละ 100 มีเพียง 1 หน่วยอรรถ คือหน่วยอรรถ ‘แก้ว’ ที่ผู้บอกภาษาใช้คำ *จอก* ซึ่งเป็นคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นได้ทั่วไป ทั้งนี้มีการใช้คำศัพท์ดังกล่าวในอัตราเพียงร้อยละ 2.86 เท่านั้น ซึ่งเป็นอัตราที่น้อยมาก ดังนั้นจึงทำให้สามารถยืนยันได้ว่าภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยมีคำศัพท์ภาษาไทย 4 ถิ่นเป็นองค์ประกอบเหมือนกันกับภาษาไทยถิ่นอื่นๆ ในประเทศ ดังนั้นผู้วิจัยในระดับตำบลและรุ่นอายุผู้วิจัยจึงไม่ใช้หน่วยอรรถกลุ่มนี้ในการวิเคราะห์ เนื่องจากพบว่าหน่วยอรรถกลุ่มนี้ไม่มีการแปรแต่อย่างใด การวิเคราะห์หน่วยอรรถกลุ่มนี้จึงปรากฏในบทที่ 4 เพียงบทเดียวเท่านั้น¹

หน่วยอรรถกลุ่มที่ 2 เป็นหน่วยอรรถสำหรับศึกษาคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกและภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก พบว่าผู้บอกภาษาใช้ทั้งคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกและภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกปะปนกันในอัตราที่สูงมาก โดยผู้บอกภาษาใช้ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกมากกว่าภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก นอกจากนี้ยังพบว่าหากผู้บอกภาษาไม่ใช้เฉพาะคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกหรือภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก คำศัพท์ที่ปรากฏแทนคือคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป ภาษาไทยมาตรฐานและคำศัพท์ที่จัดกลุ่มไม่ได้

ในระดับตำบลพบว่าผู้บอกภาษาที่อยู่ในถิ่นที่อยู่ต่างกัน ไม่ว่าจะเป็ตำบลที่มีนักท่องเที่ยวมากหรือตำบลที่มีนักท่องเที่ยวน้อย ไม่มีความแตกต่างกันในการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกและภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก โดยพบว่าทุกตำบลใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกมากกว่าภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก แต่มีข้อที่น่าสังเกตคือผู้บอกภาษาจากตำบลบ่อผุดซึ่งเป็นตำบลที่มีความเจริญและมีปริมาณนักท่องเที่ยวมากที่สุดในเกาะสมุย เป็นตำบลที่ผู้บอกภาษามีปริมาณการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกและภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปน้อยกว่าผู้บอกภาษาจากตำบลอื่นๆ และมีปริมาณการใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานสูงกว่าผู้บอกภาษาจากตำบลอื่นๆ

ในแง่ของรุ่นอายุพบว่าผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุใช้ทั้งคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกและภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก โดยที่ผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกมากกว่าภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก และหากไม่ใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกหรือภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก คำศัพท์ที่ปรากฏแทนคือคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป ภาษาไทยมาตรฐานและคำศัพท์ที่จัดกลุ่มไม่ได้ ข้อมูลที่น่าสังเกตคือผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้

¹ ดูคำอธิบายหน้า 49

ตะวันตก ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกและภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป ในปริมาณที่น้อยกว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุมาก และผู้บอกรุ่นอายุน้อยมีปริมาณการใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานสูงกว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุมากอย่างเห็นได้ชัด

หน่วยอรรถกลุ่มที่ 3 เป็นหน่วยอรรถสำหรับศึกษาคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป พบว่ามีการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปในปริมาณที่สูงมาก และหากไม่ใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป คำศัพท์ที่ปรากฏแทนคือคำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานและคำศัพท์ที่จัดกลุ่มไม่ได้ แต่จากข้อมูลแสดงให้เห็นว่าผู้บอกภาษาส่วนใหญ่ใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป มีการใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานในอัตราที่น้อยกว่า พิจารณาได้จากอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปร้อยละ 82.3 และอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานร้อยละ 15.1

ในระดับตำบล พบว่าผู้บอกภาษาที่อยู่ในถิ่นที่อยู่ต่างกัน ไม่ว่าจะเป็ตำบลที่มีนักท่องเที่ยวมากหรือตำบลที่มีนักท่องเที่ยวน้อย ไม่มีความแตกต่างกันในการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป ผู้บอกภาษาทุกตำบลใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปในปริมาณที่สูงมาก

ในแง่ของรุ่นอายุ พบว่าผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปในปริมาณที่สูงมาก การวิเคราะห์ข้อมูลโดยแยกกลุ่มผู้บอกภาษา 2 รุ่นอายุ ทำให้เห็นว่าคำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานนั้นส่วนใหญ่ถูกใช้โดยผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อย ผลการวิเคราะห์แสดงให้เห็นความแตกต่างอย่างชัดเจนในการใช้คำศัพท์มาตรฐาน กล่าวคือผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยมีอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานร้อยละ 23.6 ในขณะที่ผู้บอกภาษารุ่นอายุมีอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานเพียงร้อยละ 6.7 เท่านั้น

หน่วยอรรถกลุ่มที่ 4 เป็นหน่วยอรรถสำหรับศึกษาคำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุย พบว่ามีการใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยในปริมาณที่มากพอสมควร แสดงให้เห็นว่าผู้บอกภาษาชาวเกาะสมุยมีแนวโน้มที่ดีในการอนุรักษ์คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุย จากหน่วยอรรถทั้งหมด 50 หน่วยอรรถ มี 8 หน่วยอรรถที่พบว่ามีการใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยในอัตราร้อยละ 100 และยังมีหลายหน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยในอัตรามากกว่าร้อยละ 90 ซึ่งเรียกได้ว่าเป็นอัตราที่สูงมาก หากผู้บอกภาษาไม่ใช้คำศัพท์ประเภทนี้ คำศัพท์ที่ปรากฏแทน ได้แก่ คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป ภาษาไทยมาตรฐานและคำศัพท์ที่จัดกลุ่มไม่ได้

ในระดับตำบล พบว่าผู้บอกภาษาที่อยู่ในถิ่นที่อยู่ต่างกัน กล่าวคือไม่ว่าจะเป็นตำบลที่มีนักท่องเที่ยวมากหรือกลุ่มตำบลที่มีนักท่องเที่ยวน้อย ไม่มีความแตกต่างกันในการใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุย

ในแง่ของรุ่นอายุ พบว่าผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุย เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลแยกกลุ่มรุ่นอายุของผู้บอกภาษา เห็นได้ว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยในอัตราที่แตกต่างจากผู้บอกภาษารุ่นอายุมากอย่างชัดเจน พิจารณาได้จากการที่ผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยในอัตราร้อยละ 46.1 ในขณะที่ผู้บอกภาษารุ่นอายุมากใช้ในอัตราร้อยละ 73.2 ในกลุ่มหน่วยอรรถนี้ผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานแทนคำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยร้อยละ 37.4 และผู้บอกภาษารุ่นอายุมากใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานในอัตราเพียงร้อยละ 16.3 เท่านั้น

8.2 อภิปรายผล

1. จากการทบทวนวรรณกรรม ผู้วิจัยไม่พบงานวิจัยเรื่องใดเลยที่ศึกษาเรื่องคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยอย่างลึกซึ้ง ดังนั้นผู้วิจัยจึงไม่สามารถรู้ได้ว่าภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยมีการใช้คำศัพท์ประเภทใดบ้าง แต่ละประเภทมีสัดส่วนเท่าใด เมื่อเริ่มต้นทำงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยตั้งใจที่จะศึกษาว่าภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยเป็นภาษาถิ่นย่อยใดในภาษาไทยถิ่นใต้ กล่าวคือ เป็นภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกหรือภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก ผู้วิจัยจึงคัดเลือกหน่วยอรรถที่มีการใช้คำศัพท์ความแตกต่างกันระหว่างภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกและภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก จากงานวิจัยของประภาพรรณ เสนีตันติกุล (2528) แต่จากการทำรายงานวิจัยประกอบรายวิชา 2209657 วิทยาภาษาถิ่น ซึ่งถือเป็นโครงการนำร่องในงานวิจัยนี้ ทำให้ผู้วิจัยพบว่าภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยมีการใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุย ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปและภาษาไทยมาตรฐานด้วย จึงทำให้ผู้วิจัยสนใจว่าภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยอาจจะเป็นภาษาลูกผสม หน่วยอรรถที่ใช้ในงานวิจัยนี้ จึงต้องเป็นหน่วยอรรถที่สามารถศึกษาคำศัพท์ได้ครบทุกประเภท ได้แก่ คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยและภาษาไทยมาตรฐาน ทั้งนี้ผู้วิจัยไม่สามารถใช้หน่วยอรรถจากงานวิจัยของประภาพรรณ (2528) เพียงกลุ่มเดียวมาเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูลได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงคัดเลือกหน่วยอรรถ 4 กลุ่ม กลุ่มละ 50 หน่วยอรรถ รวมทั้งสิ้น 200 หน่วยอรรถ เพื่อศึกษาคำศัพท์ที่ต่างประเภทกัน ได้แก่ หน่วยอรรถกลุ่มที่ 1 เป็นหน่วยอรรถสำหรับศึกษาคำศัพท์ภาษาไทย 4 ถิ่น หน่วยอรรถกลุ่มที่ 2 เป็นหน่วยอรรถสำหรับศึกษาคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกและภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก หน่วยอรรถกลุ่มที่ 3 เป็นหน่วยอรรถสำหรับศึกษาคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป และหน่วยอรรถกลุ่มที่ 4 เป็นหน่วยอรรถสำหรับศึกษาคำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุย ถึงแม้ว่าผลงานวิจัยนี้จะไม่สามารถแสดงสัดส่วนของคำศัพท์ประเภทต่างๆ ในภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยได้อย่างชัดเจน แต่ผลสรุปของงานวิจัยนี้ก็สามารยืนยันได้ว่าภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยเป็นภาษาลูกผสม และผู้วิจัยคิดว่า

การแบ่งหน่วยอรรถเป็น 4 กลุ่มเพื่อศึกษาคำศัพท์ประเภทต่างๆ ดังที่กล่าวมาแล้วนั้น ทำให้เห็นภาพการใช้ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยได้ใกล้เคียงความจริง

2. ผลการวิจัยในครั้งนี้สามารถยืนยันได้ว่าภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยเป็นภาษาลูกผสม อีกทั้งยังแสดงให้เห็นว่าผู้บอกภาษาชาวเกาะสมุยใช้คำศัพท์กลุ่มภาษาไทยถิ่นได้ ซึ่งได้แก่ คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปและภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยในปริมาณที่สูงมาก ผู้วิจัยคิดว่าส่วนหนึ่งอาจเนื่องมาจากการที่ผู้วิจัยออกเก็บข้อมูลภาคสนามด้วยตัวเอง โดยใช้ภาษาไทยถิ่นใต้ในการสัมภาษณ์ผู้บอกภาษาทุกคน ทั้งนี้เพราะผู้วิจัยต้องการสร้างความคุ้นเคยและความเป็นกันเองกับผู้บอกภาษา ช่วยให้ผู้บอกภาษาลดความตึงเครียดลงไปได้มาก ผู้บอกภาษาจึงสามารถเข้าใจคำถามของแต่ละหน่วยอรรถได้เป็นอย่างดีก่อนที่จะให้คำตอบ ผู้วิจัยจึงมั่นใจว่าข้อมูลที่ผู้วิจัยได้มานี้เป็นข้อมูลที่ถูกต้องและเป็นคำศัพท์ที่ผู้บอกภาษาใช้ในชีวิตประจำวัน ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่าหากลองเปลี่ยนวิธีการสัมภาษณ์ผู้บอกภาษาโดยใช้ภาษาไทยมาตรฐาน ผลการวิจัยที่ได้อาจจะแตกต่างออกไป โดยอาจจะพบปริมาณการใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานเพิ่มมากขึ้น

3. ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลเรื่องทัศนคติต่อภาษาถิ่นของผู้บอกภาษา โดยใช้คำถามประเมินทัศนคติของผู้บอกภาษาที่มีต่อภาษาไทยถิ่นเกาะสมุย² ซึ่งดัดแปลงจากงานวิจัยของ ปาลีรัฐ ทรัพย์ปูลุง (2537)

การวิเคราะห์เรื่องทัศนคติต่อภาษาไทยถิ่นเกาะสมุย กำหนดให้มีตัวแปรทัศนคติต่อภาษาถิ่น 2 แบบคือ

- ทัศนคติบวกต่อภาษาถิ่น หมายถึง ทัศนคติที่ดีต่อภาษาถิ่น
- ทัศนคติลบต่อภาษาถิ่น หมายถึง ทัศนคติที่ไม่ดีต่อภาษาถิ่น

การนับคะแนนทัศนคติ หากตอบภาษาเกาะสมุยได้ 1 คะแนน ภาษากรุงเทพได้ 0 คะแนน กลุ่มตัวอย่างที่ได้ 3-5 คะแนน ถือว่าเป็นผู้ที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาถิ่น ส่วนผู้ที่ได้ 1-2 คะแนน จะถือว่าเป็นผู้ที่มีทัศนคติลบต่อภาษาถิ่น

จากการวิเคราะห์ ผู้วิจัยพบว่าผู้บอกภาษามีทัศนคติบวกหรือทัศนคติที่ดีต่อภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยในอัตราร้อยละ 100 กล่าวคือผู้บอกภาษาชาวเกาะสมุยทั้งหมด 140 คนเป็นผู้มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยถิ่นเกาะสมุย ผลงานวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่าผู้บอกภาษาใช้คำศัพท์กลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้ ซึ่งได้แก่คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่ว

² ดูคำถามหน้า 43

ไปและภาษาเฉพาะถิ่นในปริมาณที่สูงมาก ดังนั้น ข้อมูลการใช้คำศัพท์กลุ่มนี้จึงมีความสอดคล้องกับผลการวิเคราะห์เรื่องทัศนคติต่อภาษาถิ่นของผู้บอกภาษา

ในเรื่องทัศนคติต่อภาษาถิ่นของผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อย ผู้วิจัยพบว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยมีการใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานสูงมาก ซึ่งหากเปรียบเทียบกับการใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานของผู้บอกภาษารุ่นอายุมากจะเห็นความแตกต่างอย่างชัดเจน ผู้วิจัยคิดว่ากรณีเช่นนี้ควรพบในกลุ่มผู้มีทัศนคติต่อภาษาถิ่นมากกว่า แต่ผลการวิเคราะห์ทัศนคติปรากฏว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยทุกคนเป็นผู้ที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาถิ่น ทำให้ดูเหมือนว่าผลการวิเคราะห์เรื่องทัศนคติของผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยมีความขัดแย้งกับผลการวิจัย ทั้งนี้จากการที่ผู้วิจัยเก็บข้อมูลด้วยตัวเอง ทำให้ได้พูดคุยอย่างใกล้ชิดกับผู้บอกภาษา ผู้วิจัยพบว่าผู้บอกภาษาชาวเกาะสมุยรุ่นอายุน้อยทุกคนเป็นผู้ที่มีทัศนคติที่ดีต่อภาษาถิ่นจริง แต่อาจเป็นเพราะความเจริญอย่างรวดเร็วของเกาะสมุย ความทันสมัยและเทคโนโลยีต่างๆ เช่น โทรทัศน์ วิทยุ อินเทอร์เน็ต ฯลฯ ที่มีผลต่อการใช้ภาษาของผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อย ทำให้ผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยได้รับอิทธิพลการใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐาน จนมีความรู้สึกคุ้นเคยและไม่รู้สึกแตกต่างจากการใช้คำศัพท์ภาษาถิ่นของตนเอง ผู้วิจัยคิดว่าเรื่องทัศนคติต่อการใช้ภาษาของผู้บอกภาษาชาวเกาะสมุยเป็นเรื่องที่น่าสนใจมาก ควรมีการศึกษาอย่างละเอียดต่อไปในอนาคต

4. ผู้วิจัยนำผลการวิเคราะห์ข้อมูลการใช้คำศัพท์ของอำเภอเกาะสมุยจากงานวิจัยของดวงใจ เอช (2529) เฉพาะในส่วนของภาษาถิ่นเกาะสมุยมาเปรียบเทียบกับผลที่ได้จากงานวิจัยนี้ (ดูตารางที่ 45) จากหน่วยอรรถที่ดวงใจ (2529) และผู้วิจัยคัดเลือกตรงกันทั้งหมด 13 หน่วยอรรถพบว่ามีการใช้คำศัพท์ที่ทั้งเหมือนและแตกต่างกัน กล่าวคือ มี 2 หน่วยอรรถ ได้แก่ 'ฝรั่ง' และ 'สับปะรด' ที่ผู้บอกภาษาจากทั้ง 2 งานวิจัย ใช้คำศัพท์เหมือนกันในอัตราร้อยละ 100 มีข้อแตกต่างที่เห็นได้อย่างชัดเจนคือคำศัพท์ที่ได้จากงานวิจัยของดวงใจ มีการใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานเพียง 1 หน่วยอรรถ คือ 'ผ้าขาวม้า' แต่คำศัพท์จากงานวิจัยนี้มีการใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานในทุกหน่วยอรรถ (ยกเว้นหน่วยอรรถ 'ฝรั่ง' และ 'สับปะรด')

ในหน่วยอรรถ 'ส้มไก่' ในงานวิจัยของดวงใจ ผู้บอกภาษาใช้คำ *กรงกราด* ซึ่งเป็นคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกในอัตราร้อยละ 100 แต่ในงานวิจัยนี้ผู้บอกภาษาใช้คำศัพท์ดังกล่าวในอัตราร้อยละ 95.7 และใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานในอัตราร้อยละ 4.3 ในหน่วยอรรถ 'เหล็กไน' ในงานวิจัยของดวงใจ ผู้บอกภาษาใช้คำ *พิชไน* ซึ่งเป็นคำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยในอัตราร้อยละ 100 แต่ในงานวิจัยนี้ผู้บอกภาษาใช้คำศัพท์ดังกล่าวเพียงร้อยละ 70.7 และใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานในอัตราร้อยละ 28.6 ในหน่วยอรรถ 'แกงไตปลา' ในงานวิจัยของดวงใจผู้บอกภาษาไม่ใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานเลย แต่ในงานวิจัยนี้ผู้บอกภาษามีอัตราการ

ตารางที่ 45 การเปรียบเทียบการใช้คำศัพท์ระหว่างงานวิจัยของดวงใจ (2529) กับงานวิจัยนี้

หน่วยยกรด	งานวิจัยของดวงใจ (2529)	งานวิจัยนี้
'ครีป'	แกล็ด (85.7%) แกล็ด+โดง (14.3%)	แกล็ด (65.0%) โดง (0.7%) ครีป (34.3%)
'ผ้าขาวม้า'	ผ้าห่ม (57.1%) ผ้าขาวม้า (28.6%) ผ้าห่ม+ผ้าขาวม้า (12.9%)	ผ้าห่ม (44.3%) ผ้าขาวม้า (55.7%)
'ตะหลิว'	หวักเหล็ก (15.1%) แต่ช่าน (28.6%) หวักเหล็ก+แต่ช่าน (14.3%)	แต่ช่าน (46.4%) หวักเหล็ก (26.4%) ตะหลิว (27.1%)
'เสวียนรองหม้อ'	เตี่ยวหม้อ (85.7%) เสวียนหม้อ (14.3%)	เตี่ยวหม้อ (79.3%) เสวียนรองหม้อ (1.43%) ที่รองหม้อ (19.3%)
'สุมไก่'	กรงกราด (100%)	กรงกราด (95.7%) สุมไก่ (4.3%)
'ฝรั่ง'	ย่าหุม (100%)	ย่าหุม (100%)
'พริก'	ตีปสี่ (100%)	ลูกเผ็ด (1.4%) ตีปสี่ (90.0%) พริก (8.6%)
'มันแกว'	แปะก๊ว (28.6%) หัวแปะก๊ว (71.4%)	หัวแปะก๊ว (75.7%) มันแกว (24.3%)
'สับปะรด'	ยาหนัด (100%)	ยาหนัด (100%)
'แกงไตปลา'	แกงซี่ปลา (28.6%) แกงพุงปลา (42.9%) แกงเผ็ด (14.3)	แกงซี่ปลา (22.1%) แกงพุงปลา (33.6%) แกงไตปลา (44.3%)
'เหล็กใน'	พิษใน (100%)	พิษใน (70.7%) ทวย (0.7%) เหล็กใน (28.6%)
'เป็นห่วง'	หวังเหวิด (100%)	หวังเหวิด (82.1%) เป็นห่วง (17.9%)
'ตะกอน'	หมวน (42.8%) ขี้มุ่น (57.1%)	กอน (0.7%) หมวน (14.0%) หม่น (75.7%) ตะกอน (9.29%)

ใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานมากถึงร้อยละ 44.3 จากข้อมูลนี้แสดงให้เห็นว่าในอดีตผู้บอกภาษาชาวเกาะสมุยไม่ได้ใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานมากนัก ตรงข้ามกับในปัจจุบันซึ่งมีการใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานมากขึ้น ผู้วิจัยคาดว่าน่าจะเป็นเพราะเกาะสมุยเจริญขึ้นอย่างรวดเร็ว มีผู้คนจากต่างถิ่นเข้าไปอาศัยอยู่มากขึ้น รวมทั้งวิวัฒนาการที่ทันสมัยต่างๆ เช่น โทรศัพท์ วิทยุ หรือสื่อทางอินเทอร์เน็ต สิ่งเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาทั้งสิ้น

5. ดังที่ผู้วิจัยเคยกล่าวไว้ในบทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย เรื่องการประมวลผลข้อมูล กล่าวคือ ในงานวิจัยนี้หลังจากที่ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากผู้บอกภาษาชาวเกาะสมุยทั้งหมด ผู้วิจัยจะนำคำตอบของผู้บอกภาษาทั้งหมดมาจัดกลุ่มโดยพิจารณาว่าเป็นคำศัพท์ประเภทใด โดยตรวจสอบจากพจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ (2525) และงานวิจัยในอดีต (ประภาพรรณ, 2528) แต่หากพบคำตอบที่มีคุณสมบัติไม่ตรงกับคำศัพท์ประเภทใดเลย ผู้วิจัยจะตัดสินใจให้คำตอบนั้นอยู่ในกลุ่มของคำศัพท์ที่จัดกลุ่มไม่ได้

ในฐานะที่เป็นเจ้าของภาษา กล่าวคือผู้วิจัยเป็นชาวใต้และใช้ภาษาไทยถิ่นใต้ในชีวิตประจำวัน ในลำดับแรกเมื่อประมวลผลข้อมูลทั้งหมดแล้ว ผู้วิจัยอยากจะทำให้อายุของคำศัพท์ที่จัดกลุ่มไม่ได้เหล่านี้บางคำ เป็นคำศัพท์ที่อยู่ในประเภทคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป เนื่องจากคำศัพท์บางคำเป็นคำศัพท์ที่ผู้วิจัยและเพื่อนชาวใต้หลายคนใช้พูดในชีวิตประจำวัน แต่อย่างไรก็ตามเมื่อตรวจสอบจากพจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ (2525) แล้วไม่ปรากฏว่ามีคำศัพท์เหล่านี้ ผู้วิจัยจึงไม่สามารถกล่าวได้อย่างมั่นใจว่าเป็นคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป

6. การคัดเลือกจุดเก็บข้อมูลในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยคัดเลือกจุดเก็บข้อมูลโดยการถามชาวบ้านว่า “คุณคิดว่าการใช้ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยของหมู่บ้านใดในตำบลนี้มีลักษณะดั้งเดิมและแสดงให้เห็นถึงความเป็นชาวเกาะสมุยอย่างแท้จริง” เมื่อได้คำตอบแล้วผู้วิจัยจะเดินทางไปยังหมู่บ้านที่ได้รับคำตอบตรงกันมากที่สุด การที่ผู้วิจัยใช้วิธีการเลือกจุดเก็บข้อมูลเช่นนี้ เพื่อหลีกเลี่ยงการเก็บข้อมูลจากผู้บอกภาษาที่ได้รับอิทธิพลการใช้ภาษาจากถิ่นอื่น เนื่องจากในอำเภอเกาะสมุยมีผู้คนจากต่างถิ่นเข้าไปอาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก ผู้วิจัยต้องการได้ข้อมูลจากชาวเกาะสมุยที่ใช้ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยอย่างแท้จริง ในประเด็นนี้ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่าหากผู้วิจัยไม่เลือกใช้วิธีนี้ในการเก็บข้อมูล กล่าวคือผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยวิธีการสุ่มโดยไม่เลือกว่าจุดเก็บข้อมูลนั้นชาวบ้านใช้ภาษาอย่างไร หากเก็บข้อมูลจากจุดเก็บข้อมูลที่มีความเจริญมากหรือมีผู้คนจากถิ่นที่อื่นเข้าไปอาศัยอยู่มาก อาจจะทำให้ได้ผลการวิจัยที่แตกต่างออกไป ซึ่งอาจจะพบว่าปริมาณการใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานเพิ่มมากขึ้น

7. งานวิจัยนี้มีความสัมพันธ์กับงานวิจัยเรื่อง “วรรณยุกต์ภาษาไทยถิ่นใต้เกาะสมุย: การแปรตามอายุและถิ่นที่อยู่ของผู้พูด” ของสุนิสา กิตติวงษ์ประทีป (กำลังดำเนินการวิจัย) สุนิสาเก็บข้อมูลจากผู้บอกภาษาทั้งหมด 42 คน จากจุดเก็บข้อมูล 7 จุด จุดเก็บข้อมูลละ 6 คน (รุ่นอายุ 10-20 ปี 3 คน และรุ่นอายุ 60-70 ปี 3 คน) ผู้วิจัยจึงเก็บข้อมูลจากผู้บอกภาษากลุ่มนี้ด้วย กล่าวคือ ในจำนวน 140 คนที่ผู้วิจัยคัดเลือกมาเป็นผู้บอกภาษาในงานวิจัยนี้ จะมีผู้บอกภาษากว่า 42 คนซึ่งเป็นผู้บอกภาษาคนเดียวกันกับสุนิสา ดังนั้นจึงต้องรอผลการวิจัยของสุนิสา เพื่อนำผลที่ได้นั้นมาวิเคราะห์และสรุปรวมกันว่าแนวโน้มหรือทิศทางการใช้ภาษาของชาวเกาะสมุยเป็นไปในลักษณะใดในภาพรวม เพื่อให้ได้ข้อสรุปของภาษาไทยถิ่นใต้เกาะสมุยทั้งในเรื่องของคำศัพท์และวรรณยุกต์

ทั้งนี้ผู้วิจัยเคยได้ยินคำกล่าวที่ว่า ผู้พูดภาษาไทยถิ่นใต้มักจะใช้สำเนียงได้แต่ใช้คำศัพท์ภาษามาตรฐาน ในฐานะที่เป็นเจ้าของภาษา ผู้วิจัยมีความเห็นตรงกันกับคำกล่าวนั้นเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น กล่าวคือ ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่าผู้พูดภาษาไทยถิ่นใต้ที่ใช้สำเนียงได้แต่ใช้คำศัพท์ภาษามาตรฐานนั้น ส่วนใหญ่เป็นผู้พูดรุ่นอายุุน้อยเท่านั้น แต่ผู้พูดรุ่นอายุมากจะใช้สำเนียงได้และใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ด้วย ผู้วิจัยจึงเชื่อว่าไม่ใช่ผู้พูดภาษาไทยถิ่นใต้ทุกคนที่มีลักษณะการใช้ภาษาดังคำกล่าวนั้น อีกทั้งผลงานวิจัยนี้สามารถแสดงให้เห็นแล้วว่าผู้พูดรุ่นอายุุน้อยใช้คำศัพท์ภาษามาตรฐานในปริมาณที่สูงกว่าผู้พูดรุ่นอายุมากอย่างเห็นได้ชัด อย่างไรก็ตามหากนำผลการวิจัยของสุนิสาวิเคราะห์ร่วมกับผลงานวิจัยนี้ จะสามารถพิสูจน์ได้ว่าผู้พูดภาษาไทยถิ่นใต้เกาะสมุยมีลักษณะการใช้ภาษาดังคำกล่าวข้างต้นหรือไม่อย่างไร

8. งานวิจัยที่ผ่านมาที่มีการกล่าวถึงภาษาลูกผสม ได้แก่ งานวิจัยของบราวน์ (1965), วิจินตน์ ภาณุพงศ์ (2529), พิณรัตน์ อัครวัฒน์กุล (2546) นักภาษาศาสตร์ทั้ง 3 ท่านได้ศึกษาภาษาโคราช (ภาษาไทยถิ่นโคราช/ไทแดง/ไทโคราช) และลงความเห็นตรงกันว่าภาษาโคราชเป็นภาษาที่มีลักษณะเป็นภาษาลูกผสม เนื่องจากผู้พูดชาวโคราชใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลาง แต่ใช้ระบบวรรณยุกต์ที่มีลักษณะเหมือนภาษาลาว พิณรัตน์ (2546) ยังพบอีกว่าภาษากะเลิงและภาษาไย้ที่พูดในอำเภอรณานิเวศ จังหวัดสกลนคร มีวรรณยุกต์บางลักษณะคล้ายคลึงกับวรรณยุกต์ภาษาลาวอีสาน และบางลักษณะคล้ายคลึงกับวรรณยุกต์ภาษาผู้ไท ทำให้สันนิษฐานได้ว่า วรรณยุกต์ภาษากะเลิงและภาษาไย้อาจได้รับอิทธิพลจากวรรณยุกต์ภาษาลาวและภาษาผู้ไท จนกระทั่งเกิดเป็น “วรรณยุกต์ลูกผสม” ที่เหมือนหรือคล้ายคลึงกับรูปแบบวรรณยุกต์ภาษาลาวอีสานผสมผสานกับรูปแบบวรรณยุกต์ภาษาผู้ไท เช่นเดียวกับรูปแบบวรรณยุกต์ภาษาไทยแดง/ไทโคราช ซึ่งเป็นลูกผสม

จากกรณีของภาษาโคราช ซึ่งเป็นภาษาที่มีการผสมกันระหว่างคำศัพท์จากถิ่นหนึ่ง และระบบวรรณยุกต์จากอีกถิ่นหนึ่ง บราวน์ (1965) และวิจิตร (2529) เรียกว่า “ภาษาลูกผสม (hybrid dialects)” ส่วนภาษากะเลิงและภาษาไย้อย์ ซึ่งเป็นการผสมกันระหว่างระบบวรรณยุกต์จาก 2 ถิ่น พิณรัตน์ (2546) เรียกว่า “วรรณยุกต์ลูกผสม” ผู้วิจัยตั้งข้อสงสัยเกี่ยวกับลักษณะการเป็นภาษาลูกผสมของภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยที่ผู้วิจัยพบจากการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากผู้บอกภาษาชาวเกาะสมุยทั้งหมด ซึ่งเป็นการผสมกันของคำศัพท์หลายประเภทจากถิ่นย่อยหลายถิ่น ได้แก่ คำศัพท์ภาษาไทย 4 ถิ่น ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุย ภาษาไทยมาตรฐานและคำศัพท์ที่จัดกลุ่มไม่ได้ น่าจะเรียกได้ว่า “ภาษาลูกผสมศัพท์” (Lexical hybrid language) แต่อย่างไรก็ดีหากได้ผลการวิจัยจากงานวิจัยของสุนิสา กิตติวงษ์ประทีป (กำลังดำเนินการวิจัย) มาวิเคราะห์ร่วมกันคงจะสามารถทำให้ได้ข้อสรุปในเรื่องนี้อย่างสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น เนื่องจากหากงานวิจัยภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยทางด้านวรรณยุกต์พบว่า เป็นภาษาลูกผสมทางด้านวรรณยุกต์เช่นกัน คงจะไม่สามารถเรียกภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยว่า ภาษาลูกผสมศัพท์ได้

8.3 ข้อเสนอแนะ

1. ควรทำการศึกษาเรื่องคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยอย่างละเอียด เพื่อกำหนดสัดส่วนที่ชัดเจนสำหรับคำศัพท์ประเภทต่างๆ ในภาษาไทยถิ่นเกาะสมุย
2. ควรใช้วิธีการเก็บข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์ผู้บอกภาษา โดยใช้ภาษาไทยมาตรฐาน เพื่อเปรียบเทียบว่าผลการวิจัยที่ได้มีความเหมือนหรือแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร
3. ควรใช้วิธีการเก็บข้อมูลจากจุดเก็บข้อมูลใดก็ได้ โดยไม่จำเป็นต้องคำนึงว่าผู้บอกภาษาในจุดเก็บข้อมูลนั้นจะใช้ภาษาอย่างไร เป็นลักษณะการใช้ภาษาแบบดั้งเดิมหรือไม่ เพื่อเปรียบเทียบว่าผลการวิจัยที่ได้มีความเหมือนหรือแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร
4. ควรมีการศึกษาตัวแปรทางสังคมอื่นๆ โดยเฉพาะเรื่องทัศนคติ ว่ามีผลต่อการใช้ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยหรือไม่ อย่างไร
5. ควรทำการศึกษาในลักษณะเดียวกับงานวิจัยนี้อีกในอนาคต คือทุกช่วง 20 ปี เนื่องจากเกาะสมุยเป็นเมืองที่มีความเจริญอย่างรวดเร็ว การเปลี่ยนแปลงทางสังคมอาจมีผลต่อการใช้ภาษา

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กัลยา ดิงศภักดิ์. 2525. หน่วยที่ 15 เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทย3. มหาวิทยาลัย
สุโขทัยธรรมาธิราช.
- เกาะสมุย. สำนักงานทะเบียนท้องถิ่นเทศบาลตำบลเกาะสมุย อำเภอเกาะสมุย
จังหวัดสุราษฎร์ธานี.
- เกาะสมุย.สำนักงานเทศบาล.แผนพัฒนาเทศบาลตำบลเกาะสมุยระยะ 5 ปี (2545-2549).
งานวิเคราะห์นโยบายและแผน กองวิชาการและแผนงาน อำเภอเกาะสมุย
จังหวัดสุราษฎร์ธานี.
- ดวงใจ เอช. 2529. ภูมิศาสตร์คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสุราษฎร์ธานีและนครศรีธรรมราช.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์. คณะศึกษาศาสตร์.
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทักษิณคดีศึกษา,สถาบัน. 2525. พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้. สำนักทักษิณคดีศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ธีระพันธ์ ล.ทองคำ และคณะ. 2521. เสียงและระบบเสียงในภาษาไทยถิ่นใต้
จังหวัดสุราษฎร์ธานี 16 อำเภอ. กรุงเทพฯ:โครงการวิจัยภาษาไทยและภาษาพื้นเมืองถิ่น
ต่างๆ สถาบันภาษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประคอง กรรณสูต. 2538. สถิติเพื่อการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 2.
กรุงเทพมหานคร:สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ภาควิชาวิจัยการศึกษา
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประภาพรณ เสนิตันติกุล. 2528. การศึกษาเรื่องศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสุราษฎร์ธานี
นครศรีธรรมราชและสงขลา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์.
คณะศึกษาศาสตร์. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปรีชา พิณทอง. 2532. พจนานุกรมภาษาอีสาน-ไทย-อังกฤษ. ด้านสุภาพการพิมพ์จำกัด.
- ปาลีรัฐ ทรัพย์ปรุง. 2537. การแปรของเสียง (h) ในภาษาถิ่นสงขลาเขตชุมชนเมืองตามปัจจัย
ทางสังคม. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์. คณะศึกษาศาสตร์.
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- พริ้มรส มารีย์ประสิทธิ์. 2535. การแปรของเขตปรับเปลี่ยนภาษาระหว่างภาษาไทยถิ่นกลางและภาษาไทยถิ่นใต้ตามอายุของผู้พูด: การศึกษาคำศัพท์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชาภาษาศาสตร์. คณะอักษรศาสตร์. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิณรัตน์ อัครวัฒน์กุล. 2546. การเปลี่ยนแปลงของวรรณยุกต์: กรณีศึกษาภาษากลุ่มลาว. วิทยานิพนธ์ปริญญาตรีบัณฑิต. ภาควิชาภาษาศาสตร์. คณะอักษรศาสตร์. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ภิญโญ จิตต์ธรรม. 2513. ภาษาถิ่น. สงขลา: โรงพิมพ์เมืองสงขลา.
- ราชบัณฑิตยสถาน. 2525. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน. กรุงเทพมหานคร: อักษรเจริญทัศน์.
- เรืองเดช ปันเขื่อนขันธ์. 2531. ภาษาถิ่นตระกูลไทย. นครปฐม: สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล.
- วิจิตรนิรม ภาณุพงศ์. 2529. รายงานผลการวิจัย ภูมิศาสตร์คำศัพท์ในจังหวัดนครราชสีมา: โครงการนำร่อง. กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานวิจัย ฝ่ายวิจัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุขสวัสดิ์ ลิมรุ่งเรือง. 2547. เทียบทั่วไทยไปกับนายรอบรู้: เกาะสมุย. สำนักพิมพ์สารคดี ด้านสุธาการพิมพ์.
- ศุภฤกษ์ หอมแก้ว. 2540. การแปรของ (ง) ในภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราชตามตัวแปรอายุและทัศนคติต่อภาษา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชาภาษาศาสตร์. คณะอักษรศาสตร์. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อมรฯ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. 2544. ภาษาศาสตร์สังคม. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัครา บุญทิพย์. 2535. ภาษาถิ่นใต้. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน.
- อุดม รุ่งเรืองศรี. 2534. พจนานุกรมล้านนา-ไทย ฉบับแม่ฟ้าหลวง. ม.ป.ท.: มูลนิธิแม่ฟ้าหลวง.
- อุทุมพร จามรมาน. 2535. ไคสแควร์ (Chi-Square): การทดสอบทางสถิติ. กรุงเทพฯ: ฟันนี่พับลิชซิง.
- อุไรภรณ์ ตันตินิมิตรกุล. 2544. การแปรของเขตปรับเปลี่ยนระหว่างภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้ ตามตัวแปรทางสังคมบางประการ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชาภาษาศาสตร์. คณะอักษรศาสตร์. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาษาอังกฤษ

Brown,Marvin J. 1965. *From Ancient Thai to Modern Dialects*. Bangkok:Social Science Association Press of Thailand.

Diller,Anthony V.N. 1976. *Toward a Model of Southern Thai Diglossic Speech Variation*. Ph.D.Dissertation. Cornell University.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

1. แบบสอบถามที่ใช้ในการเก็บข้อมูลประกอบด้วย 3 ส่วน คือ
  1. แบบสอบถามประวัติของผู้บอกภาษา
  2. แบบสอบถามทัศนคติต่อภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยของผู้บอกภาษา
  3. แบบสอบถามการใช้คำศัพท์
2. รูปภาพที่ใช้ในการเก็บข้อมูลภาคสนาม

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบสอบถาม

ส่วนที่ 1 ประวัติของผู้บอกภาษา

ชื่อ-นามสกุล.....

เพศ ชาย หญิง อายุ.....ปี

อาชีพ.....

เกิดและเติบโตที่ ตำบล..... อำเภอ.....

ปัจจุบันอาศัยอยู่บ้านเลขที่..... หมู่ที่..... ตำบล.....

เคยเดินทางไปอยู่ถิ่นอื่นมากกว่า 1 ปีหรือไม่ เคย ไม่เคย

ทัศนคติที่มีต่อภาษาไทยถิ่นเกาะสมุย ทัศนคติบวก ทัศนคติลบ

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามทัศนคติต่อภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยของผู้บอกภาษา

1. คุณคิดว่าภาษากรุงเทพกับภาษาเกาะสมุย ภาษาใดไพเราะกว่ากัน
2. เมื่อคุณอยู่ในเกาะสมุยหรือจังหวัดในภาคใต้ โดยส่วนใหญ่คุณชอบหรือต้องการที่จะใช้ภาษาอะไรมากกว่ากัน ภาษาเกาะสมุยหรือภาษากรุงเทพ
3. สมมติว่า ถ้าคุณไปกรุงเทพ หรือจังหวัดในภาคอื่น แล้วเจอคนรู้จักที่พูดภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยได้ บนรถเมล์หรือในที่สาธารณะ คุณอยากเลือกใช้ภาษาอะไรทักทายหรือสื่อสารกับคนนั้น ภาษาเกาะสมุยหรือภาษากรุงเทพ
4. ถ้าให้เลือกได้คุณอยากใช้ชีวิตอยู่ในสังคมที่พูดภาษาถิ่นเกาะสมุย หรือภาษากรุงเทพ
5. ถ้ามีสมาชิกใหม่เพิ่มขึ้นในครอบครัว คุณอยากสอนให้เขาพูดภาษาอะไรได้เป็นภาษาแรก ภาษาเกาะสมุย หรือภาษากรุงเทพ

10. ผู้วิจัยชี้ที่ *พิน* แล้วถามว่า ท่านใช้คำอะไรเรียกอวัยวะนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน
 ก. พิน ข.....
11. ผู้วิจัยชี้ที่ *ขน* แล้วถามว่า ท่านใช้คำอะไรเรียกอวัยวะนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน
 ก. ขน ข.....
12. ส่วนแข็งที่ประกอบเป็นโครงร่างของปลา (เมื่อรับประทานปลา เราควรระวังอะไร) ท่านใช้คำ
 อะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน
 ก. ก้าง ข.....
13. นักใช้อวัยวะใดในการบิน
 ก. ปีก ข.....
14. เมื่อสุนัขเจอเจ้าของมันมักจะกระดิกอวัยวะใด
 ก. หาง ข.....
15. ลักษณะนามของดอกไม้ ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน
 ก. ดอก ข.....
16. ผู้วิจัยถือดอกไม้แล้วชี้ที่ *กลีบดอกไม้* แล้วถามว่า ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวัน
 ของท่าน (ของจริง)
 ก. กลีบ ข.....
17. ผู้วิจัยถือดอกไม้แล้วชี้ที่ *ใบ* แล้วถามว่า ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน
 (ของจริง)
 ก. ใบ ข.....
18. ผู้วิจัยถือส้มแล้วชี้ที่ *เปลือก* แล้วถามว่า ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน
 (ของจริง)
 ก. เปลือก ข.....

28. ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (รูปภาพ)
ก. ถ่าน ข.....
29. ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (รูปภาพ)
ก. ชัน ข.....
30. ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (ของจริง)
ก. แก้ว ข.....
31. สัตว์ปีกที่ขนตอนเช้า ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน
ก. ไก่ ข.....
32. สัตว์ปีกที่คนนิยมนำมาเลี้ยง ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน
ก. นก ข.....
33. สัตว์ทะเลที่มีก้าม ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน
ก. ปู ข.....
34. สัตว์ปีกตัวเล็กที่มักจะบินมากัดคนตอนกลางคืนเพื่อกินเลือด ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน
ก. ยุง ข.....
35. สัตว์ที่คนส่วนใหญ่เลี้ยงไว้เพื่อความสวยงาม และใช้จับหนู ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน
ก. แมว ข.....
36. สิ่งที่คุณมักกลัวว่าอาจจะโดนหลอกตอนกลางคืน ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน
ก. ผี ข.....
37. อาหารที่ใส่น้ำปลามากเกินไป จะมีรสชาติใด
ก. เค็ม ข.....

38. อาหารที่ใส่น้ำตาลมากเกินไป จะมีรสชาติใด
ก. หวาน ข.....
39. ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (ของจริง)
ก. เทียน ข.....
40. ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (ของจริง)
ก. ฐูป ข.....
41. ขนาดที่ไม่สั้น ท่านใช้คำอะไรเรียกขนาดเช่นนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน
ก. ยาว ข.....
42. ขนาดที่ไม่บาง ท่านใช้คำอะไรเรียกขนาดเช่นนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน
ก. หนา ข.....
43. ผู้วิจัยชี้ที่ เสื่อ แล้วถามว่า ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (ของจริง)
ก. เสื่อ ข.....
44. ผู้วิจัยชี้ที่ กางเกง แล้วถามว่า ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (ของจริง)
ก. กางเกง ข.....
45. บุคคลที่ไม่มีเงินและไม่มีบ้านอยู่อาศัย ขาดแคลน ฝืดเคือง ท่านใช้คำอะไรเรียกบุคคลประเภทนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน
ก. จน ข.....
46. บุคคลที่มีเงินมาก มีบ้านหลายหลัง มีรถหลายคัน ท่านใช้คำอะไรเรียกบุคคลประเภทนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน
ก. รวย ข.....
47. ห้องที่ใช้สำหรับทำอาหารในบ้าน ท่านใช้คำอะไรเรียกห้องนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน
ก. ครัว ข.....

หน่วยอรรถกลุ่มที่ 2

1. ที่รองหม้อ ซึ่งสานด้วยหวาย ไม้ไผ่ หญ้า หรืออื่นๆ ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (รูปภาพ)
 ก. ซานหม้อ   ข. เตี่ยวหม้อ   ค. เสวียนรองหม้อ   ง.....
2. สิ่งที่สานด้วยไม้ไผ่ ลักษณะโค้งครึ่งวงกลม ใช้ขังไก่ ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (รูปภาพ)
 ก. สุ่มไก่   ข. ท้อมไก่   ค. กรงตราด   ง.....
3. ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (รูปภาพ)
 ก. โคม   ข. กะละมังเล็ก   ค. โคมเล็ก   ง.....
4. ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (รูปภาพ)
 ก. กะละมังใหญ่   ข. โคมเปล้ง   ค. โคมใหญ่   ง.....
5. เครื่องกรอง มักสานด้วยไม้ไผ่ ใช้กรองกะทิ ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (รูปภาพ)
 ก. ตรอง   ข. ซอน   ค. กระซอน   ง.....
6. เครื่องมือสำหรับช่างชนิดหนึ่ง ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (รูปภาพ)
 ก. สว่าน   ข. เหล็กบิดหลา   ค. ดอกบิด   ง.....
7. ลูกกระสุนที่ปั้นด้วยดิน ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน
 ก. กระสุนดิน   ข. ลูกนุ   ค. ลูกสุน   ง.....
8. สิ่งที่มีลักษณะเป็นเส้นเล็กๆ ละเอียดใช้ขัดทำความสะอาดภาชนะในครัวเรือน เช่น หม้อ ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (ของจริง)
 ก. ฝอยเหล็ก   ข. ฝอยเหล็กขัดหม้อ   ค. ฝอยขัดหม้อ   ง.....

18. ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (รูปภาพ)
 ก. ชมพู่   ข. ยาหมู   ค. ฝรั่ง   ง.....
19. ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (รูปภาพ)
 ก. มันแกว   ข. มันราก   ค. หัวถั่ว   ง.....
20. ส่วนที่ต่อของก้านดอกไม้ ใบไม้ ผลไม้ ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (รูปภาพ)
 ก. ช่   ข. หัว   ค. หัว   ง.....
21. เวลาเราเดินในสนามหรือในป่า มักมีหญ้าที่มาติดกางเกง ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน
 ก. หญ้าเตย   ข. หญ้าขี้เตย   ค. หญ้าเจ้าชู้   ง.....
22. ชื่อไม้ล้มลุกชนิดหนึ่งลำต้นมีปอเหนียวทนทาน ผลสีแดง รสเปรี้ยวใช้ทำแยม ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (รูปภาพ)
 ก. กระเจี๊ยบ   ข. แลนเสี้ยว   ค. ส้มหงส์   ง.....
23. ชื่อไม้ต้นชนิดหนึ่ง ดอกหอม กลีบบางมี 6 กลีบ ดอกใช้กลั่นน้ำมันหอมได้ ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (รูปภาพ)
 ก. ส่าหล้ม   ข. ดังงา   ค. กระดังงา   ง.....
24. ชื่อไม้พุ่มชนิดหนึ่ง ช่ดอกกลมสีนวล ฝักแบนใบอ่อนและฝักอ่อนใช้เป็นอาหาร ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (ของจริง)
 ก. ตอเบา   ข. ตอเทศ   ค. กระถิน   ง.....
25. ชื่อไม้ล้มลุกชนิดหนึ่งลำต้นค่อนข้างแข็ง แตกแขนงเป็นพุ่มเล็กๆ ดอกกลมๆ มีสีต่างๆ ใบคาย ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (รูปภาพ)
 ก. ดอกบานไม่รู้โรย   ข. ดอกสามเดือน   ค. ดอกกุนทุญี่   ง.....

35. คำขยายบอกลักษณะอาการของแดดที่ร้อนมาก ท่านใช้คำอะไรเรียกคำๆนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน
 ก. แดดเปรี้ยว   ข. ร้อนเหม็น   ค. ร้อนเปรี้ยว   ง.....
36. การเที่ยวแวะเวียนไม่ตรงไปตรงมา ท่านใช้คำอะไรเรียกคำๆนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน
 ก. ซ้ำ   ข. เกล่เกล็ด   ค. ไล่   ง.....
37. การนุ่งผ้าแบบขมวดปมไว้ที่อก ท่านใช้คำอะไรเรียกคำๆนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน
 ก. โฉมอก   ข. นุ่งกระโจมอก   ค. กรวมอก   ง.....
38. พวกผู้ชายวัยรุ่น ซึ่งชอบมีเรื่องมีราว หาเรื่องทะเลาะเบาะแว้งกับผู้อื่นไปทั่ว ท่านใช้คำอะไรเรียกคำๆนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน
 ก. เกกมะเหรก,เกเร   ข. กางกลาง   ค. นักเลง   ง.....
39. กริยาอาการที่กระทำกับมะพร้าว เพื่อให้ได้น้ำกะทิ ท่านใช้คำอะไรเรียกคำๆนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน
 ก. คั้นกะทิ   ข. คั้นที   ค. บั่นที   ง.....
40. คนที่นอนจนลืมเวลา มักไปไม่ทันเวลานัดหมาย ท่านใช้คำอะไรเรียกคำๆนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน
 ก. นอนเที่ยง   ข. นอนสาย   ค. นอนตื่นสาย   ง.....
41. การทำอะไรบางเป็นประจำ จนแทบติดเป็นนิสัย ท่านใช้คำอะไรเรียกคำๆนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน
 ก. บ่อย   ข. อาไหยก   ค. เป็นประจำ   ง.....
42. คำขยายบอกเวลาในขณะนี้ ท่านใช้คำอะไรเรียกคำๆนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน
 ก. เทียมอยู่   ข. ปัจจุบัน   ค. อยู่ตรง   ง.....
43. วันก่อนเมื่อวานนี้ 1 วัน ท่านใช้คำอะไรเรียกคำๆนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน
 ก. แต่วานขึ้น   ข. วานขึ้น   ค. แต่ชื้อ   ง.....

44. คำขยายบอกจำนวนหรือปริมาณน้อยมาก ท่านใช้คำอะไรเรียกคำนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน
 ก. น้อยมาก   ข. หิดหุ่ย   ค. ชู้ผง   ง.....
45. ลักษณะนามของดินสอ ท่านใช้คำอะไรเรียกคำนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน
 ก. อัน   ข. แท่ง   ค. แหล้ม   ง.....
46. ผู้ติดสอยห้อยตามคนบางประเภท เช่นหัวหน้านักเลงหรือหัวหน้าผู้ร้าย ท่านใช้คำอะไรเรียกคำนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน
 ก. ลูกขวาน   ข. สมุน   ค. บริวาร, ลูกน้อง   ง.....
47. ละอองดำที่เกิดจากควันไฟหรือดินปืนท่านใช้คำอะไรเรียกคำนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน
 ก. เขม่า   ข. มีดหม้อ   ค. แห้มังผรา   ง.....
48. สิ่งปลูกสร้างสำหรับเก็บข้าวเปลือก ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน
 ก. เรือนข้าว   ข. โรงข้าว   ค. ยุ้งข้าว   ง.....
49. ชื่อโรคจิตเสีดวง ท่านใช้คำอะไรเรียกคำนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน
 ก. ริดดวง   ข. ริดเสีดวง   ค. รัตดวง   ง.....
50. สิ่งทีละลายปนอยู่ในน้ำแล้วตกทับถมกันนอนกันภาชนะ ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน
 ก. กอน   ข. หมวน   ค. ตะกอน   ง.....

หน่วยอรรถกลุ่มที่ 3

1. ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (รูปภาพ)
ก. กะลา   ข. พรก   ค.....
2. ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (รูปภาพ)
ก. กระต่าย   ข. เหล็กชูด   ค.....
3. ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (รูปภาพ)
ก. เขียง   ข. ดานเจียง   ค.....
4. ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (รูปภาพ)
ก. ละมุด   ข. หมุดหิ้ง   ค.....
5. ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (รูปภาพ)
ก. เฉาก๊วย   ข. วุ้นดำ   ค.....
6. เอี้ยวตัวเบี่ยงแขนไปทางหลังแล้วปาดสิ่งที่อยู่ในมือออกไปโดยแรง ท่านใช้คำอะไรเรียกอาการนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน
ก. ขว้าง   ข. ชัด   ค.....
7. ที่ซึ่งจัดไว้เป็นที่ฝั่งหรือเผาศพ ท่านใช้คำอะไรเรียกสถานที่นี้ในชีวิตประจำวันของท่าน
ก. ป่าช้า   ข. เพลว   ค.....
8. ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (รูปภาพ)
ก. ปิ่นโต   ข. ช้อน   ค.....
9. ต้นสิ่งของที่ติดขัดไม่อาจเคลื่อนไปได้โดยปกติให้เคลื่อนไปข้างหน้า เช่น อาการที่ทำเมื่อต้องการเคลื่อนรถที่เสียไปข้างหน้า ท่านใช้คำอะไรเรียกอาการนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน
ก. เข็น   ข. รุน   ค.....

10. ใช้สายตาเพื่อให้เห็น (โทรทัศน์มีไว้เพื่อ.....) ท่านใช้คำอะไรเรียกอาการนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน

ก. ดู   ข. แล   ค.....

11. เมื่อรับประทานอาหารที่มีลักษณะเป็นไขมันมาก โดยรับประทานเข้าไปซ้ำมาบ่อยๆ ทุกวัน ท่านจะมีความรู้สึกอย่างไร

ก. เบื่อ   ข. เียน   ค.....

12. ลักษณะนามของซ็อน, ส้อม ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน

ก. คัน   ข. หาง   ค.....

13. ท่านใช้คำอะไรเรียกอาการนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (รูปภาพ)

ก. ทับ   ข. เห็ง   ค.....

14. อาการที่ทำเพื่อเอาผลไม้ ออกก่อนรับประทาน ท่านใช้คำอะไรเรียกอาการนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (รูปภาพ)

ก. ปอก   ข. ลิด   ค.....

15. อาการที่คอยใครบางคนหรืออะไรบางอย่าง (เช่น ถ้าเพื่อนบอกว่าจะมาหา แต่เมื่อถึงกำหนดเวลาแล้วยังไม่มา ท่านก็ต้อง....)

ก. รอ   ข. ถ้ำ   ค.....

16. เร่ง, ด่วน, เร็ว, ไม่รอช้า (เช่น ถึงเวลานัดแล้วไม่ยอมไปสายก็ต้อง.....)

ก. รีบ   ข. แชน   ค.....

17. ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (รูปภาพ)

ก. นาฬิกา   ข. นากา   ค.....

18. ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (รูปภาพ)

ก. ไฟฉาย   ข. เกียงแกบ   ค.....

38. ผักสีขาวยุติในกัวยเตี๋ยว ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (รูปภาพ)
 ก. ถั่วงอก   ข. หน่อถั้ว   ค.....
39. ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (รูปภาพ)
 ก. เปลือกมะพร้าว   ข. พด   ค.....
40. อาการที่เกิดขึ้นเมื่อไม่ได้กินข้าว ท่านใช้คำอะไรเรียกอาการนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน
 ก. หิว   ข. เหนื่อย   ค.....
41. เครื่องดื่มชนิดหนึ่งที่คนมักนิยมดื่มตอนเช้า (ไม่ใส่นม) ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน
 ก. กาแฟ   ข. โกปี   ค.....
42. อาการที่ทำกับเปล เมื่อต้องการให้เด็กที่อยู่ในเปลนอนหลับ ท่านใช้คำอะไรเรียกอาการนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน
 ก. ไกว   ข. เว   ค.....
43. อาการที่ทำเมื่อตักแกงใส่ลงไปนจานข้าว ท่านใช้คำอะไรเรียกอาการนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน
 ก. ราด   ข. จาน   ค.....
44. รู้สึกเสียใจในสิ่งที่ควรได้แต่ไม่ได้ เช่น หากท่านต้องการจะซื้อล็อตเตอรี่แต่ติดธุระสำคัญทำให้ไม่ได้ซื้อ แล้วผลการออกรางวัลปรากฏว่าเลขที่ท่านต้องการจะซื้อเป็นรางวัลที่หนึ่ง ท่านจะรู้สึกอย่างไร
 ก. เสียดาย   ข. ดายของ   ค.....
45. อาการที่จับสิ่งใดสิ่งหนึ่งสั้นหรือยกขึ้นยกลงเร็วๆ เพื่อให้สิ่งนั้นกระเทือนหรือเคลื่อนไหว (เช่น ก่อนกินยาน้ำต้อง.....ขวด)
 ก. เขย่า   ข. ยก   ค.....

46. ตกแต่งบ้าน หนังสือหรือเสื้อผ้า เพื่อให้เรียบร้อย วางให้เป็นระเบียบ (เช่น หากจะเดินทางไกล ท่านต้อง.....เสื้อผ้าใส่กระเป๋าให้เรียบร้อย)

ก. จัด   ข. ดัด   ค.....

47. ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (ของจริง)

ก. ไม้ขีดไฟ   ข. เหล็กไฟ   ค.....

48. คenang, ลืมตัว เกินความพอดี (เช่นเด็กที่ได้รับคำชมมากเกินไป จะทำให้รู้สึกอย่างไร)

ก. เหลิง   ข. เอ็ด   ค.....

49. แสดงความรับรู้โดยอาการไหวหน้าขึ้นหรือลงเล็กน้อยโดยเร็ว (เมื่อต้องการปฏิเสธเราจะส่ายหน้า แต่หากต้องการตอบรับจะแสดงอาการอย่างไร)

ก. พยักหน้า   ข. ยักคอ   ค.....

50. ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (รูปภาพ)

ก. แต่งโม   ข. แต่งจิ้น   ค.....

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หน่วยอรรถกลุ่มที่ 4

1. ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (รูปภาพ)
 ก. ผ้าขาวม้า   ข. ผ้าห่ม   ค. ผ้าซีกอาบ   ง.....

2. เครื่องมือทำด้วยเหล็ก ใช้แตะหรือตักของที่ทอดหรือผัดในกระทะ ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (รูปภาพ)
 ก. ตะหลิว   ข. แฉ่สำน   ค. หวัก   ง.....

3. เครื่องตักข้าวและแกง มีรูปร่างคล้ายช้อนแต่ใหญ่กว่า ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (รูปภาพ)
 ก. หวัก   ข. ทัพพี   ค. ช้อนใหญ่   ง.....

4. ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (รูปภาพ)
 ก. กรรไกรหนีบหมาก   ข. ไตรศีบหมาก   ค. ไกรศีบหมาก   ง.....

5. ซี่ผึ้งปิดแผลแบบจีนชนิดหนึ่ง ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (ของจริง)
 ก. ซี่ผึ้ง   ข. ก้าวโหยะ   ค. กอเอี้ยะ   ง.....

6. บ้ายบอกชื่อยาหรือไปบอกวิธีการใช้ยา ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (ของจริง)
 ก. ฉลากยา   ข. ฝอยยา   ค. สลากยา   ง.....

7. ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (รูปภาพ)
 ก. กรรไกร   ข. ไตร   ค. ไตรบวง   ง.....

8. ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (รูปภาพ)
 ก. ผ้าขนหนู   ข. ผ้าสี่เป๊ะ   ค. ผ้าเช็ดตัว   ง.....

9. เครื่องร่อนที่ทำด้วยไม้แผ่นใหญ่ มักวางอยู่ใต้ถุนบ้าน ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน

ก. ม้านั่ง   ข. บันได   ค. ดานนั่ง   ง.....

10. ลูกยางที่อัดลม ให้ยืดโป่งเป็นรูปต่างๆ เด็กๆ ชอบเล่น ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (รูปภาพ)

ก. ลูกโป่ง   ข. ลูกเป่า   ค. ลูกยาง   ง.....

11. ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (ของจริง)

ก. ดอกแจ   ข. กุญแจ   ค. ลูกแพง   ง.....

12. ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (ของจริง)

ก. ยาหม่อง   ข. มันท่า   ค. ขี้ผึ้ง   ง.....

13. ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (รูปภาพ)

ก. ไม้แขวนผ้า   ข. ไม้ข้อเสื่อ   ค. ไม้แขวนเสื่อ   ง.....

14. ไม้ที่ถูกโค่นลงมา หรือท่อนไม้ที่ล้มอยู่ตามพื้นดิน ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน

ก. ลุงไม้   ข. ขอนไม้   ค. ท่อนไม้   ง.....

15. ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (รูปภาพ)

ก. น้ำอัดลม   ข. น้ำขวด   ค. น้ำเนื้ด   ง.....

16. ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (ของจริง)

ก. ยาสูบ   ข. มวนยา   ค. บุหรี่   ง.....

17. ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (ของจริง)

ก. ไฟแช็ก   ข. แล็กไฟกิด   ค. แล็กไฟแท่ง   ง.....

18. ตะเกียงแบบหนึ่ง ซึ่งต้องสูบลมเมื่อจุดไฟ สามารถเพิ่มและลดระดับไฟได้ ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน

ก. เกียงพายุ   ข. ตะเกียงเจ้าพายุ   ค. เกียงอดิดา   ง.....

19. ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (ของจริง)

ก. บัตรเชิญ   ข. เคียบ   ค. การ์ด   ง.....

20. ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (รูปภาพ)

ก. เลื้อมือยาว   ข. เลื้อแขนยาว   ค. เลื้อแขนใหญ่   ง.....

21. สิ่งที่มีลักษณะกลม เป็นลูกเล็กๆ สีขาว ใช้วางในตู้เพื่อป้องกันกลิ่นอับ และไล่มด ไล่แมลง ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (ของจริง)

ก. ลูกเหม็น   ข. ยาเหม็น   ค. ยามด   ง.....

22. เครื่องมือชนิดหนึ่ง มี 2 ขา คล้ายกรรไกรสำหรับคีบของต่างมือ ทำด้วยเหล็ก ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (รูปภาพ)

ก. ปากกูป   ข. ปากอ้า   ค. คีม   ง.....

23. สิ่งที่เราใส่ลงไปในดินเพื่อให้ต้นไม้เติบโตสมบูรณ์แข็งแรง ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน

ก. ปุ๋ย   ข. มาหยยา   ค. เม็ดยา   ง.....

24. ขนมชนิดหนึ่งทำจากแป้ง นำมาทอดในน้ำมันร้อนๆ จะพองเหลือง มีลักษณะเป็นคู่ติดกัน ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (ของจริง)

ก. กวยฉก   ข. ปาท่องโก๋   ค. คู้กวย   ง.....

25. ส่วนใหญ่ใต๊ะมักจะมีสิ่งนี้สำหรับดึงออกมาเพื่อเก็บของ ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน

ก. ด่าว   ข. ลิ่นชัก   ค. แก้ว   ง.....

26. ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (รูปภาพ)
 ก. ขนมห้วยฟู   ข. หนมหน้าขึ้น   ค. หนมฟู   ง.....
27. ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (รูปภาพ)
 ก. หนมช่อง   ข. หนมแฉ่ง   ค. ขนมหอดช่อง   ง.....
28. ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (รูปภาพ)
 ก. น้ำแข็งใส   ข. น้ำแข็งชูด   ค. น้ำแข็งชืด   ง.....
29. ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (ของจริง)
 ก. เส้นหนม   ข. ตังหน   ค. ภู่นเส้น   ง.....
30. ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (รูปภาพ)
 ก. มะเขือยาว   ข. เขือยาว   ค. เขือไข่แพะ   ง.....
31. ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (รูปภาพ)
 ก. ม่วงทูนหน่วย   ข. เม็ดมะม่วงหิมพานต์   ค. ยาร่วง   ง.....
32. ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (รูปภาพ)
 ก. ใบกะเพรา   ข. ใบเพรา   ค. ใบเกา   ง.....
33. ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (รูปภาพ)
 ก. ใบโหมพา   ข. ใบราเซ่   ค. ใบโหระพา   ง.....
34. ชื่อไม้ต้นชนิดหนึ่ง ใบคล้ายใบมะยม ผลยาวคล้ายมะดันแต่เป็นเฟืองๆ รสเปรี้ยว ท่านใช้คำ
 อะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน (ของจริง)
 ก. ส้มลิงปลิง   ข. ตะลิงปลิง   ค. มุงมั่ง   ง.....
35. สิ่งที่มีช่วงเวลาต่อยศัตรุ ท่านใช้คำอะไรเรียกสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน
 ก. ทวย   ข. เหล็กไน   ค. พิษไน   ง.....

36. ลักษณะสิ่งหรืออาหารที่ขึ้นมากจนมีราปรากฏ ท่านใช้คำอะไรเรียกคำนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน
 ก. ขึ้นหนา   ข. ขึ้นเห็ด   ค. ขึ้นรา   ง.....
37. ลักษณะอาการหนึ่งของงูจาง เวลาตกใจหรือพบศัตรู ท่านใช้คำอะไรเรียกคำนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน
 ก. แผ่แม่เบี้ย   ข. แผ่เบี้ย   ค. ทิ้งกั๊ก   ง.....
38. ลักษณะการว่ายน้ำแบบนอนหงาย ท่านใช้คำอะไรเรียกคำนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน
 ก. แท้เหลน   ข. กรรเชียง   ค. แพกเด   ง.....
39. กริยาอาการของงู เวลานอนมักม้วนตัวมีลักษณะกลม ท่านใช้คำอะไรเรียกคำนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน
 ก. งูม้วน   ข. งูขด   ค. งูพืด   ง.....
40. อาการของเด็กที่อยู่ไม่สุข จับโน่นคว้านี่เล่นเป็นเรื่องเป็นราว ทำให้เดือดร้อนเสียหาย ท่านใช้คำอะไรเรียกคำนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน
 ก. ตื้อ   ข. ชน   ค. คลัว   ง.....
41. การตายเพราะถูกของใหญ่ทับ ท่านใช้คำอะไรเรียกคำนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน
 ก. ตายเพราะถูกของใหญ่ทับ   ข. ตายแกวด   ค. ตาย   ง.....
42. การหมั่นหมายกันไว้ก่อนแต่งงาน ท่านใช้คำอะไรเรียกคำนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน
 ก. จอง   ข. หมั่น   ค. ไต๋นัง   ง.....
43. อาการที่เนื้ออูมหรือนูนขึ้นเพราะแผลอักเสบหรือฟกช้ำ ท่านใช้คำอะไรเรียกคำนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน
 ก. คิวอก   ข. กลุม   ค. บวม   ง.....
44. คำขยายที่บอกลักษณะของสีชาวมมาก ท่านใช้คำอะไรเรียกคำนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน
 ก. ชาวมมาก   ข. ชาว้ออด   ค. ชาวจี้วะ   ง.....

45. คำขยายที่บอกลักษณะของสีดำมาก ท่านใช้คำอะไรเรียกคำๆนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน
 ก. ดำปี้   ข. ดำมยุหุ่ย   ค. ดำมาก   ง.....
46. คำขยายที่บอกลักษณะของสีเหลืองมาก ท่านใช้คำอะไรเรียกคำๆนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน
 ก. เหลืองซึ่ม   ข. เหลืองมาก   ค. เหลืองอ้อย   ง.....
47. คำขยายที่บอกลักษณะของสีเขียวมากท่านใช้คำอะไรเรียกคำๆนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน
 ก. เขียวอี   ข. เขียวดิก   ค. เขียวมาก   ง.....
48. ลักษณะนามของด้าย ท่านใช้คำอะไรเรียกคำๆนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน
 ก. ไฉ   ข. หลอด   ค. แคด   ง.....
49. ลักษณะนามของไฟ ท่านใช้คำอะไรเรียกคำๆนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน
 ก. สำรับ   ข. หู้   ค. หัว   ง.....
50. ในสมัยก่อนเมื่อถึงเวลาคลอดลูก มักจะมีผู้ที่มาทำคลอดให้ที่บ้าน ท่านใช้คำอะไรเรียกคำๆนี้ในชีวิตประจำวันของท่าน
 ก. หมอตำแย   ข. แม่ทาน   ค. แม่หมอ   ง.....

สถาบันวิทยบริการ
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รูปภาพที่ใช้ในการเก็บข้อมูลภาคสนาม

หน่วยอรรถกลุ่มที่ 1

หน่วยอรรถที่ 18 'เปลือก'

หน่วยอรรถที่ 23 'ถุงเท้า'

หน่วยอรรถที่ 26 'ขวาน'

หน่วยอรรถที่ 27 'จอบ'

หน่วยอรรถที่ 28 'ถ่าน'

หน่วยอรรถที่ 29 'ขัน'

หน่วยอรรถที่ 30 'แก้ว'

หน่วยอรรถที่ 31 'ไก่'

หน่วยอรรถที่ 32 'นก'

หน่วยอรรถที่ 33 'ปู'

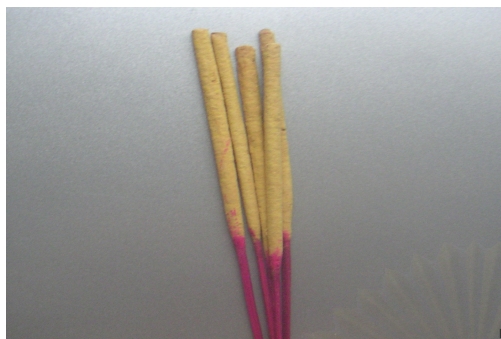
หน่วยอรรถที่ 35 'แมว'

หน่วยอรรถที่ 39 'เทียน'

หน่วยอรรถที่ 40 'รูป'

หน่วยอรรถที่ 50 'วัด'

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หน่วยอรรถกลุ่มที่ 2

หน่วยอรรถที่ 1 'เสวียนรองหม้อ'

หน่วยอรรถที่ 2 'สุ่มไก่'

หน่วยอรรถที่ 3 'กะละมังเล็ก'
หน่วยอรรถที่ 4 'กะละมังใหญ่'

หน่วยอรรถที่ 5 'กระซอน'

หน่วยอรรถที่ 6 'ส่วาน'

หน่วยอรรถที่ 9 'กระสอบป่าน'

หน่วยอรรถที่ 11 'แกงไตปลา'

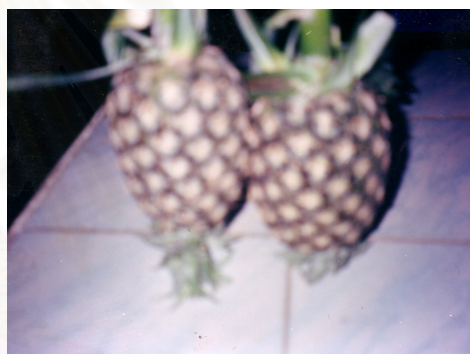
หน่วยอรรถที่ 12 'นมข้น'

หน่วยอรรถที่ 13 'ไข่เจียว'

หน่วยอรรถที่ 17 'สับปะรด'

หน่วยอรรถที่ 18 'ฝรั่ง'

หน่วยอรรถที่ 19 'มันแกว'

หน่วยอรรถที่ 20 'ซัว'

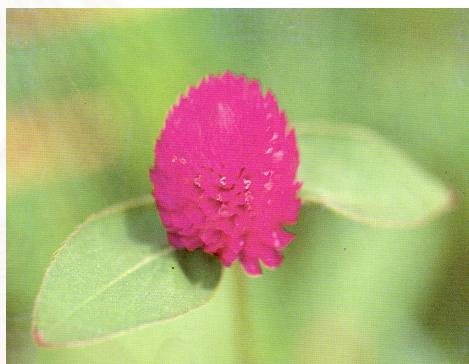
หน่วยอรรถที่ 22 'กระเจียบ'

หน่วยอรรถที่ 23 'กระดังงา'

หน่วยอรรถที่ 25 'ดอกบานไม่รู้โรย'

หน่วยอรรถที่ 26 'ซังข้าวโพด'

หน่วยอรรถที่ 28 'พริก'

หน่วยบรรทัดที่ 29 'จาว'

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หน่วยย่อยกลุ่มที่ 3

หน่วยย่อยที่ 1 'กตลา'

หน่วยย่อยที่ 2 'กระต่าย'

หน่วยย่อยที่ 3 'เขียง'

หน่วยย่อยที่ 4 'ตะกวด'

หน่วยย่อยที่ 5 'เขากว๊าย'

หน่วยย่อยที่ 8 'ปิ่นโต'

หน่วยบรรทัดที่ 13 'ทับ'

หน่วยบรรทัดที่ 17 'นาฬิกา'

หน่วยบรรทัดที่ 18 'ไฟฉาย'

หน่วยบรรทัดที่ 20 'ฟักเขียว'

หน่วยบรรทัดที่ 21 'ฟักทอง'

หน่วยบรรทัดที่ 22 'เข็มขัด'

หน่วยบรรดที่ 25 'รถจักรยาน'

หน่วยบรรดที่ 38 'ถั่วอก'

หน่วยบรรดที่ 39 'เปลือกมะพร้าว'

หน่วยบรรดที่ 50 'แตงโม'

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หน่วยการเรียนรู้ที่ 4

หน่วยย่อยที่ 1 'ผ้าขาวม้า'

หน่วยย่อยที่ 2 'ตระกริว'

หน่วยย่อยที่ 3 'ทัพพี'

หน่วยย่อยที่ 4 'กรรไกรหนีบหมาก'

หน่วยย่อยที่ 7 'กรรไกร'

หน่วยย่อยที่ 8 'ผ้าขนหนู'

หน่วยบรรดที่ 10 'ลูกโป่ง'

หน่วยบรรดที่ 13 'ไม้แขวนเสื้อ'

หน่วยบรรดที่ 15 'น้ำอัดลม'

หน่วยบรรดที่ 20 'เสื้อแขนยาว'

หน่วยบรรดที่ 22 'คีม'

หน่วยบรรดที่ 26 'ขนมถ้วยฟู'

หน่วยชรรดที่ 27 'นมคอตชอง'

หน่วยชรรดที่ 28 'น้ำแข็งใส'

หน่วยชรรดที่ 30 'มะเขือยาว'

หน่วยชรรดที่ 31 'เม็ดมะม่วงหิมพานต์'

หน่วยชรรดที่ 32 'ใบกะเพรา'

หน่วยชรรดที่ 33 'ใบโหระพา'

ภาคผนวก ข

ตารางแสดงรายละเอียดของผู้บอกภาษา

ตารางที่ 46-59 แสดงรายละเอียดเกี่ยวกับผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุจากแต่ละจุดเก็บข้อมูล แสดง ชื่อ-นามสกุล อายุและที่อยู่ของผู้บอกภาษา

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 46 รายละเอียดเกี่ยวกับผู้บอกภาษาดำบลอ่างทอง รุ่นอายุน้อย

คนที่	ชื่อ-นามสกุล	อายุ	ที่อยู่
1	เด็กชายลือชา นวลจังหวัด	12	หมู่ 1 ต.อ่างทอง อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
2	เด็กชายวัชรินทร์ ทวยเจริญ	10	หมู่ 1 ต.อ่างทอง อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
3	เด็กชายธีระวุฒิ ภูไพบูลย์	13	หมู่ 2 ต.อ่างทอง อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
4	นางสาวสุรัตน์วีดิ คงแก้ว	20	หมู่ 2 ต.อ่างทอง อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
5	นายสันติ สืบสังข์	16	หมู่ 3 ต.อ่างทอง อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
6	นางสาวพรเพ็ญ พรหมรักษ์	16	หมู่ 2 ต.อ่างทอง อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
7	เด็กหญิงนิภาพรรณ พรหมสอน	12	หมู่ 2 ต.อ่างทอง อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
8	นางสาวสุจิตรา พรหมศรี	20	หมู่ 2 ต.อ่างทอง อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
9	นางสาวเบญจวรรณ สุวรรณประภากรณ์	20	หมู่ 2 ต.อ่างทอง อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
10	นางสาววรรณทณี คงเพชร	16	หมู่ 1 ต.อ่างทอง อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี

ตารางที่ 47 รายละเอียดเกี่ยวกับผู้บอกภาษาดำบลอ่างทอง รุ่นอายุมาก

คนที่	ชื่อ-นามสกุล	อายุ	ที่อยู่
1	นายเตียง นิลเพชร	70	หมู่ 2 ต.อ่างทอง อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
2	นายดำ พรหมสอน	73	หมู่ 2 ต.อ่างทอง อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
3	นายขุน เพ็งบุญ	78	หมู่ 2 ต.อ่างทอง อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
4	นางอิมจิต เพชรรัตน์	68	หมู่ 2 ต.อ่างทอง อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
5	นางพิมพ์ วิชัยดิษฐ์	74	หมู่ 2 ต.อ่างทอง อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
6	นางสมภักดิ์ เรืองรอง	74	หมู่ 1 ต.อ่างทอง อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
7	นางสาวสำเนียง มีชัย	65	หมู่ 2 ต.อ่างทอง อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
8	นายสมคิด สมคะเน	61	หมู่ 1 ต.อ่างทอง อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
9	นางเนาวรัตน์ ตศิยานนท์	64	หมู่ 1 ต.อ่างทอง อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
10	นางหนูพิน พรหมสอน	75	หมู่ 2 ต.อ่างทอง อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี

ตารางที่ 48 รายละเอียดเกี่ยวกับผู้บอกภาษาดำบลแม่น้ำ รุ่นอายุน้อย

คนที่	ชื่อ-นามสกุล	อายุ	ที่อยู่
1	เด็กชายวีระพัฒน์ แปกุล	11	หมู่ 6 ต.แม่น้ำ อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
2	เด็กชายศรัชัย พรหมมี	14	หมู่ 6 ต.แม่น้ำ อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
3	เด็กชายธนกร ขาวนวน	10	หมู่ 6 ต.แม่น้ำ อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
4	นายเฉลิมศักดิ์ ทองอินทร์	19	หมู่ 6 ต.แม่น้ำ อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
5	เด็กหญิงกนกอร บุญทัน	13	หมู่ 2 ต.แม่น้ำ อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
6	เด็กหญิงชุติมา เพชรพรหม	14	หมู่ 4 ต.แม่น้ำ อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
7	เด็กหญิงจิระพรรณ ชูเชื้อ	12	หมู่ 5 ต.แม่น้ำ อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
8	เด็กหญิงเวรดี ทองเมือง	11	หมู่ 4 ต.แม่น้ำ อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
9	นางสาวฐิติพร สุขทอง	18	หมู่ 4 ต.แม่น้ำ อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
10	นางสาวภัทรวพร หล่อวงศ์	15	หมู่ 4 ต.แม่น้ำ อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี

ตารางที่ 49 รายละเอียดเกี่ยวกับผู้บอกภาษาดำบลแม่น้ำ รุ่นอายุมาก

คนที่	ชื่อ-นามสกุล	อายุ	ที่อยู่
1	นายสมพร รัตนรักษ์	68	หมู่ 6 ต.แม่น้ำ อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
2	นายริน ขาวนวน	70	หมู่ 6 ต.แม่น้ำ อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
3	นายสิน พิชัยราษฎร์	76	หมู่ 6 ต.แม่น้ำ อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
4	นางเยื่อน แปกุล	74	หมู่ 4 ต.แม่น้ำ อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
5	นางปราณี ขาวนวน	69	หมู่ 5 ต.แม่น้ำ อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
6	นายอารีย์ มีเพียร	69	หมู่ 2 ต.แม่น้ำ อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
7	นางมัจฉา สุขผล	68	หมู่ 4 ต.แม่น้ำ อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
8	นายเสงี่ยม คาวอุทัย	69	หมู่ 2 ต.แม่น้ำ อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
9	นางเอี่ยม มีเพียร	64	หมู่ 2 ต.แม่น้ำ อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
10	นางเอี่ยม เพชรพรหม	67	หมู่ 4 ต.แม่น้ำ อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี

ตารางที่ 50 รายละเอียดเกี่ยวกับผู้บอกภาษาดำบลบ่อผุด รุ่นอายุน้อย

คนที่	ชื่อ-นามสกุล	อายุ	ที่อยู่
1	เด็กชายโสภาส บุญทัน	14	หมู่ 6 ต.บ่อผุด อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
2	เด็กชายกิริติ สมหวัง	13	หมู่ 6 ต.บ่อผุด อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
3	นายวรากร เจริญรัตน์	15	หมู่ 6 ต.บ่อผุด อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
4	เด็กหญิงกนกวรรณ ภูไพบูลย์	11	หมู่ 2 ต.บ่อผุด อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
5	เด็กหญิงสุภาพวรรณ มากเจริญ	10	หมู่ 2 ต.บ่อผุด อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
6	เด็กชายปรกรณ์ แก้วเพชร	12	หมู่ 2 ต.บ่อผุด อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
7	เด็กหญิงอรอุมา วิชัยดิษฐ์	12	หมู่ 4 ต.บ่อผุด อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
8	เด็กหญิงสุดาพร บุญทองกุล	13	หมู่ 4 ต.บ่อผุด อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
9	เด็กหญิงกนกวรรณ พรหมจันทร์	13	หมู่ 6 ต.บ่อผุด อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
10	เด็กหญิงสุภาวดี คำแก้ว	13	หมู่ 6 ต.บ่อผุด อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี

ตารางที่ 51 รายละเอียดเกี่ยวกับผู้บอกภาษาดำบลบ่อผุด รุ่นอายุมาก

คนที่	ชื่อ-นามสกุล	อายุ	ที่อยู่
1	นายเคลือบ อินทร์ดำ	72	หมู่ 6 ต.บ่อผุด อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
2	นายเอี่ยม มากเจริญ	73	หมู่ 6 ต.บ่อผุด อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
3	นายเอื้อง นิลละไม	78	หมู่ 6 ต.บ่อผุด อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
4	นางชุ่น มากเจริญ	63	หมู่ 6 ต.บ่อผุด อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
5	นางนุกุล วิชัยดิษฐ์	60	หมู่ 6 ต.บ่อผุด อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
6	นางเริม มากเจริญ	73	หมู่ 6 ต.บ่อผุด อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
7	นางพร้อม พรหมคง	70	หมู่ 6 ต.บ่อผุด อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
8	นางหนูพับ ใจปลื้ม	65	หมู่ 6 ต.บ่อผุด อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
9	นายพิทักษ์ ภูไพบูลย์	63	หมู่ 2 ต.บ่อผุด อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
10	นางบุญจันทร์ มีเพียร	72	หมู่ 6 ต.บ่อผุด อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี

ตารางที่ 52 รายละเอียดเกี่ยวกับผู้บอกภาษาดำบลมะเร็ด รุ่นอายุน้อย

คนที่	ชื่อ-นามสกุล	อายุ	ที่อยู่
1	เด็กชายสรศักดิ์ เมืองนิล	13	หมู่ 6 ต.มะเร็ด อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
2	เด็กชายอดิศักดิ์ อดิไพศาล	12	หมู่ 6 ต.มะเร็ด อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
3	เด็กชายธีระศักดิ์ จันทร์ภักษ์	13	หมู่ 6 ต.มะเร็ด อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
4	เด็กหญิงจารุเนตร บุญทองกุล	12	หมู่ 6 ต.มะเร็ด อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
5	เด็กชายณฤพล วัชรพงศ์	12	หมู่ 6 ต.มะเร็ด อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
6	เด็กหญิงทาทริกา พงศ์ฉบับนภา	11	หมู่ 6 ต.มะเร็ด อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
7	นางสาวยุวดี เมืองนิล	19	หมู่ 4 ต.มะเร็ด อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
8	เด็กหญิงสุภาวดี พูลสวัสดิ์	12	หมู่ 4 ต.มะเร็ด อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
9	เด็กหญิงภัทริยา อินนุพัฒน์	12	หมู่ 4 ต.มะเร็ด อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
10	เด็กหญิงแสงศิลป์ จันทร์ผ่อง	11	หมู่ 4 ต.มะเร็ด อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี

ตารางที่ 53 รายละเอียดเกี่ยวกับผู้บอกภาษาดำบลมะเร็ด รุ่นอายุมาก

คนที่	ชื่อ-นามสกุล	อายุ	ที่อยู่
1	นายสมพร ใจกว้าง	60	หมู่ 6 ต.มะเร็ด อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
2	นายจำเนียร จันทร์ผ่อง	60	หมู่ 6 ต.มะเร็ด อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
3	นางพยงค์ ขวไพบูลย์	62	หมู่ 1 ต.มะเร็ด อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
4	นางกิมรอง เจียมไพศาล	65	หมู่ 4 ต.มะเร็ด อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
5	นายญี่ปุ่น พูลสวัสดิ์	60	หมู่ 4 ต.มะเร็ด อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
6	นางหนูกลาย มีพันธ์	63	หมู่ 4 ต.มะเร็ด อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
7	นางสว่าง ทวยเจริญ	70	หมู่ 6 ต.มะเร็ด อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
8	นางบุญริน แซ่ลิ้ม	60	หมู่ 4 ต.มะเร็ด อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
9	นางทิพย์ พงศ์ฉบับนภา	71	หมู่ 4 ต.มะเร็ด อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
10	นางเรียมศรี พงศ์ฉบับนภา	60	หมู่ 4 ต.มะเร็ด อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี

ตารางที่ 54 รายละเอียดเกี่ยวกับผู้บอกภาษาดำบลหน้าเมือง รุ่นอายุน้อย

คนที่	ชื่อ-นามสกุล	อายุ	ที่อยู่
1	เด็กชายเฉลิม ทองมาก	12	หมู่ 1 ต.หน้าเมือง อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
2	เด็กชายอนุสิทธิ์ วัชรสินธุ์	12	หมู่ 1 ต.หน้าเมือง อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
3	เด็กชายประภาส มีเดช	11	หมู่ 1 ต.หน้าเมือง อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
4	เด็กชายพงศกร มัญญู	14	หมู่ 3 ต.หน้าเมือง อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
5	นางสาววิภาวรรณ ศรีหมุดกุล	16	หมู่ 5 ต.หน้าเมือง อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
6	เด็กชายเพชร ทองสุข	10	หมู่ 2 ต.หน้าเมือง อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
7	นายพลเพชร พวกพลับ	17	หมู่ 3 ต.หน้าเมือง อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
8	เด็กชายกิตติพงศ์ ทองเรือง	12	หมู่ 3 ต.หน้าเมือง อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
9	นายชาญชัย จันทร์แจ่ม	17	หมู่ 1 ต.หน้าเมือง อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
10	เด็กหญิงกัลยาณี คำแก้ว	10	หมู่ 1 ต.หน้าเมือง อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี

ตารางที่ 55 รายละเอียดเกี่ยวกับผู้บอกภาษาดำบลหน้าเมือง รุ่นอายุมาก

คนที่	ชื่อ-นามสกุล	อายุ	ที่อยู่
1	นายเจริญ มัญญู	74	หมู่ 3 ต.หน้าเมือง อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
2	นายถนัด คำแก้ว	70	หมู่ 1 ต.หน้าเมือง อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
3	นายอ่วม ผ่องแผ้ว	64	หมู่ 1 ต.หน้าเมือง อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
4	นางบุญธรรม ศรีฟ้า	68	หมู่ 3 ต.หน้าเมือง อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
5	นางอิม เรืองศรี	74	หมู่ 3 ต.หน้าเมือง อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
6	นางอุบล อินทร์พรหม	74	หมู่ 4 ต.หน้าเมือง อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
7	นางเนียบ เรืองศรี	60	หมู่ 1 ต.หน้าเมือง อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
8	นางสาวบุญมี ประเสริฐศรี	60	หมู่ 3 ต.หน้าเมือง อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
9	นางยอม เรืองศรี	73	หมู่ 3 ต.หน้าเมือง อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
10	นางไมตรี เรืองศรี	60	หมู่ 3 ต.หน้าเมือง อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี

ตารางที่ 56 รายละเอียดเกี่ยวกับผู้บอกภาษาดำบลตลิ่งงาม รุ่นอายุน้อย

คนที่	ชื่อ-นามสกุล	อายุ	ที่อยู่
1	นายสัมพันธ์ ทองเรือง	15	หมู่ 3 ต.ตลิ่งงาม อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
2	เด็กชายเฉลิมพร จันทร์เพ็ง	13	หมู่ 3 ต.ตลิ่งงาม อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
3	เด็กชายสุรศักดิ์ เรืองทอง	13	หมู่ 3 ต.ตลิ่งงาม อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
4	นางสาวอรวรรณ จันธิปะ	19	หมู่ 3 ต.ตลิ่งงาม อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
5	เด็กหญิงอรพรรณ สายช่วย	13	หมู่ 3 ต.ตลิ่งงาม อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
6	เด็กหญิงหิรัญญา พิกุลงาม	11	หมู่ 3 ต.ตลิ่งงาม อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
7	เด็กหญิงศศิวรรณ จิตมังก	12	หมู่ 3 ต.ตลิ่งงาม อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
8	เด็กหญิงกมลชนก ทองเรือง	10	หมู่ 3 ต.ตลิ่งงาม อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
9	นายอรรถพล บุญดี	18	หมู่ 3 ต.ตลิ่งงาม อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
10	เด็กหญิงปานลดา ผาสุก	11	หมู่ 3 ต.ตลิ่งงาม อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี

ตารางที่ 57 รายละเอียดเกี่ยวกับผู้บอกภาษาดำบลตลิ่งงาม รุ่นอายุมาก

คนที่	ชื่อ-นามสกุล	อายุ	ที่อยู่
1	นายชวน ภูไพบูลย์	70	หมู่ 3 ต.ตลิ่งงาม อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
2	นายเนา พูลสวัสดิ์	62	หมู่ 1 ต.ตลิ่งงาม อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
3	นายเชียว ทองเรือง	70	หมู่ 3 ต.ตลิ่งงาม อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
4	นางบุญพา จิตมังก	67	หมู่ 3 ต.ตลิ่งงาม อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
5	นายหุ้ย คงสวัสดิ์	73	หมู่ 5 ต.ตลิ่งงาม อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
6	นางหนุวรรณ พูลสวัสดิ์	63	หมู่ 3 ต.ตลิ่งงาม อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
7	นายอุดม บุญเกลี้ยง	65	หมู่ 5 ต.ตลิ่งงาม อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
8	นายวิชัย ทองเรือง	70	หมู่ 3 ต.ตลิ่งงาม อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
9	นายเตียบ คงจันทร์	63	หมู่ 5 ต.ตลิ่งงาม อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
10	นางประคิน บุญเกลี้ยง	61	หมู่ 5 ต.ตลิ่งงาม อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี

ตารางที่ 58 รายละเอียดเกี่ยวกับผู้บอกภาษาดำบลิปะน้อย รุ่นอายุน้อย

คนที่	ชื่อ-นามสกุล	อายุ	ที่อยู่
1	นายนรินทร์ เรืองสุข	15	หมู่ 5 ต.ลิปะน้อย อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
2	เด็กชายเกียรติศักดิ์ ประเสริฐศรี	14	หมู่ 5 ต.ลิปะน้อย อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
3	นายวสันต์ สมวงศ์	16	หมู่ 5 ต.ลิปะน้อย อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
4	นายสันติชัย ศิริพันธ์	18	หมู่ 1 ต.ลิปะน้อย อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
5	นายกฤษณะ โพธิ์เพชร	18	หมู่ 1 ต.ลิปะน้อย อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
6	นางสาวจิราวรรณ รัตกัมพล	19	หมู่ 5 ต.ลิปะน้อย อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
7	นางสาวภูรีนุช จันทร์สว่าง	17	หมู่ 1 ต.ลิปะน้อย อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
8	เด็กหญิงสายธาร คงสมา	12	หมู่ 1 ต.ลิปะน้อย อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
9	นายฉัตรชัย รัตนกาญจน์	15	หมู่ 1 ต.ลิปะน้อย อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
10	นางสาวสุวิมล รัตกัมพล	16	หมู่ 1 ต.ลิปะน้อย อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี

ตารางที่ 59 รายละเอียดเกี่ยวกับผู้บอกภาษาดำบลิปะน้อย รุ่นอายุมาก

คนที่	ชื่อ-นามสกุล	อายุ	ที่อยู่
1	นายเข้ม ห่องเยียบ	60	หมู่ 1 ต.ลิปะน้อย อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
2	นายเทพ ชนาสินชัย	60	หมู่ 1 ต.ลิปะน้อย อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
3	นายน้อย สมวงศ์	64	หมู่ 1 ต.ลิปะน้อย อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
4	นางสมหวัง หวังสวาท	60	หมู่ 1 ต.ลิปะน้อย อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
5	นางสาวกานต์ พรหมทอง	60	หมู่ 1 ต.ลิปะน้อย อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
6	นางตอบ สุขเจริญ	60	หมู่ 1 ต.ลิปะน้อย อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
7	นางอุทัย นาคมณี	60	หมู่ 1 ต.ลิปะน้อย อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
8	นางเนื่อม สุขเจริญ	78	หมู่ 1 ต.ลิปะน้อย อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
9	นางพเยาว์ บุญสุข	65	หมู่ 1 ต.ลิปะน้อย อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
10	นางพะเยา นาคเพชรพูล	60	หมู่ 1 ต.ลิปะน้อย อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาว ศิริรัตน์ ชูพันธ์ เกิดเมื่อวันที่ 27 กันยายน พุทธศักราช 2522 ที่อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี สำเร็จการศึกษาปริญญาตรีบริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ คณะสารสนเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม เมื่อปีพุทธศักราช 2544 และเข้าศึกษาต่อในระดับ ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปีพุทธศักราช 2545

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย